C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang_Hohlbein Wolfgang - Děti kapitána Nema 1 - Zapomenutý ostrov.pdb

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Deti_kapitana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein
Zapomenutý ostrov

Děti kapitána Nema 1

První část
Toho roku začalo sněžit brzy. Už před deseti dny se z nebe neslyšně snášely první bílé vločky a teď, několik dnů před Vánocemi a dva dny před začátkem prázdnin, se louky, nedaleký les a shluk budov starodávného internátu Andara proměnily v pocukrovanou krajinu, nad níž fičel mrazivý vítr. Jezírko, které patřilo k pozemkům internátu a v němž se žáci v létě koupali, bylo zamrzlé. Zanedlouho bude ledový příkrov dost pevný, aby na něm mohli bruslit. V noci lomcovala vichřice okny, se svištěním se rozrážela o arkýře a římsy a rachotila okenicemi a nebe bylo šedivé i přes den. Vypadalo to, jako by se nemělo už nikdy doopravdy rozednít.
Mike stál ve svém pokoji u okna a díval se ven. Pochmurná nálada v krajině odpovídala i jeho náladě. Cítil se sklíčený, opuštěný a stejně rozzlobený jako vítr, který sice před chvílí ustal, ale se soumrakem určitě podnikne nový útok na dvě stě let staré zdi bývalého zámku, v němž teď sídlí luxusní soukromá škola. Zavřeným oknem pronikal dovnitř hluk a hlasitý smích. Mike přitiskl nos ke studenému sklu a pohlédl dolů. Chvilička oddychu, kterou si vichřice dopřála, vylákala několik žáků na dvůr. Skotačili tam, koulovali se a překypovali dobrou náladou. Když Mike spatřil spolužáky poskakující ve sněhu, bodlo ho u srdce.
S hlubokým povzdechem se odvrátil od okna a přejel očima po velkém pokoji, který sdílel se dvěma dalšími chovanci internátu a který byl posledních šest let jeho domovem. Místnost byla velká a světlá, vymalovaná veselými barvami a vybavená vším, co potřebuje šestnáctiletý chlapec, aby se v ní cítil dobře: Kromě společného šatníku, samostatných postelí a velkého, rovněž společně používaného psacího stolu měl každý pro své soukromé věci skříň, od níž neměli klíč ani učitelé. Nad každou postelí byla zavěšena otevřená police na knihy, hračky a jiné předměty.
Po chvíli Mike odstoupil od okna a zamířil k psacímu stolu. Na vteřinu utkvěl pohledem na kalendáři visícím na stěně nad stolem. Byl devatenáctý prosinec roku tisíc devět set třináct - dnešní den - a někdo to datum červeně zakroužkoval.
Sklíčený Mike si sedl k psacímu stolu a vzal do ruky dopis, který dostal už včera ráno. Od té doby ho četl nejméně dvacetkrát, skoro jako by si myslel, že jeho obsah přestane platit, když si ho důkladně prostuduje.
Dopis mu předal ředitel McIntire, a přestože chovanci internátu Andara byli přesvědčeni, že je považuje za své přirozené nepřátele, tvářil se tentokrát opravdu soucitně. A tak Mike otevřel úzkou bílou obálku s nepříjemným pocitem kolem žaludku, který se vzápětí potvrdil.
Abychom to vzali zkrátka: Mike stráví letos vánoční prázdniny a také silvestrovský večer v internátu a neodjede k svému poručníkovi do Indie, jak tomu bývalo o prázdninách posledních šest let. V dopise stálo mnohomluvné a obšírné vysvětlení této nepříjemné okolnosti - cosi o politických zmatcích a nedobrém vývoji v zemi, kvůli němuž by nebylo radno, aby se do své vlasti vrátil, přinejmenším v tuto chvíli.
Jako vždy, kdy o něčem uvažoval, hrál si Mike nevědomky s prolamovaným zlatým amuletem, který nosil na tenkém řetízku kolem krku. Byla to jediná osobní památka na otce, která mu zůstala. Neměl to dělat! Zklamáním a zlostí by se býval nejraději hlasitě rozplakal. Co je mu do politických zmatků a nedobrého vývoje poměrů v jeho vlasti?! Chtěl se na prázdniny vrátit domů jako všichni ostatní žáci a nemohl a ani nechtěl pochopit, co má šestnáctiletý chlapec společného s politickým chaosem! Kdyby byl ještě naživu jeho otec či jiný příbuzný, který by hrál důležitou roli v politice a hospodářství jeho země, pak by to možná chápal. Ale takhle...
Mike byl sirotek. Jeho rodiče přišli o život při nehodě, když Mikovi nebyly ještě ani dva roky. Jeho otec byl Ind a pracoval jako vysoký úředník v britských službách. Svou manželku, chudou Angličanku, poznal na dobročinné slavnosti a rovnou se do ní zamiloval.
Po smrti rodičů žil Mike u svého poručníka, otcova přítele, dokud nebyl tak starý, aby mohl - jak stanovila závěť - odjet do Evropy a studovat tam na dobré škole. Mike věděl, že mu otec zanechal značné jmění a malé hospodářství, které však neznal. Kdykoli poručníka požádal, aby se tam s ním vypravil, byl odmítnut. Poručník tvrdil, že je to příliš daleko a příliš namáhavé a že mu všechno připadne o jednadvacátých narozeninách a pak že tam může klidně žít, bude-li chtít.
Přestože byl Mike původem Ind, necítil příslušnost k tomuto národu. Navíc jako Ind ani nevypadal. Pleť měl možná trochu tmavší než Evropané, vlasy černé jako havran a postavu velmi štíhlou, přitom však statnou, ale teprve velmi

podrobný pohled by odhalil, že se od ostatních žáků internátu Andara trochu liší. Poručník mu jednou řekl, že je spíš po matce a že vypadá, jako by jí z oka vypadl.
Mike byl tak zamyšlený, že si až po delší chvíli všiml, že už není v pokoji sám.
Stál za ním Paul, jeden ze dvou spolužáků bydlících v pokoji s ním. Znali se už pět let a byli dobří kamarádi.
"Nazdar," řekl Mike stručně.
"Pořád ještě truchlíš?" zeptal se Paul a zašklebil se. Nemyslel to však vážně, chtěl Mika veselým tónem jen rozveselit. Bohužel se mu to nepodařilo.
"Jak jsi na to přišel?" zavrčel Mike a vstal tak prudce, že jeho židle zaskřípala po podlaze a div se nepřevrátila. Jsem radostí bez sebe. Dovedeš si představit něco krásnějšího, než trávit Vánoce a silvestra tady u sklenice jahodové šťávy s McIntirem?"
"Nebudeš tady sám," odpověděl Paul.
To je mi útěcha, pomyslel si Mike sarkasticky. Pravdou bylo, že se z toho či onoho důvodu nemohlo vypravit domů celkem pět žáků, kteří stráví prázdniny zde. Cti, že k nim patří, by se však Mike ochotně vzdal. Proto si ušetřil odpověď.
Paul odešel ke své posteli a zvedl kufr, který měl sbalený už od včerejšího večera. Když to Mike spatřil, bodlo ho znovu u srdce. Věděl přirozeně, že Paul dnes odjede - ale když to teď viděl, měl na vteřinku absurdní pocit, že ho jeho kamarád nechává na holičkách.
"Tvůj otec už přijel?" zeptal se.
Paul přikývl. "Už před chvílí. Mluví s McIntirem."
Paul nebyl moc dobrý žák. Ani se tím netajil, že ho škola a učení moc nebaví. Zůstával tady patrně jen z toho důvodu, že jeho otec byl velmi vlivný muž. A mimo jiné také dost zámožný - to však byli rodiče většiny zdejších žáků.
Paul se na Mika díval ještě chvíli tak soucitně, že Mike pomalu dostával vztek. Pak jen pokrčil rameny, otočil se a zamířil ke dveřím, pod tíhou kufru trochu nakřivo. Odtamtud se ještě jednou podíval na Mika:
"Nechceš aspoň jít se mnou a pozdravit se s mým otcem? Určitě by mu to udělalo radost."
Mike chtěl nejprve odmítnout, protože nenáviděl celý svět. Potom však zahlédl Paulův pohled a vyčetl v něm, že by tím kamaráda urazil.
Kromě toho měl Hieronyma Winterfelda rád. Paulův otec byl kapitán německého císařského válečného námořnictva a už několikrát využil přítomnosti své lodi u anglického pobřeží, aby si zajel do internátu Andara a navštívil svého syna.
Kapitán Winterfeld byl nesmírně oblíbený nejen u Mika, ale u všech ostatních chovanců internátu. Jeho zevnějšek sice odpovídal představě upjatého německého námořního důstojníka - byl velký, měl impozantní postavu, držel se zpříma v tmavomodré námořnické uniformě, na níž viselo mnoho medailí a stužek, a vykračoval si vždy rázně. Jeho chování však bylo v příkrém protikladu s tímto přísným zevnějškem. Byl nejen velmi přívětivý, ale i veselý a řečný, vždy připravený prohodit přátelskou poznámku a při každé vhodné příležitosti vyprávěl, co žertovného či dobrodružného zažil na moři. Někdy přinesl dárečky i pro Paulovy spolubydlící, a loni dokonce najal na vlastní útraty člun a pozval Paula a několik jeho kamarádů na projížďku po přístavu.
"Tak co?" zeptal se Paul, když Mike stále váhal. Nato se Mike konečně zvedl.
"Proč ne?" řekl. "Třeba tvého otce přemluvím, aby mě propašoval na palubu jako černého pasažéra."

I ředitelova kancelář prozrazovala, že nastávají prázdniny. Psací stůl v předpokoji byl osiřelý a zcela prázdný. McIntirova sekretářka byla velmi pečlivá žena, ale přitom ředitelův pravý opak. Byla veselá, ráda žertovala, pořád něco povídala a šířila kolem sebe chaos, kde se objevila. Jako na zavolanou se vynořila právě v tuto chvíli, už v plášti, vysokých kozačkách a klobouku s širokou střechou a gázovým závojíčkem, jaký byl právě v módě. Když oba chlapce spatřila, usmála se.
"Ach, mladý pan Winterfeld," řekla zdvořile. "Určitě tu chceš být tiše jako myška a poslouchat, co si pan ředitel povídá s tvým otcem, viď?" Zamrkala na Paula, přistoupila k psacímu stolu a vrhla poslední pohled na jeho vyleštěnou desku, jako by se chtěla přesvědčit, že jí neušlo ani zrníčko prachu, které by stůl za její nepřítomnosti hyzdilo. "Ale z toho nebude nic!"
Paul a Mike na sebe zmateně pohlédli. Nepřišli sem, aby se něco dověděli. Kromě toho byly polstrované dveře McIntirovy svatyně tak silné, že by za nimi muselo vystřelit dělo, aby bylo na této straně něco slyšet.
Tu se dveře otevřely a vyšel z nich ředitel internátu Andara, těsně následovaný kapitánem Winterfeldem. Pánové si cosi povídali, a McIntire se dokonce smál, když Paulovu otci držel dveře, což dělal opravdu zřídka. Mike by si snad měl na kalendáři ve svém pokoji zakroužkovat dnešní datum podruhé.
Kapitán Winterfeld vypadal impozantně jako vždy. Přes vyžehlenou slavnostní uniformu měl přehozený bílý plášť s kožešinovým límcem a v kapitánské čepici se zlatým emblémem své lodi vypadal téměř majestátně. Pečlivě stočený knír mu odstával od obličeje jako spletený z drátků a pod pláštěm mu při každém kroku cinkala o nohu důstojnická šavle.
Když spatřil svého syna a Mika, na vteřinku přerušil rozhovor s McIntirem a přátelsky na ně kývl. Pak se s ředitelem rozloučil stiskem ruky. "Tak se tedy po vánočních prázdninách uvidíme znovu."
"Krásně odpočatí a v dobré náladě," potvrdil McIntire. "A nedělejte si starosti. Na těch pár maličkostech..." Při těchto slovech vrhl směrem k Paulovi pohled nevěstící nic dobrého, "... se určitě dohodneme."
Paul zřejmě znenadání objevil něco nesmírně zajímavého u okna, neboť všechnu pozornost soustředil na imaginární bod kdesi za slečnou McCrooderovou. Kapitán Winterfeld stiskl řediteli ruku ještě jednou a pak se otočil k chlapcům. McIntire zůstal stát ve dveřích s rukou na klice, ale Winterfeld se o něj už nestaral.
"Michaeli!" řekl s radostným úsměvem. "To je bezvadné, že se zase jednou vidíme!"
Mike opětoval Winterfeldův pevný stisk ruky a také se usmíval. Winterfeld si však hned všiml, že není ve své kůži. Naklonil hlavu na stranu a pátravě se na něj zadíval. "Co je s tebou?" zeptal se rovnou. "Nevypadáš jako kluk, který se

těší na prázdniny."
Bude to asi tím, že nejsem kluk, který se těší na prázdniny, pomyslel si Mike. Nahlas to však neřekl, pokrčil jen rameny.
"Stalo se něco?" zeptal se Winterfeld.
"Ne," odpověděl Mike, ale Paul jedním dechem dodal: "Ano."
Kapitánův pohled putoval chvíli z Paulovy tváře na Mikovu a zpátky.
"Mike se opravdu nemá nač těšit," vysvětlil mu Paul. "Nepojede na prázdniny domů."
"Opravdu?" Winterfeld zamrkal. "Co se stalo?"
"To je tak," zapojil se do rozhovoru ředitel. "Včera přišel dopis z jeho vlasti. Jak se zdá, panují v Indii zase jednou nepokoje. Jeho poručník se domnívá, že bude pro Mika bezpečnější, když stráví prázdniny tady u nás a nevydá se na nebezpečnou cestu do kraje, kde může každou chvíli vypuknout občanská válka."
Kapitán Winterfeld svraštil při těchto slovech čelo, ale mlčel. Skutečnost, že Hieronymus Winterfeld, vysoký německý námořní důstojník, poslal svého syna do anglického internátu, svědčila jasně o tom, že v soukromých záležitostech nedbá na politické ohledy. Přes to přese všechno však zůstal německým důstojníkem a ani Mikovi, který se o politiku vůbec nestaral, nezůstalo utajeno, jak napjatá je situace v Evropě. V posledních měsících se vztahy mezi Německem a Rakouskem-Uherskem na straně jedné a prakticky celým zbytkem Evropy na straně druhé drasticky zhoršily. Hovořilo se dokonce o válce, ale něco takového považoval Mike za přehnané.
"To je mi moc líto," řekl Winterfeld mile. "Vím, jaké to je, sám jsem žil taky v internátu, rozumíš? A představa, že bych tam měl strávit zasloužené prázdniny..." Zavrtěl hlavou. "Copak nemáš žádné příbuzné, ke kterým bys mohl jít?"
"Ne," odpověděl Mike. Evropská větev jeho rodiny vymřela s jeho matkou. Věděl to od poručníka.
"Mike není jediný," řekl McIntire. "Mimo něj tu zůstanou ještě čtyři další žáci a Vánoce a Nový rok strávím v Andaře také já a část učitelského sboru."
Bohužel, dodal Mike v duchu, ale zároveň se přinutil k úsměvu a řekl: "Vždyť to jsou jen tři týdny!"
"Tři týdny mohou být hotová věčnost," řekl Winterfeld. Na jeho tváři se objevil zamyšlený výraz. Třeba by se s tím dalo ještě něco udělat," prohlásil trochu nerozhodně.
"Co?" zeptal se McIntire.
"Je to trochu neobvyklé, ale..." Kapitán chviličku váhal a pak pokračoval: "Michael by mohl jet s námi. Aspoň na pár dnů."
Mike zbystřil pozornost a McIntire naklonil hlavu na stranu a svraštil čelo, takže vypadal trochu jako překvapený jezevčík, ale nepůsobil tak přátelsky jako ti malí psi. "Jak to myslíte?"
"Co jednoho zarmoutí, druhého potěší," odpověděl Winterfeld. "Původně jsem chtěl odvézt Paula domů hned. Ale jak to vypadá, strávíme i my přinejmenším Vánoce na vašem přívětivém ostrově. LEOPOLD má poruchu motoru a kotví v přístavu. Můj první důstojník mi oznámil, že oprava potrvá nejméně šest dnů. Jestli Michael bude chtít a vy souhlasit, samozřejmě, mohl by odjet se mnou a s Paulem a zůstat na palubě lodi, dokud neodplujeme."
Mike údivem otevřel ústa a vytřeštil oči. Jeho do této chvíle nekonečný žal se rázem změnil v nebetyčný jásot, avšak pohled na ředitele ho ihned utlumil. Jeho svraštělé čelo dokazovalo, že Winterfeldovým návrhem není příliš nadšen. Hieronymus Winterfeld je koneckonců voják a LEOPOLD válečná loď. Kapitánův návrh jistě odporoval všem předpisům, které McIntire znal, a nejspíš i mnoha dalším, které neznal.
"Nejsem si docela jist, jestli...," spustil McIntire, ale kapitán ho hned přerušil.
"Převezmu samozřejmě plnou odpovědnost," řekl. "A kromě toho se opravdu není čeho obávat. Jak jsem řekl: LEOPOLD není schopen plavby a kotví v přístavu a já se vám zaručuji, že se sem Michael bezpečně vrátí, než odplujeme."
"Nepochybuji o vašich slovech, kapitáne Winterfelde," odpověděl McIntire chvatně. "Jde jen o to..." Ředitel si odkašlal a po krátkém váhání pokračoval trochu rázněji: "Abych byl zcela upřímný: Situace je napjatá nejen v Indii. Nejsem si jist, zda je opravdu moudré, aby se Mike v tuto chvíli odebral na palubu německé válečné lodi."
"Sire, prosím..." řekl Winterfeld a zavrtěl hlavou. "Nevím, jaké nesmysly šíří noviny tady ve Velké Británii, ale jestli jsou jen zpola takové jako nesmysly, které píší u nás, mohu vás uklidnit. Ani německé císařství, ani Rakousko-Uhersko se v tuto chvíli nezabývají myšlenkami na válku. A já si při nejlepší vůli nedovedu představit, že by se váš král choval jinak. Žijeme přece ve dvacátém století."
"Což nic nemění na tom, že je LEOPOLD válečná loď."
Kapitán Winterfeld nevzal tato slova na vědomí. "A kromě toho," pokračoval neochvějně dál, "nejsem tady jako kapitán císařského válečného loďstva, ale jako otec vašeho žáka."
McIntire se pořád tvářil nerozhodně a Mikovo srdce bušilo rozčilením stále rychleji. McIntire prostě musí říci ANO! Po Winterfeldově překvapivé nabídce by Mike další zklamání nepřežil, to bylo zcela jisté.
"Navrhuji vám toto," řekl Winterfeld. Jestli se nemýlím, provoz ve škole končí beztak dnes večer. Zvu vás, Michaela a další čtyři žáky, o kterých jste mluvil, k návštěvě na mé lodi. Můžete se na vlastní oči přesvědčit, že tam budou chlapci v bezpečí."
"Copak to se smí?" zeptal se ředitel překvapeně.
Winterfeld zavrtěl hlavou a zašklebil se najednou tak zeširoka jako žák třetí třídy, sledující, jak si jeho učitel sedá na houbu, kterou mu položili na židli. "Považujte to za akt dorozumění mezi národy," odpověděl. "V době, jako je tahle, můžeme i malými gesty dokázat velké věci - a pro Michaela a jeho čtyři kamarády to bude aspoň malá útěcha."
McIntire stále ještě váhal, ale Mike cítil, že jeho odpor každou vteřinu slábne. Nejspíš byla i pro něho velmi lákavá představa, že si bude moci zblízka prohlédnout Winterfeldovu velkou válečnou loď.
McIntire musí říci ANO!
A opravdu to učinil. "Tak dobře," prohlásil. Otočil se k Mikovi. "Přijímám pozvání pro sebe i všechny chlapce."

"Výborně," řekl vesele Winterfeld, "v tom případě pro vás zítra ráno pošlu vůz. Řekněme - v devět hodin?" obrátil se k řediteli.
Mike byl tímto neočekávaným a radostným obratem tak vzrušen, že zapomněl Paulovu otci poděkovat. Srdce mu prudce bušilo, ještě když Paul a jeho otec zmizeli a on se vrátil do svého pokoje.
Skutečnost, že nemůže jet letos do Indie, se rázem změnila v neočekávanou šťastnou náhodu. I když měl svou vlast rád, Indie mu neuteče - LEOPOLD by to však udělat mohl.
Mike došel k svému pokoji, vstoupil dovnitř - a na prahu se zastavil.
Něco tam bylo jinak, než to mělo být.
Mike se pozorně rozhlížel po místnosti. Na první pohled se zdálo, že je všechno jako dřív, ale pak si všiml mnoha nenápadných změn: Jedna zásuvka psacího stolu byla povytažená, její přední hrana sahala centimetr před čelní stěnu stolu a dopis ležel trochu jinak než předtím. Na polici nad jeho postelí stály už několik týdnů dvě knihy vzhůru nohama - a teď stály správně.
Potom si Mike všiml, že jeho skříň je pootevřená. Sám ji včera večer zamkl a klíč si dal do pravé kapsy u kalhot, o čemž se rychle přesvědčil.
Mike si pečlivě prohlédl obsah skříně. Nechybělo tam nic z těch několika málo věcí, které považoval za tak vzácné, aby je zamykal do skříně. Zpozoroval však totéž co na psacím stole či na polici: Došlo tam k nepatrným změnám, které jeho podezření definitivně změnily v jistotu: Někdo tu byl a prohledával jeho věci.
Mike dveře zavřel a pečlivě uzamkl. Kdo tady proboha mohl být - a hlavně: Proč? Mike přirozeně věděl, že i v internátu už došlo ke krádežím, ale to byly výjimky - a kromě toho on tady neměl vůbec nic, co by stálo za ukradení.
Vrátil se k psacímu stolu, vytáhl zásuvku, jíž si předtím všiml, a spatřil totéž: Někdo se zcela zjevně přehraboval v jeho osobních věcech. Ani tady však nic nechybělo.
Bylo to pořád záhadnější. Přesto se však tohoto dne nemohlo přihodit nic, co by Mikovi opravdu zkazilo dobrou náladu.

Druhý den ráno přijelo po zasněžené cestě k internátu Andara přesně v devět hodin auto. Přestože v něm neseděl ani Paul, ani jeho otec a přestože to byl hodně velký vůz, museli se v něm během téměř půldruhahodinové jízdy hodně tísnit, protože se k Mikovi a jeho čtyřem kamarádům připojil nejen McIntire, ale i slečna McCrooderová. A tak byli všichni rádi, když konečně dorazili do přístavu a mohli vystoupit.
Mike byl přirozeně první, kdo seskočil ze stupátka vozu do hnědého bláta, ve které se změnil sníh napadaný přes noc. Div na mazlavé půdě neuklouzl - v poslední chvíli se zachytil blatníku auta, což mu vyneslo nejen škodolibý smích kamarádů, ale i nevraživé zamračení ředitele internátu. To mu však bylo v tuto chvíli srdečně jedno. Vesele se ušklíbl, o krok ustoupil, aby udělal místo ostatním, kteří se tlačili z vozu za ním, přitáhl si límec kožešinové bundy těsněji ke krku a rozhlédl se kolem sebe.
Přístav, kam je řidič zavezl, ho zklamal: Po pravé straně úzkého nábřeží pokrytého rozmočeným špinavým sněhem se táhla řada nízkých odprýskaných skladišť, která z valné části nikdo nevyužíval - některá okna byla rozbitá či zabedněná prkny, některá velká stahovací vrata byla otevřená, takže bylo vidět do prázdných skladů vydaných napospas zkáze. Z komína budovy, stojící asi padesát metrů od nich, stoupal bílý kouř a ještě o kus dál vykládala parta mužů náklad z povozu. Jinak působily končiny dost opuštěným dojmem. Pohled na druhou stranu byl ještě bezútěšnější. Voda řeky Temže líně šplouchala o nábřeží a místo očekávaných zámořských obrů plavaly po hnědých, mastných vlnách jen odpadky.
"Kde je ta tvoje úžasná bitevní loď?" uslyšel Mike za sebou Juanovu otázku.
Mike přemohl zlost, kterou v něm Juanova slova vyvolala. Jistě, celou cestu všem bájil o lodi LEOPOLD, kterou znal alespoň teoreticky z Paulova vyprávění, a jestliže kamarádi věřili jeho slovům jen zpola, museli dospět k přesvědčení, že zažijí největší dobrodružství svého života. A v tuto chvíli viděli jen špinavé nábřeží, půl tuctu prázdných skladišť a pár přístavních dělníků.
"Není to moje bitevní loď," odpověděl Mike důrazně a otočil se. "Kromě toho je LEOPOLD neschopný plavby, jak dobře víš. Pošlou pro nás člun."
"A ten nás dopraví na palubu německé válečné lodi, která kotví u ústí Temže?" doďal Juan povýšeně. "A ty tomu dokonce věříš?" Ruce měl zkřížené na prsou a posměšně si Mika prohlížel. Podobně si za něj stoupli také Ben a André. Jen devítiletý Chris, nejmladší ze všech, poodešel pár kroků od auta a vyhlížel na řeku a neustále přitom přešlapoval z nohy na nohu.
"Mluvili jsme o tom včera večer," pokračoval Juan a udělal gesto, které platilo i pro dva kamarády za ním a pro Chrise. Jak jistě neušlo ani tobě, dochází mezi Anglií a Německem ke krizi - a ty si vážně myslíš, že se v tuhle dobu bude anglická vláda dívat, jak si před ústím Temže pluje německá válečná loď?"
Mika by nikdy nenapadlo spojovat politiku s vlastními pocity k jinému člověku. Věděl však, že tak neuvažují všichni spolužáci. Právě v posledních měsících musel Paul vyslechnout několik ošklivých poznámek kvůli tomu, že jeho otec je kapitánem německého válečného námořnictva.
"Jak to s tím souvisí?" zeptal se nevrle. "Kapitán Winterfeld je tady soukromě, přijel si pro Paula."
"Aha, a proto sem připlul svou velkolepou lodí, viď?" zeptal se Juan posměšně.
Mike přelétl pohledem po tvářích ostatních spolužáků. Ben se na něj díval škodolibě, a dokonce i André se posměšně usmíval.
Mladého Francouze Mike skoro neznal. Žil v internátu Andara už dva roky a o jeho původu kolovaly různé pověsti, podle nichž měl být jednou posledním potomkem vymírajícího francouzského šlechtického rodu, jednou zase synem pařížského milionáře, který nemá čas starat se o něj, nebo také nemanželským dítětem světoznámé herečky. André

hovořil sice téměř perfektně anglicky, ale jen když to bylo bezpodmínečně nutné.
Mike se otočil opět k Juanovi. Na rozdíl od Andrého se Španěl nijak netajil svým původem. Byl opravdu synem andaluského knížete. A nijak neskrýval, že je na modrou krev své rodiny velmi hrdý - a především na její peníze.
"Jestli si myslíte tohle, proč jste sem vůbec jezdili?" zeptal se Mike ostře.
"Možná proto, abychom vypátrali, oč tady doopravdy jde," odpověděl Juan a pokrčil rameny. Zabořil ruce do kapes bundy a pohupoval se na podpatcích.
"A kromě toho je to pořád ještě lepší, než sedět v internátu a nudit se," dodal Ben. Jestli tvůj přítel nepřipluje, prohlédneme si aspoň přístav."
Mike na něj vrhl zlostný pohled. Juan a Ben si co do zevnějšku nebyli moc podobni, ale jedno měli společné: Mike je nemohl vystát.
"Tak co je?" K Mikovým uším zalétl ostrý ředitelův hlas, který mu zabránil ve zlostné odpovědi. Ředitel internátu k nim dlouhými kroky přistoupil, zastavil se mezi Mikem a třemi ostatními chlapci a prohlížel si je nikoli zrovna přátelsky. Jen žádné hádky, jestli smím prosit, pánové!"
"My se nehádáme," řekl Juan. Ani se při těch slovech na McIntira nepodíval, pohled měl stále pevně upřený na Mikovu tvář. "Uvažovali jsme jen, kde zůstal člun, to je všechno."
McIntirův výraz vyjadřoval jasně, co si o této odpovědi myslí. Juan a ředitel se už víc než jednou dostali zcela veřejně do sporu. Tentokrát však McIntire jen škubl rameny, obřadně vytáhl zpod pláště kapesní hodinky a otevřel víčko.
"Opravdu je už dost pozdě," řekl, když se podíval na ciferník. "Ale je špatné počasí a člun se zřejmě zdržel cestou. Měli bychom mít ještě chvíli strpení, než začneme spřádat nějaké spiklenecké teorie. Nemyslíte taky, seňore del Gado?"
Nato ředitel hlasitě zacvakl víčko hodinek, chviličku si Juana upřeně prohlížel a pak hodinky opět schoval.
Juan se teď přece jen snížil k tomu, aby se na ředitele podíval, ale byl tak chytrý, že nic neřekl, jen mlčky přikývl.
Mike se rychle otočil a odešel ke Chrisovi, který stál na druhé straně auta. Nechtěl dát Juanovi příležitost k dalšímu popichování. Den už byl beztak zpola zkažený.
"Štvou tě?" zeptal se Chris, když k němu Mike došel.
Mike pokrčil rameny: "Jako obvykle," odpověděl. "Juan."
"Nic si z toho nedělej," řekl Chris. "Zuří, že musí strávit prázdniny v internátu, a hledá někoho, na kom by si mohl vylít vztek. Byl to odjakživa pitomec."
Mike se tiše zasmál. Chris má nejspíš pravdu. Hloupé je jen, že v něm Juanova poznámka vyvolala nejistotu. Ale proč by je kapitán Winterfeld zval na návštěvu LEOPOLDA, když tady jeho loď není? A kromě toho...
Jako by to způsobily jeho myšlenky, ozval se v tu chvíli tlumený zvuk Dieselova motoru, a když se Chris a Mike otočili a pohlédli směrem, odkud zvuk přicházel, spatřili bílý člun mířící přímo k nim. Byl mnohem menší, než Mike očekával, a na krátkém stožáru na zádi nevlála vlajka. Mike nemohl objevit ani jméno či jiné označení na přídi člunu. Přesto nepochyboval ani vteřinu, že to je člun, který je má dopravit na LEOPOLDA.
"No tak," řekl McIntire, "tamhle je náš člun! Teď už tedy není třeba, abyste se rozčilovali."
Spolu se slečnou McCrooderovou, která proti svému zvyku dosud nepromluvila ani slovo, poháněl Juana a ostatní dva žáky před sebou k vodě. Člun se rychle blížil. Mike viděl, že kromě kormidelníka, kterého rozeznával za kalným sklem kormidelny jen jako rozmazaný stín, jsou na palubě ještě další dva námořníci - muži v hrubých pracovních kazajkách a s černými kulichy na hlavě. Byl trochu zklamaný, že pro ně nepřiplul ani kapitán Winterfeld, ani Paul.
"Na tomhle člunu poplujeme k lodi celé hodiny," neodpustil si Juan. McIntire na něj vrhl zlostný pohled a chtěl mu odpovědět, ale v tu chvíli se stalo něco, co vyvolalo jejich pozornost: Na opačném konci ulice se ozvaly vzrušené hlasy, a když se Mike otočil, uviděl, že se dělníci, kteří předtím nosili bedny z povozu do skladiště, hlasitě hádají s jakýmsi mužem. Hádka se rychle změnila ve rvačku.
"Podívejte!" zvolal Ben. "Tamhle se něco děje! Pojďte, podíváme se na to!" Chtěl se tam hned rozběhnout, ale ředitel McIntire ho rychle popadl za paži a zadržel.
"Nic takového!" řekl ostře. "Zůstanete hezky tady! To by mi tak ještě scházelo, abych musel vašim rodičům vysvětlovat, jak to že jste se zapletli do přístavní potyčky."
Ben se zatvářil zklamaně, ale nepokusil se řediteli vytrhnout. Poslušně ustoupil. McIntirovy obavy byly oprávněné - strkanice se změnila ve skutečnou rvačku. Bylo slyšet výkřiky a Mike viděl, jak se hned čtyři muži najednou vrhli na cizince a snažili se ho srazit k zemi.
Mikovo zděšení se za pár vteřin změnilo v úžas, když spatřil, jak úspěšně se jim muž brání. Jistě že nemohl zvítězit nad čtyřnásobnou převahou protivníků, něco takového se stává jen v knížkách, ve skutečnosti zřídka. Muž se však bil statečně.
Čtyři dělníci ho obstoupili a útočili na něj boxerskými údery a kopanci, ale muži se vždy podařilo uhnout a kontrovat bleskurychlými údery, které nejednou srazily útočníky k zemi. Přitom nebyl muž nijak velký a nijak statný. Měl černé vlasy a tmavou pleť, byl štíhlý a jen průměrně vysoký. Pohyboval se však s kočičí obratností a tak rychle, že některé údery, které zasadil svým protivníkům, Mike ani pořádně nezahlédl. Přesto ho dělníci zaháněli stále více do úzkých a nebylo pochyb o tom, jak nerovný boj skončí. Přesila byla příliš velká.
"Někdo by mu měl pomoct," řekl znenadání Juan. "Čtyři na jednoho - to není fér."
"Kdepak!" odpověděl McIntire. "Zůstanete tady, rozumíte? Chcete se do toho zaplést a zbytek dne strávit na policejní stanici místo na lodi?"
Ředitel se nervózně ohlédl po člunu. Ten se mezitím přiblížil a začal se zvolna otáčet, aby u nábřeží přistál bokem. Jeden z obou námořníků držel v ruce prkno, druhý stál na přídi a zvědavě sledoval rvačku na nábřeží.
Mike se také znovu podíval ke skladišti. Boj byl mezitím rozhodnut. Cizí muž ležel na zemi a dva chlapíci ho drželi za ruce, třetí stál vedle něj a několikrát za sebou do něho tvrdě kopl. Mikovi najednou připadalo hrozně zbabělé prostě

stát a nečinně se na to dívat.
"Něco udělat musíme," řekl. "Vždyť ho zabijou!"
"Nesmysl!" odpověděl McIntire. "Tak rychle nikdo nikoho nezabije. Kdo ví, co udělal." Nezdálo se však, že je o svých slovech přesvědčen, a po krátkém váhání dodal: "Ohlásím to, jakmile se vrátíme."
Mike se na ředitele internátu překvapeně podíval. Až se vrátí, bude pozdě odpoledne, ne-li večer. Co chce potom McIntire proboha ještě hlásit?
Nestačil však už nic říct, protože v tuto chvíli doplul člun k nábřeží. Jeho trup o něj dutě narazil a první námořník jim zároveň hodil prkno, druhý vyskočil z člunu a omotal konec lana silného jako paže kolem jednoho z železných nárazníků trčících v pravidelných odstupech na nábřeží.
"Pospěšte si!" řekl McIntire a netrpělivě chlapce pobídl. "Ztratili jsme už dost času."
Když chlapci nereagovali, vstoupila na úzký můstek jako první slečna McCrooderová a opatrnými krůčky přešla do člunu. Zdála se velmi nervózní a Mike si byl jist, že to není jen proto, že musí balancovat po úzkém prkně. Na tváři měla napjatý výraz, nebylo na ní ani stopy obvyklého veselí. Mike si také uvědomil, že byla vlastně zamlklá celou cestu.
Juan si opřel ruce v rukavičkách v bok a prohlížel si člun se svraštělým čelem. "Nejsou na něm žádné výsostné znaky," řekl nevrle. "Přemalovali jak jméno, tak pobřežní značku, podívejte se! Co to má znamenat?"
"Juane, Bene - prosím," povzdychl McIntire. "Nenechte se pobízet ke každému kroku! Jestli chcete zůstat tady, tak to řekněte a odjedeme okamžitě zpátky do internátu."

To zabralo. Oba chlapci honem pospíchali za slečnou McCrooderovou do člunu a André a Chris je následovali. Mike se ještě jednou podíval, co se děje na ulici, a teprve pak nastoupil do člunu.
Necítil se pořád ještě dobře. Rvačka už skončila, čtyři útočníci vlekli bezbranného muže do otevřeného skladiště. Jen bůh ví, co tam s ním udělají. Mike prostě nechápal pana McIntira. Bylo přece docela dobře možné, že tam svou oběť zabijí - a ředitel se tvářil, jako by se jich to vůbec netýkalo!
McIntire seskočil do člunu jako poslední, námořník hned zvedl prkno, druhý odmotal lano, které ani nebylo pořádně uvázané. Když člun odrazil od nábřeží a otočil tupou příď opět směrem, odkud připlul, jeho trup se jim lehce chvěl pod nohama.
Mike se naposledy ohlédl ke břehu. Člun se otáčel pořád víc, takže mu skladiště rychle mizelo ze zorného pole. Útočníky a jejich oběť už nebylo vidět. Když se Mike obrátil, spatřil, že se slečna McCrooderová napjatě dívá týmž směrem jako on a že se tváří ještě vážněji. McIntire vešel do malé kormidelny a polohlasem, ale energicky hovořil s kormidelníkem. Také on ukazoval zpátky, ke břehu a směrem ke skladištím. Mike si byl náhle zcela jist, že tady něco nehraje.
Ukázalo se, že se nemýlil.
Když dopluli dál do přístavní zátoky, citelně se ochladilo. Od vodní hladiny stoupal mrazivý chlad, a zatímco je na nábřeží skladiště alespoň trochu chránila před větrem, teď jim do obličejů stříkala vodní tříšť a Mike nebyl jediný, kdo si zimomřivě zabořil ruce do kapes bundy a hlavu vtáhl mezi ramena.
Člun zamířil k ústí Temže a plul jen o málo rychleji. Jestli poplují až k LEOPOLDOVI tímto hlemýždím tempem, pomyslel si Mike, bude možná poledne, než loď vůbec spatří.
Vydal se na příď člunu, ale zastavil se, když spatřil, že tam stojí Juan, Ben a André a hlasitě se baví o člunu a o nadcházející návštěvě LEOPOLDA a že přitom nenechávají na obou lodích ani chlup dobrý. Mike se musel přemáhat, aby jim rázně neřekl své mínění. Kdyby však Juanovi a ostatním dal ještě jednu záminku a vyprovokoval hádku, byl by den, na který se tak těšil, docela jistě zkažený. A tak se obrátil, přistoupil k zábradlí a díval se na zpěněnou vodu rozráženou přídí člunu. Všiml si přitom, že člun dostal opravdu teprve nedávno nový nátěr. To však ještě není důvod, pomyslel si, vidět v tom hned spiknutí a zradu.
Intenzivní pocit, že na něj někdo upírá pohled, ho přiměl zvednout hlavu. Otočil se a na vteřinu se setkal s pohledem slečny McCrooderové. Vypadala pořád stejně nervózně, jako když nastupovala do člunu. Teď se však přemohla a na její tváři se opět objevil obvyklý přátelský úsměv.
Přistoupila k němu s obličejem otočeným tak, aby jí do něj nefoukal vítr, schovala si ruce v podpaží a přehnaně se třásla zimou.
"Nevěděla jsem, že je na vodě tak chladno," řekla. "Doufám, že mají na lodi kapitána Winterfelda pořádné topení."
Mike se zdvořile usmál, ale nic neřekl. Jen si slečnu McCrooderovou úkosem prohlížel. Snažila se skrýt svůj neklid, avšak její pohled nepřetržitě těkal po vodní hladině a její postoj prozrazoval napětí, jež určitě nevyvolávala jen zima.
Plavební dráha se teď před člunem rozšířila a na pravé i levé straně přístavní zátoky se monotónně táhly jednotvárné budovy a skladiště. Mike nikde neviděl sebemenší pohyb či živou duši. Jen zprava se k nim blížil remorkér, hotové monstrum z rezavého železa a ze dřeva. Jeho obrysy připomínaly spíš plovoucí horu než loď. Mike si v duchu prodloužil směr jeho plavby a zjistil, že se k nim musí hodně přiblížit, jestli si zachovají současnou rychlost.
"Měla jsem si přece jen vzít plášť," řekla slečna McCrooderová a povzdychla si. "Ale co člověk neudělá z ješitnosti!"
Mike se na ni znovu podíval a spatřil, že se opravdu třese po celém těle a je bílá jako křída. "Nechcete, abych vám půjčil svůj šál?" zeptal se soucitně.
Slečna McCrooderová chviličku váhala, potom zavrtěla hlavou. "Ne. Abych... abych byla upřímná - já mám strach!"
"Z čeho?" zeptal se Mike zmateně.
"Hlavně že jsem tady," přiznala se slečna McCrooderová rozpačitě. "Voda mě znervózňuje. Na lodi se nikdy necítím ve své kůži. Lodi mi nahánějí strach. Vím sice, že je to hloupost, ale mám vždycky pocit, že se můžou kdykoli potopit. Teď se mi budeš asi smát a považovat mě za bláznivou starou pannu!"
"To nebudu," řekl Mike - a myslel to doopravdy. Věděl, že každý má svá slabá místa, něco, čeho se prostě bojí, ať už

odůvodněně, či nikoli. "Určitě ne," řekl. "Rozumím vám. Já se zase bojím velkých výšek. Mám závrať, už když vykouknu z okna v třetím poschodí."
Slečna McCrooderová se na něj na okamžik nedůvěřivě zadívala. Potom se usmála. "Nevěřím ti sice ani slovo," řekla, "ale je to od tebe přesto milé."
Mike se usmál trochu rozpačitě. Pochopil, že ho odhalila. Jeho slova nebyla sice zcela nepravdivá, ale trochu přehnaná. Trpěl opravdu závratěmi, ale pot na čele mu vyvstal, když byl přece jen o něco výš než v druhém patře. Slečna McCrooderová však zřejmě pochopila jeho dobrý úmysl, protože se opět usmála. Potom se otočila a zadívala se na vodní hladinu.
Člun se blížil k ústí Temže. Nyní rychleji, ale remorkér byl už hodně blízko a mířil přímo k nim. Neplul příliš rychle a malý člun by se mu mohl snadno vyhnout. Jenomže se k tomu neměl.
Mike se užasle podíval směrem ke kormidelně - a v témž okamžiku jeden z námořníků zavolal cosi na kormidelníka, který na jeho slova ihned zareagoval. Přestal se bavit s McIntirem a rychle otočil kormidlem. Mike si uvědomil, že námořník nemluví anglicky. Když člun těžkopádně změnil směr, aby se vyhnul remorkeru, začal na vlnách poskakovat. Pořád se však ještě neotočil dostatečně. I takhle by se k velké lodi nebezpečně přiblížili.
"Copak se ten chlap zbláznil?" vykřikl Juan. Myslel tím kormidelníka, který pozorně sledoval remorkér a pořád ještě horečně točil kormidlem.
Mike však viděl, že to není k ničemu. Blížili se teď k obrovskému remorkeru sice klikatě, ale to neměnilo nic na tom, že se neustále hrozivě zvětšoval.
McIntire také cosi pronikavě volal na kormidelníka a ukazoval přitom na remorkér, ale Mikovi připadalo, že ho tím ještě více znervózňuje.
Pak se podíval opět dopředu. Juan, Ben a André instinktivně odstoupili od přídě a slečna McCrooderová si přitiskla malého Chrise k tělu, aby ho ochránila. Námořník udělal něco, co Mikovi připadalo zcela nesmyslné: Sundal si kazajku, přestože byla lezavá zima.
Nebezpečí jim však doopravdy nehrozilo. Jejich směr se sice nezměnil dramaticky, ale Mike brzy poznal, že dostatečně, aby velkou loď minuli v bezpečné vzdálenosti. Trochu to s nimi zahoupá, to bude všechno.
Stalo se však něco jiného. Když se k remorkéru přiblížili na méně než padesát metrů, loď náhle změnila směr. Její mohutná kulatá příď se těžkopádně otočila - a rázem mířila přímo na jejich malý člun!
Mikovo sípání zaniklo v ustrašených výkřicích jeho kamarádů. Juan, Ben a André zmateně a bezcílně pobíhali po palubě, zatímco slečna McCrooderová stála na místě ztuhlá jako sloup, rukama si zakrývala obličej a ze všech sil křičela.
Námořník, který si svlékl kazajku, se dvěma mohutnými skoky ocitl na druhé straně člunu a vrhl se přes palubu. Mike uslyšel, jak se za ním prudce otevřely dveře kormidelny a McIntire cosi volal. I on však zíral vytřeštěnýma očima na blížící se loď, jako by prostě nemohl uvěřit tomu, co vidí.
Remorkér k nim mířil náhle děsivě rychle. Mike viděl, jak jeho příď rozráží vodu, neustále se zvětšuje, až zaplnila celé nebe před nimi, a zvětšovala se dál.
Pak do člunu narazila. Mike se pokusil na náraz připravit, ale ten byl stokrát prudší, než očekával.
Rozpůlil malý člun na dvě části jako úder sekyrou a odhodil je stranou. Mikovi připadalo, že ho popadla neviditelná ruka a vyhodila vysoko do vzduchu. Výkřiky jeho kamarádů zanikly v rachotu bortícího a tříštícího se člunu. Mike udělal ve vzduchu dvě salta a padl do vody. Vteřinu před dopadem zahlédl, jak se příď rozpůleného člunu vzepjala a všechny cestující shodila jako vzpínající se kůň. Nato příď remorkéru jako železná pěst zatlačila záď člunu pod hladinu, kde s klokotáním zmizela.
Mike dopadl na hladinu tak prudce, že se voda jako by změnila ve skleněnou desku, kterou se strašnou silou bolestivě propadl. Měl pocit, že má zlámané všechny kosti v těle, ale ještě horší byla zima, která ho ve vodě přepadla a zabodávala mu do kůže miliony žhavých jehliček. Jen taktak že nevykřikl, což by pod hladinou znamenalo bezpečnou smrt. Srdce se mu doopravdy na vteřinu zastavilo, ale potom se rozbušilo tak rychle, že to cítil až ve špičkách prstů na rukou i na nohou.
Přitom klesal stále hlouběji. Jeho pád byl tak prudký, že se potopil nejméně do dvou metrů a šaty mu okamžitě nasákly vodou. Náhle se nad ním objevil obrovitý černý stín a vodou se neslo temné dunění a šumění. Remorkér, který potopil jejich člun jako dětskou hračku, plul teď přímo nad ním.
Mike pochopil až v posledním okamžiku, v jakém nebezpečí se ocitl. Přestože mu už docházel vzduch, otočil se a zoufale se snažil potopit ještě níž, aby unikl osudu, valícímu se nad ním. Trup lodi ho minul jen o pár centimetrů a tlaková vlna ho stlačila ke dnu, ale zároveň mu tím zachránila život. Sebemenší dotek trupu, který byl pokryt pancířem vápenných lastur a podobal se obrovitému pilníku, by ho jistě na místě zabil, anebo mu přinejmenším způsobil strašlivá zranění.
Nebezpečí však ještě nebylo zažehnáno. Mikovi už opravdu docházel kyslík a studená voda mu ochromovala svaly. Podařilo se mu plavat nejen dolů, ale i kousek stranou, takže by se býval mohl vynořit nad hladinu bez nebezpečí, že ho zachytí lodní trup nebo vířící šroub na jeho konci.
Mike ze všech sil šlapal vodu a prudce máchal pažemi, ale místo aby se pohyboval nahoru, klesal stále rychleji do hlubin a pomalu se přitom otáčel kolem vlastní osy. Jeho šaty, především tlustá bunda podšitá kožešinou, už nasály tolik vody, že ho táhly ke dnu jako kamenná závaží. Musel si bundu svléct. Začal si neobratně rozepínat knoflíky a stahovat si ji z těla. Byl to závod s časem. Zbývalo mu už jen pár vteřin, než buď ztratí vědomí, anebo mu dojde dech a bude muset otevřít ústa a nadýchnout se - a to by znamenalo jistý konec.
Tu spatřil, že se před ním něco pohybuje. Oponou stříbřitých vzduchových bublinek se k němu blížil stín, který ho obklopil. Mike si na okamžik myslel, že hledí do obrovské bizarní tváře kyklopa, z níž na něj zírá jediné bezvýrazné oko. Pak se k němu natáhly mohutné ruce, příliš velké na člověka a jen se třemi prsty. Byl přesvědčen, že už má halucinace.

Doslova v posledním okamžiku se mu podařilo zbavit se bundy. Ta klesala jako kámen ke dnu přístavní zátoky, které teď bylo pouhé tři čtyři metry pod ním. Mike se naopak prudkými pohyby snažil dostat zpátky na hladinu. Blížila se k němu jako chvějící se stříbrné zrcadlo, ale tlak v jeho prsou stále sílil, překročil už hranici snesitelnosti a pak - pak se mohl konečně nadýchnout!
Mike se prudce vynořil z vody, dopadl na hladinu a lačně nasál do plic svěží, nádherně chladný vzduch. Unikl smrti doslova o jedno nadechnutí!
Chvíli nemohl dělat nic jiného, jen na místě pracně šlapat vodu a dýchat. Teprve potom se probral natolik, aby mohl zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem sebe.
Pohled, který se mu naskytl, byl hrozný. Remorkér plul dál a zřejmě se nechystal otočit či zpomalit. Na hladině plavaly trosky, hlavně roztříštěná přední třetina člunu, kýlem nahoru, takže se nepotopila. Mezi troskami spatřil hlavy svých druhů. Pohupovaly se na zvlněné hladině jako korkové zátky. Slyšel křičet Juana a slečnu McCrooderovou a hned nato rozeznal také Bena, Chrise a nakonec i Andrého. Po McIntirovi a třech členech posádky nebylo nikde ani stopy. Mike doufal, že se neutopili či nepřišli při srážce o život.
Mimo nebezpečí však nebyl zatím ani on sám. Držel se sice ještě s vypětím všech sil na hladině, ale chlad mu pronikal do morku kostí a ochromoval svaly. Věděl, že nebude mít dost sil, aby doplaval až ke břehu. Proto si vyhlédl nejbližší větší trosku člunu a vydal se k ní.
Tu ho cosi zatahalo za nohu. Srdce mu v prsou zděšeně poskočilo. Náhle si vzpomněl na tvář kyklopa, kterou zahlédl na vteřinu pod hladinou. Pokusil se plavat rychleji. Kousíček před ním se vynořil Juan a zamířil ke stejné trosce. Mladý Španěl měl ještě tolik síly, že zvedl ruku z vody a zamával na něj.
Tu se opět něco dotklo Mikovy nohy. Podíval se dolů a zděšeně vykřikl!
Nebyly to halucinace! Z vody se vynořila tříprstá pracka, sevřela jeho pravý kotník a prudce ho stáhla pod hladinu. Mike opět vykřikl a viděl, jak mu vzácný kyslík stoupá před obličejem k hladině v podobě stříbřitých bublinek.
Cosi ho nemilosrdně táhlo dolů. Mike se oháněl a kopal kolem sebe jako šílený. Volnou nohou zasáhl tu obrovskou nestvůru, svírající jeho pravý kotník, několikrát za sebou do hlavy, ale nemělo to sebemenší účinek. Naopak - bylo to, jako by kopl do oceli. Nohou mu pronikla ostrá bolest.
Všechno se kolem něj začalo točit. V uších mu šuměla krev a srdce mu bušilo, jako by se mu chystalo vyskočit z hrudi. Pohled měl už zamžený. Jakoby houstnoucí mlhou spatřil, že se vedle něj náhle vynořila druhá příšera s okem kyklopa a natáhla k němu ruce. K jeho obličeji se blížilo cosi temného, neforemného. Mike už nerozeznával, co to je. Ztratil vědomí.
Jestli zemřel, byla smrt docela jiná, než si ji lidé obvykle představují. Mike neprocitl na oblacích a za zvuků nebeské loutny - ležel na nepohodlné kovové pryčně a v uších mu hřměl silný motor. Ve vzduchu byl cítit pach horkého oleje a čerstvé barvy - a jeho příšerně bolela hlava. Ne - v nebi nebyl.
Mike zasténal, otevřel oči a hleděl do kovového stropu natřeného bílou barvou, která místy odprýskávala. Další, co uviděl, byla tvář slečny McCrooderové, z níž na něj zpod mokrých vlasů hleděly starostlivé oči. Neměla už na sobě vlněné zimní šaty a módní, i když příliš tenký kabátek, ale byla zahalena do hrubé šedivé deky. Třásla se po celém těle.
Mike se zvedl tak prudce, že se mu okamžitě zatočila hlava. Zasténal a klesl zpátky na lůžko. Hlava ho bolela pořád víc. Smrt utopením zřejmě není právě příjemná, pomyslel si. Alespoň když ji člověk přežije.
"Nehýbej se," řekla slečna McCrooderová. "Málem ses utopil, víš to?"
Ta poznámka přichází trochu pozdě, pomyslel si Mike a čekal se zaťatými zuby, až bolesti hlavy klesnou na snesitelnou míru. Pak se napřímil podruhé - tentokrát však podstatně opatrněji. Viděl, že leží v maličké místnosti bez oken, kde bylo sotva místo na jeho lůžko a nízkou stoličku, na níž seděla slečna McCrooderová. Stěny, strop i podlaha byly kovové. Nacházeli se zřejmě na palubě lodi.

Jeho ruce a paže přestaly vířit vodu a tělo nehybně klesalo k bahnitému dnu přístavní zátoky.
"Kde to jsme?" zamumlal zmateně. Jak jsme se sem dostali a jak..."
Náhle se mu vrátily vzpomínky a zděšeně sebou škubl. "Vás ty příšery taky chytily?" vyrazil ze sebe. "A co je s ostatními?"
"Příšery? Jaké příše..." Slečna McCrooderová se odmlčela uprostřed slova a potom se krátce zasmála. "Ano, dalo by se to tak říct," pokračovala s povzdechem. "Kde jsme, taky nevím. Ale tvoji kamarádi nejsou daleko."
Teď už Mike nerozuměl vůbec ničemu. Než se však stačil ptát dál, otevřely se dveře jejich vězení a do místnůstky vešel vysoký muž v tmavomodré kapitánské uniformě. Za ním se objevili dva námořníci v pruhovaných košilích, kteří však zůstali venku.
Mike vytřeštil oči, když muže spatřil. "Kapitán Winterfeld?" zvolal. "Díky bohu, že jste..."
Víc neřekl, když spatřil výraz Winterfeldovy tváře. Pomalu se v něm probouzelo strašlivé podezření.
Zato slečna McCrooderová si na kapitána zlostně vyjela: "Vy jste se zbláznil! Víte, že ten chlapec div nepřišel o život? Je to hotový zázrak, že jsme všichni nezahynuli!"
"Já vím," odpověděl Winterfeld. Je mi to líto. Věřte mi, že jsem vydal jiné rozkazy. Nikdo se neměl ocitnout v nebezpečí."
"To jsme poznali!" odsekla slečna McCrooderová.
"Viníci budou potrestáni," prohlásil Winterfeld klidně. "Kromě toho vás můžu ujistit, že se nikomu nic nestalo." Pak se otočil k Mikovi. "A teď k tobě, milý příteli. Jsi s to zodpovědět mi pár otázek?"
"Je to... pravda?" zašeptal Mike nechápavě. "Za tím vším opravdu vězíte vy?"
Mike tomu nemohl uvěřit. Kapitán Winterfeld snad ne! Proč by se měl proboha právě kapitán Winterfeld snažit je

zabít?
"Vidím, že můžeš!" řekl Winterfeld chladně. Jeho otázce nevěnoval pozornost. "Tak pojď se mnou!"
Mike sundal nohy z pryčny. Odporovat by zřejmě nemělo smysl. Slečna McCrooderová chtěla také vstát, ale Winterfeld jí pokynul rukou. "Myslím, že si s Michaelem vystačíme chvíli sami," řekl. "Děkuju."
Pak vyšli oba z kabiny na úzkou chodbu. Hukot silných strojů zesílil a Mike, který měl na sobě tak jako slečna McCrooderová místo mokrých šatů jen hrubou vlněnou deku, cítil na bosých chodidlech jejich silné vibrace jako bušení velkého železného srdce. Ani na chodbě nebyla okna. Světlo vydávala řada žárovek na stropě.
Mike se ptal sám sebe, kde jsou. Když spatřil Winterfelda, myslel si chvíli, že se probral na palubě LEOPOLDA - ale na to zde bylo všechno příliš malé a stísněné a vzduch příliš zatuchlý.
Chodba nebyla moc dlouhá. Několikrát se museli sklonit, když procházeli nízkými dveřmi z železných plátů, ale kde jsou, pochopil Mike, teprve když míjeli otevřené dveře - a on se zničehonic ocitl tváří v tvář těm dvěma příšerám, s nimiž se střetl v přístavu.
Byly ještě větší, než si myslel, dobré dva metry, a měly neuvěřitelně široká ramena. Pleť měly drsnou jako vydělanou kůži, hlavu i na obrovitá těla příliš velkou a kulatou - a na ní opravdu jen jediné oko, i když měřilo v průměru dobrých dvacet centimetrů. Ale nebyli to přirozeně obři nebo příšery. V komůrce, do níž Mike nahlížel, visely dva potápěčské obleky, těžká brnění s mohutnými měděnými přilbami, do nichž byla zasazena kulatá sklíčka. A v témž okamžiku, kdy to Mike pochopil, věděl také, kde je.
"Tohle... tohle je ponorka!" řekl udiveně. "Jsme na ponorce, viďte?"
Kapitán Winterfeld se uznale usmál. "Já věděl, že jsi chytrý chlapec!" řekl.
Pokračovali dál, prošli kulatou místností plnou všemožných přístrojů, zřejmě velitelským stanovištěm ponorky, a pak vstoupili do malé kabiny, v níž bylo místo jen na lůžko, židli a psací stolek. Winterfeld se posadil a oba námořníky poslal pryč. Mike musel zůstat stát, nikoli z nezdvořilosti: V kabině nebylo prostě dost místa pro druhou židli.
"Zavři, Michaeli!" řekl Winterfeld.
"Jmenuji se Mike," řekl Mike zlostně, "ne Michael." Přesto udělal, co Winterfeld žádal.
"Ne," odpověděl Winterfeld s podivným úsměvem, "tak to není. Ale k tomu se dostaneme později." Pohodlně se opřel, založil ruce na prsou a zamyšleně si Mika prohlížel.
"Vezmu to zkrátka," spustil pak. "Dal jsem tě unést, protože od tebe něco chci. Ty patrně nevíš, že pro tebe otec uložil u jednoho londýnského notáře dokumenty, které ti má předat v den tvých jednadvacátých narozenin. Ty dokumenty jsou teď v mých rukou - jak se do nich dostaly, je vedlejší."
Winterfeld sklonil pohled na psací stůl pokrytý papíry a listinami. Mike se snažil přečíst, co je na nich napsáno. Většina papírů byla hustě počmáraná nečitelným rukopisem a kromě textu na nich bylo mnoho složitých vzorců a rovnic. Některé papíry byly zřejmě námořní mapy.
"Vypadá to," pokračoval Winterfeld po krátké pauze a povzdechl si, "že mi tyhle papíry samy o sobě nebudou k ničemu. Tvůj otec je totiž zašifroval kódem, který dovedeš rozluštit zřejmě jen ty. Chápeš už můj problém?"
"Ano," odpověděl Mike, "ale musím vás zklamat. O žádném kódu nic nevím." Vzal do ruky jednu listinu a chviličku si ji pozorně prohlížel. Potom jen stěží potlačil úsměv. Písmo bylo opravdu zdánlivě nečitelné - ale právě jen zdánlivě. To, co Winterfeld považoval za kód, nebylo nic jiného než sanskrt, indické písmo, jehož písmena mohou neznalému oku skutečně připadat jako klikyháky tajného písma. Jednalo se o málo známý - a téměř vymizelý - dialekt. Mikův poručník trval na tom, aby se ho naučil, a Mike do této chvíle nechápal, k čemu by mu to mělo být. Teď mu pomalu svítalo. Když papír opět pokládal na stůl, setkal se s Winterfeldovým pohledem a hned zapomněl na škodolibost, kterou předtím cítil.
"Nesnaž se mě prosím považovat za hlupáka, Michaeli," řekl Winterfeld. "Vím moc dobře, že ty listiny jsou napsány tvou mateřštinou. Tu by mi překladatelé snadno přeložili. Ale překladatelé říkají, že ty texty nedávají smysl. Jsou zašifrované."
Mike se podíval na listiny ještě jednou a musel přiznat, že Winterfeld má pravdu. Znal jazyk, jímž byly popsané, ale text byl přesto zcela zmatený.
"O žádném kódu opravdu nic nevím," řekl. Já tomu taky nerozumím."
"Nelži!" řekl Winterfeld přísně. "Tvůj otec by si jistě nedával tuhle práci, kdyby nevěděl, že to dokážeš přečíst."
"Třeba... třeba se už nedostal k tomu, aby mi všechno vysvětlil," prohlásil Mike. "Otec i matka zahynuli při nehodě, když..."
"To vím," přerušil ho Winterfeld netrpělivě. "Tyhle papíry uložil u notáře rok před svou smrtí. Člověk tak opatrný by sotva zapomněl vydat kód tomu, pro koho jsou určené, nemyslíš?"
Winterfeldova slova zněla tak logicky, že mu Mike už neodporoval. Připadal si bezmocný. Řekl pravdu, ale zároveň věděl, že mu Winterfeld v této situaci nemůže uvěřit. Náhle ho něco napadlo.
"Toho dne, kdy jste přijel pro Paula, prohledal někdo mé věci," řekl. "To se stalo na váš rozkaz?"
"Ano," odpověděl Winterfeld klidně. "Ale teď o něčem jiném." Sklonil se, vylovil z hromady papírů ležících na stole mapu a ukázal ji Mikovi. "Domnívám se, že ti tohle taky nic neřekne?" zablufoval.
Mike mapu váhavě zvedl a pozorně si ji prohlížel. Poznal, že je to námořní mapa části pobřeží a mnoha malých ostrovů, ale to bylo všecko. Nápadný mu snad byl jedině materiál, na němž byla nakreslena. Místo papíru použil kreslíř tenký, téměř průhledný pergamen, který šustil mezi prsty a byl tak křehký, že se Mike skoro bál, aby se mu nerozpadl pod rukama. Opatrně mapu položil na stůl a zavrtěl hlavou.
Winterfeld se už ovládal jen stěží. Vztekle do ní zabodl ukazováček, jako by ji chtěl provrtat.
"Tohle je Kuba a tahle čára vyznačuje jihoamerické východní pobřeží. Říká ti to něco?"
"Ne," odpověděl Mike. "Opravdu ne."
Mike skutečně nechápal, co mají všechny ty listiny a mapy znamenat. Věděl sice, že se jeho otec dvakrát v životě plavil

po moři, ale jen jako pasažér na lodi z Indie do Anglie a zpátky. Co by mohl mít společného s těmito mapami a tajuplnými kódy?
"Ty mi to opravdu neusnadňuješ, Michaeli!" řekl Winterfeld zlostně. "U těch listin byl pro tebe uložen dopis od tvého otce, ve kterém se říká, že ty mapy můžeš rozluštit. A tak bys měl pochopit, že nemá nejmenší smysl obelhávat mě. Dříve či později stejně odhalím, co ty mapy znamenají. Rozdíl je v tom jen pro tebe a tvé přátele. Mně je docela jedno, jestli vás vysadím na pevninu někde v Anglii nebo na osamělém ostrově v Karibiku."
"Mé kamarády?" Mike se polekal. "Vy jste je unesl taky?"
"Nic jiného mi nezbylo," řekl Winterfeld klidně, "když to kapitán remorkéru provedl tak nešikovně, muselo to i oficiálně vypadat jako nehoda. Původně jsme tě chtěli oddělit od ostatních a vzít na palubu jen tebe. Ale takhle... Naneštěstí zahlédl jeden z tvých kamarádů potápěče."
"A co s námi chcete udělat?" zeptal se Mike.
"Nic," odpověděl Winterfeld. "Zůstanete chvíli mými hosty, to je všecko. Pár měsíců, možná dokonce jen pár týdnů."
"Ale já opravdu nic nevím," protestoval Mike.
Winterfeld zavrtěl hlavou a začal listiny skládat. "Možná že říkáš dokonce pravdu," pokračoval trochu klidněji. "Možná že opravdu nic nevíš. Ale já jsem přesvědčený, že můžeš odhalit, co to všechno znamená. Budeš mít dost času přemýšlet o tom. Ponechám si tě tady, dokud ty mapy nerozluštím - ať sám nebo s tvou pomocí."
"Neudělal bych to, ani kdybych mohl," řekl Mike zlostně.
"To ti věřím," odpověděl Winterfeld. "A chápu to. Ale když už je ti lhostejný tvůj vlastní osud, mysli aspoň na své kamarády."
Mike cítil, jak se mu valí krev do tváře. "Vy jste ale..."
Winterfeld zvedl panovačně ruku. "Prosím, Michaeli! Nikomu nepomůže, když mě budeš urážet. Vrať se k svým kamarádům. Můžete společně uvažovat, jestli máte chuť doprovázet mě a mou loď do Karibiku, nebo ne."
Winterfeld netrpělivě pokynul rukou. Mike se otočil ke dveřím, ale ještě jednou se na kapitána podíval. "Smím se ještě na něco zeptat?"
Winterfeld vzhlédl od listin. Mlčel.
"Co je s Paulem?" zeptal se Mike. "Věděl o tomhle?"
"Paul?" Winterfeld se usmál. "Ne. Namluvil jsem mu, že z výletu sešlo. Dost ho to mrzelo. Ale neví nic. Na to ti dávám čestné slovo."

Slečna McCrooderová už v kabině nebyla, když tam Mika dovedli zpátky. Zato ležely na pryčně jeho suché, pečlivě složené šaty, které si hned oblékl, rád, že se konečně nemusí halit jen do deky. O chvíli později mu přinesli také něco k jídlu, a ještě než to dojedl, ponorka zřejmě vyrazila.
O čtvrt hodiny později se otevřely dveře a v nich se objevili dva námořníci, aby ho odvedli. Cestou nahoru potkali také slečnu McCrooderovou, ale všechno probíhalo příliš rychle, než aby spolu mohli prohodit byť jen jediné slovíčko. Strážci je dostrkali k žebříku, po němž museli vystoupit nahoru, a pak prolezli krátkou kovovou věží.
Když se protáhli otvorem, ocitli se ve tmě. Mike čekal, že ho dopraví na palubu LEOPOLDA, ale ponorka se pohupovala u boku prastaré rezavé nákladní lodi.
Když stoupal po úzkém provazovém žebříku na palubu větší lodi, pečlivě se rozhlížel, přestože se třásl zimou a rozčilením. Moc toho však objevit nemohl. Byla hluboká noc a lodi se nacházely více než míli od pobřeží. Winterfeld nemohl riskovat, že by ho objevila pobřežní hlídka. Musel už tak podstoupit obrovské riziko, když s ponorkou proplul po Temži až do londýnského přístavu.
Celá akce připadala Mikovi stále záhadnější. O ponorkách už přirozeně slyšel. Tyto opancéřované lodi, které mohly plout celé dny dvacet nebo až padesát metrů pod hladinou a v případě potřeby tam setrvat celé dny, mělo už nejen německé válečné loďstvo, ale i některé jiné státy. Taková loď byla jistě nepředstavitelně drahá. Co chtěl pro všechno na světě Winterfeld z těch listin vyčíst, že dal v sázku jednu z těchto lodí, jen aby se Mika zmocnil?
Tu se k němu natáhly statné paže a pomohly mu překonat posledního půldruhého metru. Opatrně Mika postavily na palubu a dostrkaly ho ke dveřím, za nimiž vedly železné schody příkře dolů. Pohled, který mohl předtím krátce vrhnout kolem sebe, potvrdil jeho první dojem: Nacházel se na velké, už trochu obstarožní nákladní lodi, která pronikavě páchla rybami a lepší časy zažila zjevně už dávno. Některé nástavby byly překryté plachtami a jejich tvar nevypadal příliš mírumilovně. Námořníci spolu mluvili německy. Mika a slečnu McCrooderovou zavedli po schodech dolů a do místnosti na konci dlouhé chodby, kde se Mike dočkal překvapení: U stolku uprostřed místnosti seděli Juan, André a Ben a v rohu se krčil, zachumlán do deky, Chris. Celý se třásl a kolena měl přitažená k tělu, ale zraněn nebyl.
Radost ze shledání nebyla nijak bouřlivá. Zejména Juan se omezil na to, že Mikovi potřásl rukou a zeptal se, jak se mu vede. A byl také první, kdo otevřeně vyslovil své podezření.
"Kde jsi byl celou tu dobu?" zeptal se. "Nás sem dopravili všechny najednou - už před několika hodinami."
Mike chviličku uvažoval a pak se rozhodl říci pravdu. Vyprávěl Juanovi a ostatním, co zažil. Kamarádi nevycházeli z údivu, ale zřejmě mu věřili. Koneckonců - přinejmenším Juan viděl potápěče taky.
"Co je k čertu na těch papírech, že jsou tak důležité?" zeptal se Ben, když Mike dovyprávěl. Je ti vůbec jasné, co Winterfeld jako Němec v téhle době naším únosem riskuje?"
"To... trochu přeháníš," řekl Mike váhavě. Nervózně si přejel špičkou jazyka po rtech. Z této stránky se celou záležitostí ještě nezabýval.
"Asi ne," řekl Juan vztekle. Ukázal na Bena. "Ben má pravdu. Vím sice, že tě politika nezajímá, ale mezi Velkou Británií a německým císařstvím existuje takové napětí, že by tahle akce snadno mohla mít ošklivé následky!"
Teď Mika zamrazilo. Jestli má Juan pravdu, zahrává si Winterfeld nejen s jeho životem a životem jeho kamarádů, ale i s

existencí celých národů. Proč to proboha dělá?
"Nemyslíš, že je načase, abys nám pár věcí vysvětlil?" řekl znenadání Juan.
Mike se na něj zmateně podíval. "Co tím chceš říct?"
"Nedělej z nás pitomce!" odpověděl mu Juan ostře. "Co od tebe Winterfeld chce? V každém případě jsme se kvůli tobě div neutopili. Mohl bys nám aspoň prozradit proč."
"Ale já to opravdu nevím!" řekl Mike.
"To stačí!" ostře se vmísila do hovoru slečna McCrooderová. "Mike řekl, že to neví, a já mu věřím. Proč by před námi něco tajil?"
Juan k ní vzpurně vzhlédl a užuž se chystal odpovědět, ale vtom Mikovi neočekávaně pomohl Chris, který až dosud nehybně seděl v koutě a zdánlivě ani nevnímal, o čem se ostatní dohadují.
"Slečna McCrooderová má pravdu!" řekl prudce. "Dej Mikovi pokoj! Za nic nemůže. Sám přece taky div nezahynul - právě jsi to řekl."
Juan na něj zlostně pohlédl. "Tak?" zeptal se nakonec táhle.
"Ano, tak!" pokračoval zlostně Chris. "Kromě toho se nám nemůže nic stát. Nejpozději za pár hodin se určitě objeví policie a vysvobodí nás."
"Jak jsi na to přišel?" zeptal se posměšně Juan. "Policie vůbec neví, že jsme tady."
"Ale ví, že jsme odpluli na LEOPOLDA," pokračoval Chris s logikou, kterou by od něj nikdo neočekával. "Když se nevrátíme, vezmou si toho Winterfelda určitě na paškál, o to bych se vsadil!"
"Obávám se, že bys tu sázku prohrál," zamumlal André.
Mike se k němu překvapeně otočil. Na tváři slečny McCrooderové se objevil starostlivý výraz. "Proč si to myslíš?" zeptala se.
André odpověděl velmi tiše a se sklopenýma očima: "Obávám se, že nás na LEOPOLDU nebude nikdo hledat. Ani v jeho blízkosti. Protože nikdo neví, že jsme tam měli namířeno."
"Nesmysl!" odporoval mu Mike. Začal si nervózně hrát s malým amuletem, který měl na řetízku pověšený na krku. "McIntire..."
"McIntire...," přerušil ho André a pokračoval pevným hlasem, "je s nimi pravděpodobně spolčen."
"Pitomost!" vyrazil ze sebe Mike. Ben se pronikavě zasmál, ale Juan, Chris a slečna McCrooderová se na mladého Francouze zadívali vytřeštěnýma očima. Jak to můžeš tvrdit?" zeptala se slečna McCrooderová.
"Tak poslouchejte," řekl André. "Nepovažoval jsem to za důležité, a proto jsem se o tom zatím nikomu nezmínil - ale dneska ráno jsem slyšel, jak McIntire říká řidiči, že s námi podnikne projížďku po přístavu. O Winterfeldovi nebo o LEOPOLDU ani slovo! Jestli to takhle říkal každému, tak... tak si teď všichni myslí, že se nám stala obyčejná nehoda. Nikoho nenapadne ani ve snu, že nás unesli."
V kabině se rozhostilo zděšené, téměř bezdeché mlčení. Přerušil ho nakonec Juan. "Víte, co to znamená?" zeptal se.
Nikdo mu neodpověděl, a tak pokračoval tichým, rozechvělým hlasem: "Jestli se Winterfeld postaral, aby se nikdo nedověděl, co se s námi doopravdy stalo, tak se postará i o to, aby to tak zůstalo. Pustit nás vlastně ani nemůže." Juan chvíli uvažoval. "Třeba tvému otci patřilo něco, co má pro Němce obrovskou cenu," řekl pak směrem k Mikovi.
"Rozhodně by se mohlo stát, že co nejdřív vypukne válka."
"Co s tím pořád začínáš!" zaprotestoval André.
Mike zavrtěl hlavou. "To je vyloučené," řekl. "Můj otec byl mírumilovný člověk, rozhodně neměl nic společného s válkou či zbraněmi."
"Jak to můžeš vědět?" zeptal se Ben. "Vždyť jsi ho vůbec neznal."
"Prostě to vím," odpověděl Mike ostře. "Kromě toho jsem o něm hodně slyšel. Co by měl mít či vynalézt? Snad ne nějakou tajnou zbraň?"
"Třeba," řekl Ben klidně. "Tohle je rozhodně velká věc, to mi můžete věřit. Winterfeld určitě neriskoval pro nic za nic."
Mike se na něj sklíčeně podíval. Benova slova se dotkla jádra věci. Mikovy myšlenky kroužily stále rychleji kolem dokola. Nemohl prostě pochopit, proč ho Winterfeld dal unést.
A při tom zůstalo dalších pět týdnů.
Druhá část
Stalo se to jednoho z oněch dnů, kdy museli zůstat v podpalubí. Winterfeld vzkázal Mikovi po jednom námořníkovi, že ho chce večer vidět, aby - jak se vyjádřil - si s ním promluvil o posledním vývoji celé záležitosti, což znamenalo, že se ho chce opět zeptat na kód. A Mike ho bude znovu ujišťovat, že pořád ještě nemá nejmenší tušení, co znamenají listiny jeho otce. A Winterfeld bude zase odsouvat chvíli jejich propuštění do neznámých dálek. Podobný rozhovor se konal v minulých týdnech už dvakrát.
Nehledě na tyto nepříjemné epizody, probíhalo jejich "zajetí" zcela jinak, než Mike a ostatní očekávali. V podstatě s nimi vůbec nezacházeli jako se zajatci. Spíš naopak. Když loď opustila britské výsostné vody a nedobrovolní pasažéři překonali šok z únosu, začal se jim pobyt na palubě málem líbit. S výjimkou několika situací, kdy křižili kurz jiné lodi nebo vpluli do přístavu, aby nabrali čerstvé zásoby či uhlí, směli se na palubě pohybovat takřka volně. Trávili tam spoustu času, a čím více se blížili k jihu, tím víc doháněli léto. Neočekávaně přátelsky se k nim chovala i posádka. Tvořili ji převážně zkušení vojáci, které si Winterfeld osobně vybral na tuto akci. Dal jim zřejmě pokyn, aby byli co nejvlídnější.
Až na tato malá omezení si Mike posledních pět týdnů připadal skoro jako o prázdninách a věděl, že stejně jsou na tom i ostatní. Dokonce i slečna McCrooderová, první dny zamlklá a ustaraná, byla stále uvolněnější. V poslední době ji Mike vídal pořád častěji na palubě a několikrát ji dokonce slyšel smát. I když se za tuto myšlenku trochu styděl - mohlo to s nimi dopadnout mnohem hůř.

Když Mike zaslechl vrznout dveře, probral se na vteřinku z více či méně chmurných myšlenek, ohlédl se přes rameno a pak se opět otočil k obrazu před kulatým lodním okénkem - byl to jen námořník, který mu přinesl jídlo.
Mikův pohled přejížděl po bílých fasádách přístavních budov, odrážejících polední slunce. Ptal se sám sebe, co je to asi za město: Rio de Janeiro, Caracas, Panama...? Ze zachycených poznámek námořníků a z vlastního pozorování, k němuž přispělo především stále teplejší počasí, si chlapci dali dohromady, že loď kotví v nějakém jihoamerickém přístavu, ale námořníci jim na jejich otázky tvrdošíjně neodpovídali. A před dveřmi jejich kabin, které nesměli opustit, dokud loď nevypluje z přístavu a neocitne se v náležité vzdálenosti od pobřeží, stály už dva dny stráže.
Námořník za ním cinkal stále hlasitěji nádobím a Mike se znovu ohlédl - a zarazil se. Muž právě s hlasitým řinčením potřetí přendával šálky a talíře z podnosu na stůl a zpátky. Hlavu měl sklopenou, ale přitom se na Mika upřeně díval.
Mikovi bylo rázem jasné, že se muž snaží vzbudit jeho pozornost, ale neodvažuje se ho oslovit, protože před dveřmi kabiny, které zůstaly otevřené jako vždy, když jim někdo přinesl jídlo anebo odnášel použité nádobí anebo vyřizoval nějaký vzkaz, stáli na stráži dva vojáci. Hlasitě se bavili a smáli, ale přesto by slyšeli každé slovo pronesené uvnitř.
Mike pohlédl na Chrise, s nímž sdílel kabinu, a uviděl, že leží na posteli a pevně spí. Pak se otočil a pomalu přistoupil ke stolu. Nenápadně přitom pozoroval dveře. Vojáci se pořád ještě bavili, ale jeden z nich si už uvědomil, že podávání oběda trvá trochu moc dlouho, a právě v tuto chvíli se na Mika nedůvěřivě podíval.
"Copak dneska máme?" zeptal se Mike, když došel ke stolu. "Zase zeleninovou polévku?" řekl přehnaně nahlas a rozmrzele. Pak zvedl poklici polévkové mísy a nahlas začichal. "Copak ten kuchař neumí nic jiného?"
Voják u dveří se zašklebil, otočil se zpátky ke kamarádovi a Mike se odvážil pohlédnout do tváře stevardovi stojícímu před ním. Překvapilo ho to - byl si jist, že ho na lodi ještě neviděl, ale přesto mu připadal známý. Svraštil tázavě čelo.
"Dnes večer," zašeptal námořník, odstoupil od stolu a dal si prázdný podnos pod paži. "Hodinu po půlnoci. Buďte připraveni!"
Mike zmateně vytřeštil oči, ale zeptat se už na nic nemohl, neboť námořník se rychle otočil a se sklopeným pohledem odešel z kabiny. Mike si všiml, že má znatelně tmavší pleť než oba strážní u dveří.
Hodinu po půlnoci, opakoval si Mike v duchu. To může znamenat jen...
Sotva oba vojáci zavřeli za údajným stevardem dveře, Mike se otočil, vrhl se ke Chrisově kóji a zatřásl svým spoluvězněm.
Chris jeho ruku odstrčil, pokusil se otočit na druhý bok a spát dál. Mike se ještě nesetkal s nikým, kdo by mohl spát tak dlouho jako Chris a být přitom nepřetržitě unavený. Mike ho však nenechal na pokoji, vzal ho prostě za ramena a jemně ho zvedl.
"Sakra!" zašeptal, "otevři konečně oči! Musíme k ostatním! Něco se stalo!"
"Hm?" udělal Chris. Mike se mu nesnažil nic vysvětlit, ale stáhl ho z postele a strkal ho před sebou ke dveřím. "Pojď se mnou!"
Asi vpůli cesty ke dveřím se zdálo, že se Chris konečně probral, protože ze sebe setřásl Mikovu ruku a u stolu se zastavil.
"Jídlo už je tady?" řekl překvapeně. "Copak je už tak pozdě?"
"Ano," odpověděl Mike netrpělivě a táhl ho dál. "Ale na jídlo teď nemáme čas. Musíme k ostatním. A drž jazyk za zuby!"
Chris zmateně mžoural, ale Mike už stál u dveří a prudce je otevřel. Strážní překvapeně zmlkli a otočili se k němu, avšak Mike si jich prostě nevšímal.
"Tohle si už nenechám líbit!" řekl nahlas a tak zlostně, jak mohl. "To žrádlo se nedá polknout! Promluvím si s ostatními a pak si půjčíme kuchaře! I vězeň má právo na slušné jídlo!"
Voják se zašklebil, přičemž odhalil obrovskou mezeru mezi zuby, ale pak pustil Mika dál. Ten za sebou pořád táhl Chrise. Slyšel, jak za ním voják říká německy cosi posměšného svému kamarádovi, načež se oba bouřlivě rozesmáli. Zřejmě si teď mysleli, že Mikovi nadobro přeskočilo.
Mike vtrhl bez zaklepání do protější kabiny, kde ostatní tři seděli u jídla. Všichni překvapeně vzhlédli, když k nim tak vpadl, ale Mike je rychlým gestem zarazil, zavřel za sebou dveře a nejdřív si zhluboka oddychl.
"Co se děje?" zeptal se Juan ironicky. "Vypadáš, jako bys zahlédl strašidlo."
"Myslím, že jsem ho opravdu zahlédl," řekl Mike tiše a významně. "Řekl vám to taky?"
"Kdo nám měl co říct?" zeptal se Juan důrazně. "Co je s tebou? Nedělá ti dobře slunce, anebo jsi dostal vězeňskou koliku?"
Mike jeho uštěpačné poznámky ignoroval. Stručně a rychle jim řekl, co se právě stalo v jeho kabině. Juan a oba další kamarádi mu naslouchali se vzrůstajícím vzrušením.
"Určitě ses nespletl?" zeptal se nakonec André.
"Ovšemže ne," odpověděl Mike jízlivě. "Zdřímlo jsem si a všechno se mi to jen zdálo, co ty na to?"
André se na něj vztekle podíval, ale Juan mu naznačil, aby mlčel. "Ty jsi to slyšel taky?" otočil se ke Chrisovi.
"Ne," odpověděl Chris. Civěl na Mika vyvalenýma očima. Mike dodal:
"Chris opravdu spal."
"Jako obvykle," povzdychl si Juan. Chvíli uvažoval. "A toho muže jsi na palubě skutečně nikdy neviděl?" zeptal se potom.
Mike zavrtěl hlavou. "Určitě ne," řekl. "Ale přesto mi připadal známý..." Zničehonic se odmlčel. Já jsem ale idiot!" vyhrkl najednou.
Juan přikývl. "Moje řeč," řekl chladně. "Ale vysvětlil bys nám, proč jsi k tomu dospěl až teď - a v tomhle speciálním případě?"
"Už vím, odkud ho znám!" řekl Mike. "Vzpomínáte si na to ráno v přístavu? Kdy do nás narazila ta loď? Tam byl!"

"Na té lodi?" zeptal se Ben nedůvěřivě.
"Na nábřeží!" odpověděl Mike, celý rozčilený. "Ta rvačka! Pamatujete se? Jsem si jist, že to je týž muž, kterého přepadli ti dělníci!"
"To je vyloučené!" řekl Ben. "Odtáhli ho do skladiště. I kdyby ho nechali naživu, určitě by se nemohl dostat na palubu téhle lodi. A kromě toho - proč by nám pomáhal?"
"Proč ne?" odpověděl Mike. "Mohl by přece..."
Tu se otevřely dveře, Mike se zděšeně odmlčel uprostřed slova a otočil se. Ve dveřích stál jeden z vojáků držících hlídku na chodbě. Nedůvěřivě se na chlapce podíval. Potom se otočil k Mikovi a na jeho tváři se objevil posměšný úsměv. Jestli už vaše revoluce skončila, pojď se mnou! Chce s tebou mluvit kapitán!" řekl znamenitou angličtinou.
Mike uposlechl s nechutí a s pevným přesvědčením, že muži vědí, co se v jeho kabině před chvílí stalo. Pohlédl ještě jednou na Juana a na ostatní kamarády. Nikdo neřekl ani slovo, ale všichni vypadali dost zděšeně. Možná že si poprvé po dlouhé době zase uvědomili, pomyslel si Mike, co doopravdy jsou: Zajatci, kteří nemohou ani v nejmenším ovlivnit svůj vlastní osud.
Kapitán Winterfeld ho jako vždy očekával v kapitánské kajutě. Ani dnes na sobě neměl uniformu, nýbrž jednoduchý šedý oblek, který Mikovi na letní teplotu panující venku připadal trochu teplý - ale něco na něm bylo přece jen jiné: výraz jeho tváře. Působil velmi spokojeně. Mike si řekl, že se musí mít na pozoru.
"Posaď se, Michaeli!" začal Winterfeld přátelsky. Jak se ti daří? Jste všichni v pořádku?"
Mike si poslušně sedl, ale neodpověděl. Winterfeld mu tyto otázky kladl pokaždé, když se sešli, a odpověď na ně ani neočekával. Byly patrně jen výrazem jeho špatného svědomí. Mike si místo toho zvědavě prohlížel kapitánův psací stůl. Neležely na něm jako obvykle zpřeházené papíry, nýbrž jen jediný hustě popsaný list - a námořní mapa, kterou mu Winterfeld ukázal už v Anglii.
"Myslím, že mám pro tebe dobré zprávy," spustil Winterfeld, když se také posadil. "Vaše zajetí už možná nebude trvat dlouho."
Mike pořád mlčel, ale pozorně si Winterfelda prohlížel. Všiml si, že se jeho vzezření nápadně liší od jeho přátelského chování: Byl bledý, měl kruhy pod očima a působil nervózně.
"Podařilo se nám rozluštit ten kód," prohlásil.
"Musím se ti omluvit. Jak mě ujistili odborníci, opravdu jsi nemohl vědět, jak to tajné písmo dešifrovat." Udělal kratičkou pauzu, během níž se mu na čele objevily tři hluboké rovnoběžné vrásky. Potom řekl: "Přesto bych se na tebe měl zlobit."
"Opravdu?" zeptal se Mike.
Winterfeld rázně přikývl. "Ano. Obelhal jsi mě. Ale svým způsobem to dokonce chápu." Tiše se zasmál. "Myslím, že bych byl trochu zklamaný, kdyby ses o to býval nepokusil."
"Nerozumím...," ozval se Mike, ale Winterfeld ho hned přerušil.
"Teď už to skutečně nemá smysl, Michaeli. Snažil ses mě oklamat a podařilo se ti to." Předklonil se, otočil mapu na stole a posunul ji před Mika. Ten po ní nechápavě přejížděl pohledem.
"Co... co s tím mám udělat?" zeptal se.
Winterfeldův hlas náhle nezněl tak přátelsky. "Ty listiny jsme rozluštili," řekl, "ale teď nám musíš pomoct."
"Jak?" zamumlal Mike. "Nemám tušení, co..."
"Zapomněl jsi, co jsem ti právě řekl?" přerušil ho Winterfeld a odkašlal si. "Víme, co je v těch papírech. Byl mezi nimi dopis určený tobě - i to jsem ti už jednou řekl -, v kterém výslovně stálo, že víš, jak rozluštit tuhle mapu. Tak nám to prosím oběma neztěžuj a buď rozumný!"
Mike nechápal vůbec nic. Mlčel a Winterfeld se začal tvářit netrpělivě. "Ztrácíš jenom čas," řekl. "Ostrov, o kterém se mluví v listinách tvého otce, najdu i bez tvé pomoci, to mi věř. Bude to jen trvat trochu déle. Ale dokud ho nenajdeme, zůstaneš se svými kamarády na téhle lodi."
Ostrov? přemýšlel Mike zmateně. Jaký ostrov? Aby udělal Winterfeldovi radost, zvedl mapu a chvíli si ji prohlížel - nákresům, písmenům a číslům však rozuměl stejně málo jako v Londýně.
"Opravdu vám nemůžu pomoct," řekl po chvíli. "Otec se mi o žádném ostrově nikdy nezmínil. Co tam má být?"
Winterfeld si vzdychl. "Ty mi to opravdu neusnadňuješ, Michaeli! Nechci přece nic jiného, než..."
Tu se venku na můstku ozvaly vzrušené hlasy a o vteřinu později se rozlétly dveře. Winterfeld zmlkl uprostřed slova a na jeho tváři se objevil tak zděšený výraz, že se Mike na židli prudce otočil - a také překvapeně vytřeštil oči.
Ve dveřích nestál nikdo jiný než Paul. Za ním vpadl dovnitř muž v modré uniformě, který se ho zřejmě marně snažil zadržet. Paul se potutelně usmíval.
"Buď zdráv, otče!" řekl vesele. "Tak co, podařilo se mi tohle překvapení?"
Vtom však vytřeštil oči. Strnul uprostřed pohybu a Mike viděl, jak mu zbělela tvář. Poslední slovo už jen zašeptal. Spatřil totiž Mika.
Kapitán Winterfeld se konečně vzpamatoval z překvapení. Vyskočil ze židle tak prudce, že ji převrátil, a sklonil se nad stůl. "Paule!" vykřikl. "Co tady děláš? Poručil jsem ti přece, abys na mě počkal na pevnině!"
Mike ve své kabině našel po návratu nejen Chrise a tři kamarády, ale i slečnu McCrooderovou a informoval je o všem, co se stalo. Nato začali kout plány na útěk. Dělali to už mnohokrát od chvíle, kdy začala jejich cesta do neznáma, ale vždy přitom věděli, že jsou odsouzeny k neúspěchu. Tentokrát tomu však bylo jinak. Jestliže tajemný cizinec, kterého Mike údajně poznal, stojí opravdu na jejich straně, mají možná poprvé skutečnou šanci uniknout z Winterfeldova zajetí. Slečna McCrooderová však zkalila jejich optimistickou náladu kapkou pelyňku.
"Kdo vám řekl, že nás chce ten cizinec opravdu osvobodit?" zeptala se, když beze slova vyslechla jejich stále dobrodružnější plány, co udělají, až konečně uprchnou z lodi...

Na vteřinu se rozhostilo ticho. Všichni se na ni zmateně podívali.
"Ale... ale co jiného by mohl chtít?" zeptal se nakonec Chris.
"To nevím," odpověděla slečna McCrooderová. "Ale nebyla bych tak optimistická. Řekl jen: hodinu po půlnoci. Nic víc. Jak můžete tak přesně vědět, co se pak stane?"
Po těchto slovech nastalo opět ticho. Na všech tvářích se zračilo stejné zklamání.
Slečna McCrooderová rychle pokračovala. "Nevysvětlujte si to špatně - já věřím taky, že nám ten muž chce pomoct - už proto, že tomu prostě věřit chci. Ale i když se stane zázrak a nějak se z téhle lodi dostaneme, nebude ještě zdaleka všem dnům konec. Nevíme ani, kde jsme. Určitě v cizí zemi, kde budeme odkázáni jen sami na sebe."
"To není problém," řekl Juan suverénně. Jsme určitě někde v Jižní Americe. Tam se mluví španělsky. A jakmile najdeme španělské vyslanectví, stačí jediný telegram mému otci, a ten Winterfeld si bude přát, aby se nikdy nenarodil."
Než na to mohl někdo něco říci, rozlétly se dveře a poručík Strecker a druhý voják přivedli do kabiny vzpouzejícího se Paula, který jim zplna hrdla nadával jejich mateřštinou. Museli ho držet za zápěstí, jinak by se jim vytrhl a vyběhl zpátky na chodbu. Hrubě ho dostrkali doprostřed kabiny a pak rychle zabouchli dveře. Paul, který vojákům pořád ještě spílal, se ke dveřím rozběhl, několikrát marně zalomcoval klikou a nakonec do nich vztekle kopl.
Když se otočil, všichni na něj civěli. Chviličku panovala v malé kabině podivná atmosféra. Paul byl rozzuřený a rozpačitý zároveň, naproti tomu chlapci - mimo Mika a slečny McCrooderové - nijak neskrývali, že pro ně jeho přítomnost není zrovna příjemným překvapením.
"Co tady děláš?" zeptal se nakonec Ben. "Poslal tě sem otec, abys vyzvídal?"
Paul blýskl očima, ale zachoval klid. "Nemohl jsem tomu uvěřit," řekl, když přelétl pohledem z jednoho na druhého, "vy... vy jste skutečně celou dobu tady? Na palubě? Co se doopravdy stalo?" Teprve teď si všiml slečny McCrooderové a zhrozil se. "Vy taky? Kde je McIntire? Taky na palubě?"
"To bys měl vědět líp než my?" vykřikl zuřivě Ben, ještě než slečna McCrooderová stačila Paulovi odpovědět. "Nejspíš jste se nám idiotům celou dobu smáli, až jste se za břicha popadali, nebo ne?"
Na Paulově pohledu bylo vidět, že nic nechápe. Slečna McCrooderová se ho rychle zeptala:
"Copak McIntire u vás není?"
"U nás?" Paul zavrtěl hlavou. Jak to? Ten..."
"Nesnaž se nám lhát!" přerušil ho rozlícený Ben. "Patří přece k vám?"
"Teď už toho mám opravdu dost!" odpověděl Paul. Jestli okamžitě nepřestaneš, tak..."
"Tak co?" zeptal se Ben, když se Pavil odmlčel. Vstal a vyzývavě k němu přistoupil. "Tak co?"
Paul si ho zlostně měřil. Byl skoro o hlavu menší než Ben a vážil určitě o deset kilo méně. A kromě toho znal - jako všichni - pověst předcházející mladého Angličana, totiž že se nevyhne žádné rvačce a že většinou vyhraje. Ale přesto se chvíli zdálo, jako by se Paul chtěl na něj vrhnout a pokračovat v debatě pěstmi.
Hrozícímu sporu zabránil Juan. Rychle vyskočil, stoupl si mezi rozlícené kohouty a rozpažil. "Prosím vás!" řekl. "Chovejte se rozumně! To přece nemá smysl!"
Ben bojovně vystrčil ramena. "Nech mě s ním deset minut o samotě a já ti ukážu, co má smysl," řekl výhružně. "Možná že budu potřebovat jenom pět - a hned nám poví všechno, co chceme vědět."
"To udělá určitě i takhle," řekl Juan. Vrhl na Bena varovný pohled a pak se obrátil k Paulovi. "Nebo ne?"
Paul si dál vyzývavě prohlížel Bena, ale po několika vteřinách přikývl. Já opravdu nevím, co to všechno znamená," řekl. Ještě před hodinou jsem netušil, že jste tady! Myslel jsem, že jste v Londýně, a ne v Riu."
"V Rio de Janeiru?" ubezpečil se Mike.
Paul přikývl.
"Aspoň teď víme, kde jsme," prohlásil Juan. Otočen k Paulovi pokračoval: "Ale jak ses sem dostal ty?"
"Na LEOPOLDOVI," odpověděl Paul. "Kotví pár mil odtud. Otec mě dneska ráno odvezl a doprovodil na pevninu. Chtěl mi ukázat město. Pak odešel, aby si vyřídil nějaké obchodní záležitosti - alespoň mi to tak řekl. Řekl, abych počkal v přístavu, až se vrátí. Neměl jsem ale chuť strávit celý den ve společnosti jeho pobočníka, který je stejně zábavný jáko tubička prášků na spaní. A tak jsem mu zmizel a najal si člun, který mě dopravil sem. Chtěl jsem ho překvapit."
"To se ti tedy podařilo," řekl Mike.
Paul se zaškaredil, ale zdržel se komentáře. Mike si dovedl živě představit, jaké krupobití se na něj sneslo, když zůstal s otcem o samotě.
"Co tady dělá LEOPOLD?" zeptal se Mike potom.
Paul pokrčil rameny. "Nemám tušení," odpověděl. "Otec se mnou o vojenských záležitostech nemluví. Stejně to bude nejspíš tajné. Ale všiml jsem si, že jsme vypluli dost kvapně. Opravy měly trvat ještě šest dnů, ale LEOPOLD opustil přístav už druhý den ráno. Otec a já jsme na vás čekali. Když jste se dvě hodiny po smluvené době neobjevili, vydal se můj otec na člunu do přístavu zjistit, co se děje. Vrátil se až za delší dobu a vyprávěl mi, že tam došlo k nehodě."
"Ano," řekl Ben, "tak se to dá taky nazvat."
Paul ho probodl pohledem, ale pokračoval stejným tónem dál:
"Dělal jsem si o vás starosti, ale otec mě uklidnil a řekl, že se nikomu nic nestalo. Jenom že jste byli všichni promočeni až na kůži a k smrti vyděšeni, takže McIntire výlet zrušil a vrátil se s vámi do internátu. Jak jsem měl vědět, co se stalo doopravdy?"
"Tak teď to víš," řekl Mike.
"Nic nevím," odpověděl Paul. "To neznáš mého otce, jestli si myslíš, že mi odpověděl na jedinou otázku. Seřval mě a držel mi přednášku o tom, co znamenají slova poslušnost a rozkaz - a to bylo všechno. Proč jste tady, pořád ještě nevím."
"Pak by mu to měl někdo vysvětlit," ozval se Juan. Pohybem ruky vyzval Mika. "A kdo by se k tomu hodil lip než ten,

kdo nás do toho dostal?"
Teď bylo na Mikovi, aby na Juana vrhl zuřivý pohled. Potom však začal klidně vyprávět, co se doopravdy stalo onoho jitra v Londýně a později. Paul ho napjatě poslouchal a tvářil se stále zděšeněji.
"... a teď jsme tady," skončil Mike. Ještě před deseti minutami jsme ani nevěděli, kde vlastně."
"To... zní neuvěřitelně," zamumlal Paul. Pohled měl sklopený, na Mika se nedíval. Ten však cítil, co se v kamarádovi odehrává. Zloduchem, který to všechno zavinil, je přece jeho otec!
"Můžeš tomu klidně věřit," řekl jedovatě Ben. "Tak jako my věříme, že tě sem poslal vyzvídat tvůj roztomilý tatínek!"
Mike se na Bena výhružně podíval, ale Paul jako by jeho slova nevnímal.
"Ale to... to se mu vůbec nepodobá!" řekl. "Opravdu to neříkám jen proto, že je můj otec. Má největší smysl pro povinnost ze všech lidí, které znám. Něco takového by nikdy neudělal."
"Ledaže by mu to třeba někdo poručil," řekl Juan tiše.
Paul se na něj zděšeně podíval a pak zavrtěl hlavou. "Pitomost!" řekl přesvědčivě. "Já vím, já vím... Anglie a německé císařství se v tuhle chvíli zrovna nemilují. Ale proč by mělo německé válečné loďstvo unést půl tuctu dětí a riskovat přitom obrovskou diplomatickou zápletku?"
"Unesli Mika," připomněla mu slečna McCrooderová. "My ostatní jsme tady nedopatřením, na to nezapomínej!"
"Přesto mi to nedává žádný smysl!" trval na svém Paul. Jak by mohl Mike vědět něco tak hrozně důležitého?"
"Mému otci zřejmě patřilo něco, co má pro vaše lidi obrovskou cenu," řekl Mike. Je to patrně ukryté na nějakém opuštěném ostrově v Karibiku. A tvůj otec si myslí, že vím, kde ten ostrov leží. Ale já to nevím."
"Radši mu toho moc neprozrazuj," ozval se Ben. "Stejně dobře bys to mohl říct rovnou jeho otci."
"Teď už konečně přestaň!" vmísila se do hovoru slečna McCrooderová. Vstala a obrátila se k Paulovi. "Proč tě dal odvést k nám?" zeptala se ho rovnou.
"To nevím," odpověděl Paul. "Řekl, že si za to můžu sám, když se teď bude ke mně chovat stejně jako k ostatním."
"Jako k ostatním?" slečna McCrooderová svraštila čelo.
"Má to znamenat, že tady zůstaneš? Jako vězeň? Stejně jako my?"
"Ano, dokud to neskončí," přitakal Paul. "Ale řekl, že to už nebude trvat dlouho."
"To je opravdu skvělý nápad!" ozval se Ben od okna. "Proč se sem nenastěhuje rovnou sám? Pak by slyšel z první ruky, co si spolu povídáme."
Dokonce ani Mikovi se v první chvíli nechtělo věřit kamarádovým slovům. Nepochyboval sice, že Paul neměl do tohoto dne tušení, jaký osud stihl jeho spolužáky - ale představa, že kapitán Winterfeld půjde tak daleko a uvězní vlastního syna, mu připadala přece jen příliš bláznivá. Ledaže to, co se nachází na onom tajuplném karibském ostrově - našeptával mu jakýsi hlas - je mnohem, mnohem cennější, než si dosud všichni mysleli.

Kamarádi seděli ještě dlouho pohromadě a povídali si. Když nastal čas večeře, odešli Ben, Juan a André do své kajuty. Odešla i slečna McCrooderová, která měla jako jediná kabinu sama pro sebe. Vzala s sebou Chrise a prohlásila, že jí nebude nijak vadit, když stráví tuto noc u ní. Druhý den ráno se uvidí co dál. V nejhorším případě dají postavit třetí postel do Mikovy kajuty.
Paul netušil, že ostatní této noci stejně neusnou a budou doufat, že tohle je jejich poslední večer na lodi - a spolužáci to před ním úzkostlivě tajili. Ve chvílích, kdy si Paul odskočil na záchod, se dohodli, že mu o své naději nic neřeknou. Jestli ho otec opravdu pověřil, aby u nich vyzvídal, nesmí se o jejich úmyslu za žádnou cenu dozvědět. A jestli tomu tak není, neuškodí, když se všechno dozví na poslední chvíli. Mike měl při této představě špatné svědomí, ale nakonec se podrobil vůli většiny a utěšoval se tím, že by Paul jejich opatrnost pochopil.
Domluvili se, že se dvě minuty před stanovenou dobou sejdou v Mikově kajutě, přičemž nejnebezpečnější část plánu připadla slečně McCrooderové - totiž odlákat stráže, které by jinak mohly pojmout podezření.
Půlnoc nastala a minula a na lodi se pozvolna rozhostil klid. Pomalu se blížila jedna hodina. Mike se musel přemáhat, aby se pořád nedíval na hodinky, když seděl s Paulem a povídal si s ním. Doufal, že se Paul unaví a usne, ale stal se pravý opak - kamarád byl stále čilejší a chtěl, aby mu Mike podrobně vyprávěl o svých rozhovorech s jeho otcem.
"Víš," řekl nakonec Paul, "pořád si myslím, že se otec domnívá právem, že máš klíč k tomu tajemství."
Mike se na kamaráda pronikavě a zmateně podíval, pak si uvědomil, že by Paulovi mohl jeho pohled stejně dobře připadat nedůvěřivý, a přinutil se k úsměvu.
"Určitě ne," řekl. "Kdyby tomu tak bylo, už dávno bych mu to řekl. V jedné věci s ním totiž souhlasím - jsem si jist, že ten ostrov dříve či později stejně najde, ať s mojí pomocí či bez ní. Já se chci jen dostat odtud - a ostatní taky. Vůbec mě nezajímá, co chce na tom ostrově najít."
"Ale mě ano," odpověděl Paul. "A to silně. Ať si o mém otci myslí ostatní cokoli - je to čestný muž. Jestliže se pustil do téhle akce, musí jít o něco opravdu kolosálního!" Paul naklonil hlavu na stranu a podíval se na Mika přimhouřenýma očima. "Zamysli se ještě jednou," řekl. "Tvůj otec ti přece musel něco naznačit."
"Vždyť jsem ho vůbec neznal!" připomněl mu Mike. "Nevím ani přesně, jak vypadal. Vím jen, že neměl nic společného s politikovi či válkou. Byl to úředník, to je všechno."
"To je možné," odpověděl Paul. "Ale něco - copak ti vůbec nic nezanechal? Dopis, památku?"
"Ale ano," odpověděl Mike kousavě. "Dokonce celý stoh dopisů. Má je tvůj otec."
Paul sebou při těchto slovech škubl. Po tváři mu přelétl stín - a Mikovi připadalo ošklivé, že si v tuto chvíli neodpustil laciný triumf. Rychle vytáhl zpod košile přívěsek, který nosil na řetízku kolem krku. "A tohle," řekl.
Paul se zvědavě předklonil, uchopil amulet a velmi dlouho a velmi pozorně si ho prohlížel.
Mike mu to dovolil. I on si amulet v posledních týdnech mnohokrát prohlížel - Paulova úvaha nebyla tak nečekaná. Také jeho a ostatní už napadlo, že by tento amulet mohl být klíčem, který Winterfeld hledá.

Tak tomu však nebylo. V amuletu se nenacházela tajná schránka, ani zašifrované poselství, ani znaky písma, nic. Byla to krásná umělecká zlatotepecká práce představující šestirukou bohyni Kálí - zcela běžný motiv v indické mytologii, nic víc a nic míň.
Paul přívěsek pustil a zavrtěl hlavou. Jestli má ten amulet nějaký význam," řekl zklamaně, "je ten význam opravdu dokonale zamaskovaný."
Mike si amulet zase schoval pod košili, ale k odpovědi se už nedostal. Venku na chodbě se náhle ozval polohlasitý, chraplavý výkřik a vteřinu nato cosi ztěžka dopadlo na zavřené dveře. Paul překvapeně vzhlédl, ale Mike vstal, zamířil ke dveřím a s bušícím srdcem se krok od nich zastavil. Bylo za pět minut jedna.
"Co se to děje?" zeptal se Paul šeptem.
Než mu Mike mohl odpovědět, dveře se rozlétly - a chlapec jen stěží potlačil výkřik!
Do kajuty vešel vrávoravým krokem jeden z vojáků držících na chodbě stráž. Krk a košili měl zakrvácené, na tváři nevěřící výraz a ústa otevřená jako k výkřiku. Z úst mu však nevyšel ani hlásek. Mířil k Mikovi, natáhl k němu ruce a klesl na kolena, ještě než k němu došel.
Když se zhroutil, Mike zděšeně uskočil stranou. Voják padl na kovovou podlahu, až zaduněla, a nehýbal se. Pod obličejem se mu rychle tvořila tmavá, lesklá kalužˇ.
"Co se tu sakra děje?" zasípal Paul.
Mike slyšel, jak Paul vyskočil ze židle, ale neotočil se k němu. Upíral pohled na druhé nehybné tělo venku na chodbě. Druhý strážný tam ležel na zádech a také jeho krk a košile byly rudé od krve. Měl prořízˇnuté hrdlo. Jeho vrah stál s roztaženýma nohama nad ním. Neměl na sobě námořnickou uniformu, v níž ho Mike viděl ráno, ale široké roucho a složitě stočený turban, zpod něhož mu visel hluboko pod ramena pramen vlasů černých jako havran. V pravé ruce držel dýku, kterou zabil oba strážné.
"Co...?" ozval se Mike, ale muž ho hned přerušil.
"Ticho!" sykl. "Na řeči teď nemáme čas! Musíme pryč! Kde jsou ostatní?"
Mike ukázal na protější dveře. Muž se kočičím pohybem otočil a dveře otevřel. Mike uslyšel, že v místnosti na druhé straně kdosi překvapeně vykřikl, pak se ozval mužův hlas, ale slovům nebylo rozumět. Jako zhypnotizovaný zíral střídavě na obě mrtvoly. Cítil mrazivou hrůzu překonávající všechno, co kdy zažil, dokonce i smrtelný strach, když se topil v přístavu.
Bylo to poprvé, co se ocitl tváří v tvář smrti. Viděl mrtvá zvířata a slyšel a četl o mrtvých lidech, ale ještě nikdy nestál vedle mrtvoly. Oba muži byli mrtví - byli zavražděni před jeho očima a v podstatě i kvůli němu. Vojáci byli bezesporu jeho nepřátelé a bývali by možná neváhali zabít jeho a ostatní, kdyby dostali takový rozkaz. Přesto však pohled na ně Mikem hluboce otřásl. Neznámý muž, který ho přišel zachránit, je zabil kvůli němu. Stejně dobře by býval mohl vzít nůž on sám a prořízˇnout jim hrdlo.
Na chodbě se opět ozval hluk - neznámý zachránce se vracel v doprovodu Juana a dalších dvou kamarádů. Jeden z nich mu zřejmě ukázal cestu ke kajutě slečny McCrooderové, protože muž se tam ihned rozběhl a bez zaklepání vešel dovnitř.
Juan strnul, když spatřil mrtvého vojáka, a André si zděšeně zakryl rukou ústa. Ben se na mrtvolu podíval jen letmo a - jak si Mike všiml s hrůzou - tvářil se při tom spokojeně.
O pár vteřin později se na chodbě objevila také slečna McCrooderová s Chrisem. Slečna McCrooderová se zděšeně nadýchla, přitiskla Chrise k sobě a zakryla mu oči rukou. Cizinec se zase otočil k Mikovi.
"Rychle, pane," řekl. "Musíme..." Uprostřed věty se zarazil. Spatřil Paula, který se objevil ve dveřích za Mikem, a přimhouřil oči. Jeho tělo se napjalo. Mike si všiml, že sevřel pevněji dýku, kterou dosud držel v pravé ruce. "Kdo je to?" zeptal se.
"Přítel," řekl Mike chladně. "Patří k nám."
Cizinec vrhl na Paula nedůvěřivý pohled. Mike viděl, jak jeho tmavá tvář pracuje. Pak přikývl. "Půjde s námi," řekl.
"Nepůjdu nikam, dokud se nedozvím, co se to tady hraje!" odpověděl Paul a Ben dodal:
"Ten s námi rozhodně nepůjde! To bychom mohli stejně dobře požádat o doprovod kapitána Winterfelda."
"Ale tady taky zůstat nemůže," dodal Juan klidně. "Zradil by nás."
Mike ukázal na mrtvé námořníky. "Proč... Proč jste to udělal?" zeptal se tiše.
"Muselo to být, pane," odpověděl cizinec. "Vyhlásili by poplach. Kdyby si někdo všiml, že jsem tady, byli bychom všichni ztraceni." A naléhavějším tónem dodal: "Musíme už jít, pane. Stráž na palubě se za chvíli vydá na obchůzku. Kdyby si všimla mého člunu, byl by s námi konec."
"Já se odtud nehnu!" řekl Paul. Mluvil velmi hlasitě, ale hlas se mu zřetelně třásl. Zděšení ho ochromilo stejně jako všechny ostatní.
"V tom případě tě musíme spoutat a dát ti roubík," řekl Ben a ušklíbl se. "Rád se toho ujmu." Udělal krok k Paulovi, ale cizinec ho rychle zadržel.
"Ví toho příliš mnoho," řekl. "Půjde s námi, nebo zemře."
Mike nepochyboval ani vteřinvi, že by cizinec svá slova splnil. "Prosím tě, Paule," řekl, "buď rozumný. Myslí to vážně."
Paul si to zřejmě uvědomil také, protože se jeho odhodlání rychle vytratilo. "Co... co to všechno znamená?" řekl přerývaně. "Kdo je to?"
"Stěhujeme se, to je ono, kamarádíčku," řekl Ben vesele. "S tebou, nebo bez tebe, to je fuk. A jestli nahoře jednou jedinkrát mukneš, zakroutím ti osobně krkem, to ti slibuju."
"Musíme si pospíšit, pane," naléhal cizinec.
V Mikovi se všechno příčilo proti překročení mrtvého vojáka. Musel to však učinit, aby se dostal ke schodům na druhé

straně chodby. Přitiskl se ke zdi a se zavřenýma očima udělal krok přes nehybné tělo a pak ještě další dva tři chvatné kroky, aby se od mrtvoly co nejrychleji vzdálil.
Potom se všichni vydali za tajuplným cizincem ke schodům. Mike a Paul šli těsně za ním následováni slečnou McCrooderovou s Chrisem. Na konec malého průvodu odkázal Juan z opatrnosti Bena. Neznámý muž neslyšně otevřel dveře, pokynul ostatním rukou, aby zůstali stát, a vyklouzl ven. Za okamžik se vrátil a mávl na ně. "Tiše!" zašeptal, když se Mike a Paul protahovali kolem něj.
Když vystoupili na palubu, zahalila je noc. Nebyla však ani zdaleka tak temná, jak Mike doufal. Na nebi svítily hvězdy, a jako by Winterfeld a jeho muži měli na své straně i přírodu, visel na nebi téměř zcela kulatý měsíc, osvětlující přístav jako obrovský bledý reflektor. Kromě toho svítilo ještě pár světel za okny kapitánského můstku, takže by si jich musel všimnout každý, kdo tam nahoře stál a pohlédl náhodou dolů.
Cizinec ukázal na černý stín za zvýšeným nákladním otvorem pár kroků od nich. Mike mu přikývnutím naznačil, že pochopil, podíval se ještě jednou s bušícím srdcem na osvětlená okénka kapitánského můstku, sebral všechnu odvahu a rozběhl se.
Za pár vteřin stál v černém stínu, ale byl náhle skálopevně přesvědčen, že ho určitě zpozorovali. A jestliže si ho nevšimli, byly jeho kroky, které mu zněly v uších jako dusot stáda slonů, zaručeně slyšet v celém přístavu.
Stal se však zázrak - jak on a Paul, tak všichni ostatní doběhli k otvoru nezpozorováni a skrčili se tam do jeho stínu. Nikdo nezavolal, aby zůstali stát. Nikde se nerozhoukala poplašná siréna.
"Zůstaňte chviličku tady," zašeptal cizinec, který k nim přikrčený přiběhl po palubě jako poslední, a klekl si vedle Mika. "Podívám se po hlídkách."
Mike ho chtěl zadržet, ale muž zmizel tak rychle jako stín, který už za vteřinu pohltila noc. Mike se ještě nesetkal s člověkem, který by se dokázal pohybovat tak hbitě a neslyšně jako on.
"Kdo je to?" zašeptal vedle něho Paul.
"Nemám tušení," zamumlal Mike.
"Aha - ty nemáš tušení? A proč ti tedy říká pane?"
Mike mlčel. Dal by všechno za to, aby znal odpověď na tuto otázku. Cítil, že jeho mlčení ještě více rozdmýchává Paulovu nedůvěru.
Uplynula chvilička a cizinec se vrátil. "Hlídka stojí na druhé straně," zašeptal. "Máme štěstí." Ukázal doprava. "Můj člun je tamhle dole. Běžte k zábradlí. Po jednom a za sebou. Budu tady dávat pozor."
Jelikož Juan byl nejblíž určené strany, vyběhl jako první. Po několika krocích byl u zábradlí, naklonil se přes něj - a bez váhání začal na druhé straně šplhat dolů. Teprve když stejným způsobem zmizel i Ben, všiml si Mike provazového žebříku přivázaného k zábradlí. Přikrčil se, rozběhl se, dorazil k zábradlí a přehodil přes něj nohu. V tu chvíli se ve tmě za ním ozvalo hlasité zařinčení. Cosi dopadlo na palubu tak hlasitě, že to muselo být opravdu slyšet až na břeh. Mike strnul uprostřed pohybu.
Skoro současně se vedle můstku objevila jakási postava. "Kdo je tady?" zvolala. Pak pronikavě vykřikla: "Ty tam, u zábradlí! Nehýbej se! Ani hnout!"
Mikovi bušilo srdce až v krku, když hlídka zvedla paže a namířila na něj pušku. Zaslechl cvaknutí pojistky. Zemře. Teď. Výstřel, na který čekal, se však neozval. Koutky očí spatřil, jak za nákladním otvorem zničehonic vyrostla druhá štíhlá postava a udělala bleskurychlý pohyb pravou paží. Strážný si nebezpečí uvědomil zřejmě v posledním okamžiku, protože se prudce otočil a pokusil se namířit na útočníka, ale nebyl dost rychlý. Cosi se mihlo vzduchem jako stříbřitý, šíleně rychle se otáčející blesk, s tupým úderem se to zabodlo do jeho hrudi a odmrštilo ho na palubní nástavbu. Muž vykřikl, upustil pušku a zhroutil se.
Paul a ostatní vyskočili zpoza úkrytu, nedbali už na opatrnost a rozběhli se k zábradlí. Mike lezl dolů tak chvatně, že několikrát div neztratil rovnováhu a nespadl.
Z toho, čemu jejich tajuplný zachránce říkal člun, se vyklubala jachta s plachtami, do níž Mike prostě seskočil - půldruhého metru nad ní se pustil provazového žebříku. Na kluzkých plaňkách ztratil rovnováhu, padl na kolena a odplazil se stranou, aby mu André neskočil na krk, což by se určitě stalo, neboť za ním už pospíchali Chris a slečna McCrooderová.
Jejich pronásledovatelé se však ještě nevzdali. Když se nad zábradlím objevila cizincova postava, ozval se na palubě zlostný výkřik, hned nato pronikavá poplašná píšťalka - a pak třeskl výstřel. Necelých deset centimetrů od cizince vylétly z kovového zábradlí jiskry a kulka se svištěním odlétla stranou.
Cizinec se prudce odrazil od zábradlí - a bez váhání skočil dolů.
Mike zděšeně vykřikl. Paluba nákladní lodi se tyčila dobrých pět metrů nad nimi, možná dokonce i víc. Jejich záhadný přítel však znovu projevil neuvěřitelnou obratnost. Dopadl těsně vedle Mika, elegantním kotoulem se postavil na nohy a hned běžel dál. Oběma rukama se snažil odstrčit malou jachtu od trupu nákladní lodi. Jachta se zahoupala, ale nepohnula.
"Pomozte mi!" zvolal. "Honem!"
Spojenými silami se chlapcům podařilo jachtu odstrčit, současně se však u zábradlí nad nimi vynořily už tři stíny pronásledovatelů. Kdosi varovně vykřikl, a vtom už také padl další výstřel.
Mike schoval hlavu mezi ramena a uskočil stranou. Kulka pleskla do vody vedle jachty, ale vzápětí padl další výstřel a ještě jeden a další. Kulky bičovaly vodu, ale několik střel vyrvalo i třísky z paluby a roztříštilo sklo. Mike poskakoval po palubě a zoufale hledal úkryt. Úkosem přitom zahlédl, že se na provazový žebřík, po němž uprchli, vyhoupli dva námořníci a lezli dolů.
Jachta se zprvu těžkopádně otočila od větší lodi, ale její rychlost se stále zvyšovala a vzdálenost mezi oběma loděmi rychle narůstala. Vojáci teď střídali nepřetržitě a kulky svištěly kolem Mika a jeho kamarádů tak těsně, jako by se ocitli

uprostřed hejna rozzuřených sršňů. Nikoho však nezasáhly.
Potom palba ustala. Mike, který se tak jako ostatní ustrašeně krčil na palubě, seděl ještě pár vteřin s hlavou mezi rameny, než se odvážil otevřít alespoň oči a pohlédnout na nákladní loď.
Překvapilo ho, jak daleko se od ní vzdálili za těch pár okamžiků, které uplynuly od jejich útěku. Loď byla už dobrých padesát metrů od nich a vzdálenost se každou vteřinou zvětšovala.
Tu Mike uslyšel podivné zapleskání, a když zvedl hlavu, spatřil obrovskou nadmutou plachtu, která se náhle napjala nad jejich hlavami. Celý lodní trup zaskřípěl pod náporem síly, která se do něj náhle napřela. Jachta byla nejen mnohem větší, než se až dosud domníval, ale také velmi rychlá.
Mike si najednou uvědomil, že jsou v bezpečí. I kdyby byla nákladní loď se silnými motory rychlejší než jachta, potřebovala by půl hodiny nebo víc, aby vůbec vyplula - a do té doby oni zmizí už dávno v noční tmě.
Mike pomalu vstal, několikrát se zhluboka a zvolna nadýchl a vydechl a pak se rozhlédl po jachtě. V palubě zela spousta velkých děr s černým okrajem - místa, která prorazily kulky. Dvě okénka nízké kormidelny byla rozbitá, zábradlí na levém boku hned na třech místech roztříštěné a při pečlivém pohledu se Mikovi zdálo, že vidí několik průstřelů i ve velké plachtě. Jako zázrakem však neutrpěl nikdo z nich ani škrábnutí.
"Nezranili vás, pane?"
Mike se otočil a stál tváří v tvář jejich zachránci. Poprvé měl příležitost prohlédnout si v klidu jeho tmavou, ušlechtilou tvář. Potvrdil si svou předchozí domněnku - nebyl to Evropan, nýbrž Ind jako on. Pleť měl mnohem tmavší než Mike a oči a vlasy černé jako havran.
"Nestalo se mi nic," odpověděl. "Ani ostatním. Ale bylo to jen o vlásek."
"Bozi stáli při nás," přitakal muž.
"Ano - a Němci jsou ještě horší střelci, než se říká," ozval se za Mikem Benův hlas.
"Kdo jste?" zeptal se Mike. "Proč jste nám pomohl? Mohl jste přitom sám zahynout!"
"A my taky," řekl Ben.
"Jmenuju se Ghunda Singh, pane," řekl cizinec. Složil ruce dlaněmi k sobě, zvedl je před obličej, dotkl se špičkami prstů svého čela a uklonil se skoro až ke špičkám bot. "Mým úkolem je starat se o vaši bezpečnost. Odpusťte prosím, že jsem vám nemohl přispěchat na pomoc dřív, ale na otevřeném moři jsem se k lodi nemohl přiblížit. Vojáci byli příliš bdělí."
"Vaším... úkolem?" opakoval překvapený Mike. "Jak to? Chci říct... vždyť já vás vůbec neznám."
"Zato znám tím lépe já vás, pane," odpověděl Singh s tajuplným úsměvem. "Posledních šest let jsem nad vámi bděl, jak jsem mohl."
"To jsme si všimli," ozval se posměšně Ben. "Hlavně v Londýně, kde nás div nezavraždili."
"Drž konečně hubu, Bene!" řekl Mike zlostně a nespouštěl ze Singha oči. "Ten muž u přístavu - to jste byl vy, že ano?"
Singhova tvář se zachmuřila. "Ano, pane," řekl. "Promiňte mi to, prosím. Snažil jsem se vás varovat, ale podcenil jsem naše nepřátele. Nastražili mi past. Podařilo se mi uniknout, ale mezitím už dopravili vás a vaše přátele na palubu té lodi. Jestli mě za to chcete potrestat, přijmu váš trest s radostí."
"Potrestat?" opakoval Mike zmateně. Jak jste na to přišel? Právě jste nám zachránil život, nebo ne?"
Singh se uklonil jako předtím. "Bozi mi byli milostivi," řekl.
Mike si vzdychl. "Pro mne za mne ať to byli třeba bozi," řekl. "Ale uděláte mi velké potěšení, Singhu?"
"Vaše přání je pro mě rozkazem, pane," odpověděl Singh.
"Dobrá," pokračoval Mike. "Pak mi tedy proboha přestaňte říkat pane!"

Ani této noci Mike téměř neusnul, i když mu Singh přidělil samostatnou kajutu. Nepřevaloval se na posteli až do časných ranních hodin rozčilením z dobrodružného útěku, nýbrž pro myšlenky na smrt obou vojáků, za kterou se cítil vinen. A také absurdním strachem, že svět, v němž se ocitne po procitnutí, nebude stejný jako večer.
Ještě před měsícem byl docela obyčejným žákem, jedním ze dvou stovek, a teď se nacházel na druhém konci světa, uprchl z několikatýdenního zajetí, nepřátelé na něj a jeho kamarády stříleli a dověděl se, že měl šest let strážného anděla, který nad ním nepozorovaně bděl. A k dovršení všeho pořád ještě netušil, proč se to všechno semlelo!
Otočil se v úzké kóji na druhý bok a dopřál si ještě chvilku, po které se v šedivém rozbřesku potácel mezi spánkem a bděním. Potom však ucítil, že by znovu usnul, a vzápětí se rozpomenul na sen, který se mu zdál této noci, sen, v němž k jeho loži přistoupili dva mrtví muži a vyčítavě na něj hleděli. Hrdla měli prořízntutá tak, že jim na krcích zely velké krvavé rány jako druhá ústa se zářivě rudými rty, znovu a znovu na něj ukazovali, až se na sebe podíval i on sám a zjistil, že drží v ruce dýku, na jejíž čepeli lpí čerstvá krev.
Na tomto místě sen sice neskončil, ale do Mikova vědomí pronikly dunivé zvuky a změť hlasů, které ho zcela probudily. Ptal se teď sám sebe, zda bude ještě někdy spát a nehledět do tváří obou námořníků.
Mike se posadil, zakryl si zívající ústa rukou a protřel si oči. Ve směsici hlasů slyšel Bena, potom Juana a slečnu McCrooderovou. Všichni mluvili velmi rozčileně. Chviličku cítil Mike silné pokušení znovu se natáhnout. Nechtělo se mu prostě diskutovat, přít se či dělat nějaká rozhodnutí. Na vteřinu si nepřál nic, než otevřít oči a zjistit, že to byl všechno pouhý sen.
Hádka v sousední kabině však byla stále hlasitější. Mike s nechutí sundal nohy z lůžka a vstal. Vzápětí narazil hlavou do nízkého stropu. Za privilegium mít pro sebe samostatnou kajutu zaplatil nevýhodou, že to byla nejmenší a také nejnižší místnůstka na palubě.
S tichých klením otevřel dveře, vyšel na chodbu a vstoupil do místnosti, kterou Singh minulého večera v záchvatu velikášství nazval jídelnou.
Ocitl se uprostřed rvačky. Ben a Paul se do sebe pustili. Jak se dalo očekávat, Paul nemohl v tom nerovném boji obstát. Ležel na zádech na troskách židle, kterou zřejmě rozbil při pádu. Jediným důvodem, proč se na něj Ben nevrhl znovu,

byl zřejmě Juan, který ho držel za paži a bránil mu v tom. Ben však byl tak rozlícený, že se mu málem vytrhl. Tu však zasáhla slečna McCrooderová.
"Okamžitě přestaňte!" řekla ostře. "Násilí a hádky nic nevyřeší."
Mike tušil, proč k hádce došlo.
"Co se tu stalo?"
"Ben chtěl, aby Paul odešel, když spolu mluvíme," odpověděl Juan.
"Co je to za nesmysl?" zeptal se Mike. "Je to tak?"
"Jaký nesmysl?" odpověděl Ben podrážděně. Přejel si hřbetem ruky po obličeji, aby si setřel krev, která mu tekla z nosu. "Nebudu v jedné místnosti s tímhle špionem!"
"Já myslel, že jsme tenhle problém už vyřešili," řekl Mike.
Ben si odfrkl. Jak to? Nevěřím tomu mizerovi ani slovo! Včera večer nás přece málem prozradil."
"Jak jsi na to přišel?" zeptal se Mike.
Ben se ušklíbl a ukázal na Paula. "Zeptej se ho, kdo včera způsobil ten rámus, který na nás upozornil hlídky."
"Já jsem to nebyl!" řekl popuzeně Paul, který se mezitím zvedl z podlahy.
"Ale to je přece hloupost," odporoval Benovi Mike. "Uvažuj trochu! Stříleli na nás! Stejně dobře by mohli zasáhnout i Paula."
"Ale nezasáhli!" odpověděl Ben tvrdohlavě. "Netrefili vůbec nikoho. Tucet dobře vycvičených vojáků na nás střílí, co to dá, a nikoho to ani neškrábne - nepřipadá vám to taky směšné? Podívejte se na palubu! Vypadá jako ementál! Vypálili na nás snad několik set výstřelů!"
"Třeba střílejí tak mizerně," namítl Mike. Ta slova však nezněla ani jeho vlastním uším tak přesvědčivě, jak by býval chtěl.
"Nebo skvěle," odpověděl Ben.
Mike zamžoural. "Jak to myslíš?"
"Třeba stříleli vedle schválně," zavrčel Ben. "Kdo ví - třeba chtěli, abychom uprchli!"
"To je tedy opravdu silný kafe," řekl Juan. "Proč by nás Winterfeld nechal utéct, když ho stálo takovou námahu, aby nás zajal?"
"Abychom ho dobrovolně dovedli na místo, které se mu nepodařilo vypáčit z Mika," řekl Ben. "Dokud je s námi člověk, který nás ve dne v noci pozoruje, může nás Winterfeld klidně nechat běhat na dlouhém vodítku, nemyslíš?"
"Tohle je ale vrchol!" rozlítil se Paul.
Mike zvedl ruku, aby ho uklidnil, ale Paul ho prostě odstrčil, sevřel pěsti a vyzývavě si stoupl před většího spolužáka.
"Jestli si tohle opravdu myslíš, pojď se mnou na palubu a vyřídíme si to tam spolu sami."
Benovi se nevraživě zablýsklo v očích. "S radostí," řekl. "Půjdeš sám, nebo si přivedeš svého dozorce?" ukázal na Mika. "Rozdám si to s váma oběma, kdyby to muselo být."
Ve vzduchu se najednou vznášela atmosféra násilí, jež bylo pro Mika téměř hmatatelné.
"Teď už toho mám definitivně dost!" rázně se vmísila do sporu slečna McCrooderová. "Měli bychom si radši rozmyslet, co uděláme nejdřív."
"Vrátíme se domů, řekl bych," odpověděl rychle Juan. I on byl rád, že hádka konečně skončí.
"To jsem si donedávna myslela taky," řekla slečna McCrooderová. "Ale byli jste už ráno na palubě?"
Všichni zavrtěli hlavou. "To jsem tušila. Nevyznám se příliš v mořeplavbě, jak víte, ale když to musí být, rozeznám ještě světové strany. A jestli se nemýlím, plujeme k severovýchodu."
Vážný výraz její tváře vyjadřoval obavy.
"A co?" zeptal se André.
"Severovýchodní směr z Ria de Janeiro," vysvětlil mu Mike, "je směr na otevřené moře, že ano."
Poslední slova platila slečně McCrooderové, která jen mlčky přikývla.
"Ale to je přece hloupost!" protestoval Juan. "Tahle loď je příliš malá, aby mohla překonat Atlantik. Jestli nás chce Singh na ní dopravit do Anglie, tak mu přeskočilo!"
"Obávám se, že tohle nechce," řekla slečna McCrooderová. "Zeptala jsem se ho, kam plujeme, ale neodpověděl mi."
"To jsem bohužel nemohl, mylady," řekl Singh ode dveří. "Nebylo mi dovoleno oznámit cíl naší plavby někomu jinému než svému pánovi."
Slečna McCrooderová a chlapci sebou polekaně škubli. Nevšimli si vůbec, že Ind vešel do jídelny. Na slečně McCrooderové bylo vidět, jak je jí trapné, že Singh zaslechl její slova - a že zřejmě pochopil i to, co nevyslovila.
"Pak vám to tedy dovoluju," řekl Mike, aby přerušil nepříjemné mlčení. "Kam plujeme? Jistě nechcete s touhle skořápkou překonat Atlantik?"
Singh se tajuplně usmál. "Ne, pane," řekl. "I když by to bylo docela dobře možné. Takovou plavbu zvládly už menší lodi. Náš cíl však leží na této straně oceánu."
"Tak už buďte tak laskav a prozraďte nám ho," rozčilil se Ben. "Ledaže jste nás osvobodil jen proto, abyste nás pozval na malý výlet!"
Singh váhal. Stále se usmíval, ale Mike viděl nerozhodnost, skrývající se za tím úsměvem.
"Obávám... obávám se, že vám to říci nesmím," řekl nakonec. "Cíl naší plavby je tajný."
"Ale ale!" protestoval Mike. "Už jsem vám řekl, že smíte mluvit. Nemám před svými kamarády žádná tajemství."
Singh se zatvářil ztrápeně. "Promiňte, pane," řekl. "Ale obávám se, že vašeho rozkazu nemohu uposlechnout. Pokyny, které mi zanechal váš otec, jsou jednoznačné."
Mike se musel ovládnout, aby nevybuchl. "Přestaňte už konečně s tím hloupým pane!" řekl. "Jménuju se Mike Kamala..."

"Ne, pane," přerušil ho Singh mírně, "tak se nejmenujete."
Mike vytřeštil oči. "Ne?"
Singh zavrtěl hlavou. "Pod tímto jménem jste jen vyrůstal v Anglii. Ale to jméno je falešné. Váš otec ho zvolil na vaši ochranu, měl strach, že by na něj mohli jeho nepřátelé činit nátlak, kdyby zjistili vaši pravou totožnost. Jak se ukázalo, neobával se neprávem. Vaše skutečné jméno je Dakkar. Jste princ Dakkar."
Mike zahlédl, jak sebou Paul škubl a zbledl. Ben a André zmateně vytřeštili oči, Juan se po vteřince překvapení začal podivně usmívat a Chris na něj civěl s otevřenými ústy a zjevnou úctou.
"Princ Dakkar?" opakoval Mike nevěřícně.
Singh opět sepjal ruce a uklonil se stejně jako minulý večer. Jako váš otec před vámi a jeho otec před ním," prohlásil. "A váš syn, jestliže zplodíte děti a rod bude pokračovat."
"A vy jste..."
"Váš sluha a osobní strážce," řekl Singh. "Tak jako můj otec byl osobním strážcem vašeho otce a můj dědeček strážcem vašeho dědečka. Jako vy jsem i já poslední svého rodu," řekl a pousmál se.
"Pak máme alespoň něco společného," zamumlal Mike. Měl stále pocit, jako by do něj udeřil blesk. Princ? On že je skutečný princ? Bylo to nepochopitelné - ale zároveň vzrušující. Zničehonic pocítil téměř podivné zamrazení.
"Jste velice laskav, pane," řekl Singh, "ale společného nemáme nic. Vy jste syn rádži, který je blíž bohům než lidem, zatímco já jsem jen bezvýznamný bojovník z kasty Sikhů. Můj život nemá cenu, když poručíte."
"Pak pro tebe mám hned první rozkaz," řekl Mike. "Napříště ode mne nebudeš dostávat žádné rozkazy. Můžeš být pro mě za mě i nadále mým osobním strážcem či naším kapitánem a kormidelníkem, ale nechci, aby ses choval, jako bys mi patřil."
Singh pokorně přikývl. Neodporoval, ale Mike cítil i tak, že jeho rozkazu tak snadno neuposlechne.
"Tak dobře," pokračoval Mike. "A teď nám snad můžeš konečně prozradit, kam plujeme?"
Singh si vzdychl. "Velice mě to mrzí, pane," řekl, "ale to vám prozradit nemohu. Ani já neznám přesně cíl naší plavby. Mým úkolem bylo chránit vás do vašich jednadvacátých narozenin a pak vám pomáhat při hledání Zapomenutého ostrova."
"Zapomenutého ostrova?"
"Tak nazval váš otec ostrůvek, který není zanesen na žádné námořní mapě," vysvětlil mu Singh. "Nikdo ho nezná. I já vím jen přibližně, kde ho mám hledat. Oblast, kterou mi váš otec prozradil, je tak velká, že by se v ní dalo pátrat celý život. A ke všemu se říká, že ostrůvek chrání kouzlo. Dědictví, které vám zanechal váš otec, střeží sama bohyně Kálí."
Mike se snažil, aby na něm nebylo příliš vidět, jak je zklamaný. "Ale jaký smysl má to dědictví, když nikdo neví, kde leží?" postěžoval si.
Singh pokrčil rameny. "Cesta je popsána v listinách, které vám zanechal váš otec," řekl. "Obávám se, že bez nich Zapomenutý ostrov nenajdeme."
"A ty papíry má Winterfeld," řekl Juan. "Takže zkrátka a dobře: Můžeme toho rovnou nechat. Řekl jsi sám, že bychom ten ostrov mohli hledat celý život, a stejně bychom ho nenašli. Proto bude rozumné, když nás v nejbližším přístavu vysadíš na pevninu."
"Obávám se, že to nepůjde," odpověděl Singh tónem, který vyjadřoval politování, ale zároveň nepřipouštěl odpor. Ukázal na Paula. "Listiny mého pána má jeho otec. Hrozí nám příliš velké nebezpečí, že je rozluští a zjistí polohu ostrova. Tajemství Zapomenutého ostrova nesmí v žádném případě padnout do nesprávných rukou."
"Co je tam ukryto?" zeptal se Mike. "Víš to?"
Singh přikývl.
"Ale neřekneš nám to," pokračoval Mike, když pochopil, že by Singh sám od sebe nepromluvil.
"To nesmím!" odpověděl Singh.
"Ani když ti poručím?" zeptal se Mike.
"Ani pak," odpověděl Singh. "Je mi to líto. Promiňte mi to, prosím."
"Co je to sakra za záhadné tajemství?" vybuchl André. "Ty děláš, jako by šlo o osud celého světa."
"Možná že tomu tak je," odpověděl Singh smrtelně vážně.
Mika zamrazilo. A nebyl zřejmě jediný, komu po Singhových slovech přejel mráz po zádech. I ostatní se na Inda dívali s překvapením a zároveň zděšením. V jeho slovech zaznělo cosi, co z nich učinilo hrozivou věštbu.
A Mike dostal zničehonic strach.

Singh stál na zádi jachty, u pravého oka si přidržoval dalekohled a soustředěně vyhlížel k jihu. Nedělal to onoho večera poprvé a také Mike ho při tom nepozoroval a neptal se sám sebe poprvé, co Ind vlastně hledá. Poslední tři dny ho vídal takhle často.
Zastínil si oči rukou a usilovně mžoural týmž směrem, ale nerozeznával přirozeně víc než oblaka a monotónní stříbřitě modrý oceán. Pluli teď už tři dny k severu, většinou po větru, ale někdy používali i malý pomocný motor. Po ty tři dny viděl Mike v podstatě stále týž obraz - kromě občasné siluety ostrova či tenké čáry pobřeží, k němuž se několikrát přiblížili. První dva dny se mu tento pohled líbil. Připadal mu velkolepý, ohromující a někdy - jako teď, kdy nastával soumrak a slunce zalévalo moře tekutým zlatem a šarlatem - i trochu romantický. Všechny tyto pocity však měly jedno společné: Rychle se opotřebovaly. Teď už mu šla monotónnost moře silně na nervy a Singhovo mlčení taky. Ind promluvil, jen když ho oslovil, a odpovídal i pak velice stroze.
"Co pořád vyhlížíš?" zeptal se ho Mike.
Singh spustil ruku s dalekohledem, pootočil se k chlapci a bez sebemenšího překvapení se na něj podíval. Mike se usilovně snažil přiblížit k němu potichu, dával si dokonce pozor, aby Singh nezahlédl jeho stín, který by ho mohl

prozradit. Přesto Ind zřejmě celou dobu věděl, že stojí za ním.
Ind nepřerušil své mlčení, ale podal Mikovi dalekohled a ukázal druhou rukou směrem, jímž se předtím díval. Mike si přiložil dalekohled k oku.
Nejdřív neviděl prakticky nic. Obzor se v kulatém, zvětšeném výřezu světa, který mu nabízel dalekohled, houpal tak prudce, že se mu z toho div nezatočila hlava. Musel si pomoci druhou rukou, aby dalekohled udržel v klidu. I potom však rozeznával jen obzor - jenom byl teď trochu blíž.
Singh se špičkami prstů dotkl dalekohledu a posunul ho kousíček doprava - a tu se před Mikem na vteřinku cosi zablýsklo. Vzápětí ten předmět ztratil z očí, ale věděl už, kde ho má hledat, vrátil se dalekohledem zpátky - a strnul hrůzou.
Loď nebyla ani při pohledu dalekohledem větší než nehet na palci, pouhá silueta, která se na zvlněném moři objevovala a zase mizela za obzorem, ale Mike přesto okamžitě věděl, co zahlédl.
"LEOPOLD!" Ruce se mu třásly, když dalekohled vracel Singhovi.
Ind ho složil a schoval pod šaty. "Sleduju ho už hodinu," řekl. "Dohání nás, i když celkem pomalu."
"Jak dlouho nás už pronásledují?" zeptal se Mike. Cítil velký neklid.
"Celou tu dobu," odpověděl Singh a pousmál se. "A my sledujeme je."
"Tak, že plujeme před nimi?" zeptal se Mike pochybovačně.
"To je právě ten trik," odpověděl Singh. "Zapomenutý ostrov můžeme najít, jen když se přilepíme Winterfeldovi na paty. Jeho vyhlídky, že rozluští listiny vašeho otce a odhalí polohu ostrova, jsou stokrát větší než naše naděje, že se k cíli dostaneme, když ho budeme hledat naslepo."
"Co nám ještě tajíš, Singhu?" zeptal se Mike.
Singh se usmál - a mlčel.
Mike chtěl otázku opakovat, ale tu zaslechl zvuk otvírajících se dveří. Trochu zlostně se otočil a spatřil Paula, jak vychází přikrčený z kajuty a zvedá ruku k pozdravu. Mike jeho gesto automaticky opětoval, zatímco Singh využil příležitosti a vytratil se. Mike začal pomalu obdivovat, jak obratně vždy Ind zmizí, dříve než ho přiměje k vážnému hovoru na určité téma - přestože jachta opravdu není tak velká!
"Buď zdráv, princi," pozdravil ho Paul, což Mikovi také nepozvedlo náladu. Řekl sice hned prvního jitra zcela jasně, že se od chvíle, co Singh odhalil jeho pravou totožnost, ani trochu nezměnil a že nechce, aby se k němu chovali jinak (což by ostatní beztak nedělali), ale čas od času kamarádi neodolali a trochu ho popíchli.
"Za chvíli bude hotové jídlo," řekl Paul. "Slečna McCrooderová mě pro tebe poslala, abys nezmeškal jednu z našich skvělých hostin a aby tvé královské tělo nezhublo."
Mike se ušklíbl. Každý den si on i ostatní aspoň jednou málem přáli, aby se ocitli zase na nákladní lodi - totiž když se podávalo jídlo. Singh udělil chlapcům rychlý kurz v plachtění, takže mu mohli pomáhat při ovládání lodi, a slečna McCrooderová pro sebe zcela samozřejmě zabrala kuchyňku a starala se o tělesné blaho svých svěřenců. Její předsevzetí bylo jistě chvályhodné - ale slečna McCrooderová byla bohužel mizerná kuchařka.
"Hned jsem tam," řekl Mike s přehnaným zoufalstvím v hlase. "Dopřej mi ještě chvíli, abych trochu sebral síly! Kromě toho zrovna nádherně zapadá slunce."
To však nebyl pravý důvod, proč Mike váhal. Objev, který spatřil dalekohledem, ho vyděsil víc, než si přiznával. Téměř automaticky se co chvíli díval k jihu a prohledával obzor. Než se loď přiblíží natolik, aby ji bylo vidět pouhým okem, uplyne patrně ještě mnoho hodin. Mike však věděl, že za nimi pluje, a už to v něm vyvolávalo nepříjemný pocit.
"Co tam hledáš?" zeptal se Paul. Přimhouřil oči a sovistředěně hleděl stejným směrem jako Mike, který si byl chviličku téměř jist, že Paul loď svého otce objevil. Anebo že o ní ví.
Tato myšlenka jím projela jako ostré bodnutí - a současně probudila jeho špatné svědomí. Důvěřoval Paulovi tak, že by mu bez váhání svěřil vlastní život. Avšak... semínko nedůvěry v něm vězelo jako osten, který se člověku zabodne do kůže a který nemůže zanic vytáhnout, ať se sebevíce snaží. Styděl se za ten pocit, ale nemohl se ho zbavit.
"Nic," odpověděl Mike chvatně. "Pozoruju opravdu jen západ slunce, to je všechno."
Paul se mu pochybovačně podíval do očí a Mike dodal trochu tišeji: "Kromě toho jsem si chtěl promluvit se Singhem, ale ani tentokrát se mi to nepodařilo. Nepoznal jsem nikoho tak nepřístupného, jako je on. A nikoho, kdo by se dokázal tak obratně vyhýbat přímým otázkám."
"To máš pravdu," řekl Paul. "Dokonce i těm, které člověk ještě ani nevysloví!"
Oba se rozesmáli. Byl to osvobozující smích - a právě proto Mike náhle sebral odvahu a položil Paulovi otázku, která mu už tři dny tížila duši:
"Pověz - není ti líto, že jsi teď s námi místo u otce?"
"Ty mi taky nevěříš, viď?" odpověděl Paul tiše. Zdálo se, že se ho Mikova otázka hluboce dotkla.
"Hloupost!" odpověděl Mike. "Snažím se jen představit si, jaké to asi je... Je to přece tvůj otec a..."
"A ty jsi můj přítel!" přerušil ho Pavil tak nečekaně prudce, že se na něj Mike překvapeně podíval. Paul chvilku mlčel, kousal se do spodního rtu a pak pokračoval tišeji: "Sakra, sám pomalu nevím, čemu mám věřit! Na vašem místě bych mi nejspíš jednal stejně. Kdybys mi ten příběh vyprávěl před čtyřmi dny, byl bych se ti prostě vysmál. Můj otec jako únosce a atentátník?" Paul zavrtěl hlavou. "Ať je na tom ostrově cokoli, musí to být nepředstavitelně vzácné, když se snížil k něčemvi takovému. Ty nemáš opravdu tušení, co to je?"
Mike zavrtěl hlavou. "Jak jsi to řekl?" zeptal se se ztrápeným úsměvem. "Kdybys mi ten příběh vyprávěl před čtyřmi dny, tak bych se ti prostě vysmál."
Znovu se rozesmáli, ale mnohem tišeji než předtím - a jejich smích zněl trochu strojeně. Mike se v duchu proklínal, že Paulovi tu zcela zbytečnou otázku položil. Až to všechno skončí, pomyslel si, budu se asi muset Paulovi omluvit za spoustu věcí.

Potom se otočil k zábradlí a vyhlédl opět na moře, tentokrát však záměrně nikoli směrem k dosud neviditelnému, avšak blížícímu se LEOPOLDOVI. A začínal si uvědomovat - možná poprvé od chvíle, co toto dobrodružství začalo - že se změnily nejen vnější okolnosti jeho života. I když všechno dobře skončí, nebude už nikdy stejný jako předtím. Náhle pochopil, že se už nevrátí do internátu Andara, ať tato plavba skončí jakkoli, ba že se možná nevrátí ani do Anglie. Tato myšlenka v něm vyvolala podivnou lítost. Onoho londýnského jitra, kdy nastoupili na člun a vydali se na osudnou plavbu, skončil jeden úsek jeho života. Čeká na něj něco možná vzrušujícího, možná nebezpečného, možná dokonce lepšího než předchozí léta - ale v každém případě něco neznámého, a proto mu to nahání strach.
Tyto myšlenky se zřejmě odrážely na jeho tváři, neboť Paul mu zničehonic položil ruku na rameno a řekl soucitně: "Určitě to nebude tak hrozné. Víš, mám přesto přese všechno dobrý pocit. V téhle oblasti jsou tisíce ostrůvků. Nejspíš tu budeme ještě chvíli křižovat moře a otec to jednou bude muset vzdát."
"Tomu nevěřím," řekl Mike. "Tak rychle se tvůj otec nevzdá. Riskoval příliš mnoho, aby teď hodil flintu do žita. Zvlášť když už není daleko od cíle."
"Jestli ten cíl opravdu existuje," řekl Paul.
"Jak to myslíš?"
"Tak jak to říkám," odpověděl Paul. "Víš, byl jsem zticha, když u toho byli ostatní, ale ta historka, kterou vyprávěl tvůj černooký anděl strážný, mi připadala trochu bláznivá už tehdy. Ostrov, který chrání kouzlo! A je tam něco tak vzácného, že nesmí prozradit ani tobě, oč se jedná, přestože ti to patří. Zní to jako dobrodružný příběh, který si někdo vymyslel, co říkáš?" Paul se zasmál. "Nakonec bude ještě tvrdit, že ostrov chrání ta bohyně, o které pořád mluví... Jak že se jmenuje?"
Mike na něj upřeně zíral. "Kálí," zašeptal. A pak tiše dodal: "To řekl, Paule! Bože, přesně tohle řekl!"
"Já vím," odpověděl Paul. "A co?"
"Copak to nechápeš?" Mike najednou div nekřičel. "To znamená, že své tajemství střeží sama Kálí! A tohle je Kálí!" Nato chvatně ukázal svůj amulet.
Paul údivem otevřel ústa, když to pochopil. Civěl na zlatý amulet s bohyní Kálí. "Ty myslíš..."
"Myslím," vzrušeně ho přerušil Mike, "že jsme byli všichni slepí. Měl jsem ten amulet pořád u sebe - a Singh se o tom dokonce zmínil!"
"Ale k čemu nám to bude," zeptal se Paul. "Zabývali jsme se tím už tolikrát."
To byla pravda. Mike však věděl, že je na správné stopě. "Pojď honem!" řekl. "Musíme najít Singha."
Našli ho v jídelně, kde pomáhal slečně McCrooderové prostírat. Singh byl v práci neúnavný. Když nestál u plachet, neotáčel kormidlem nebo nehloubal nad námořními mapami, byl užitečný na stovku jiných způsobů - pomáhal dokonce slečně McCrooderové při vaření.
"Singhu!" zvolal Mike rozčileně a nic nedbal na tázavé pohledy překvapených kamarádů, kteří se přestali bavit, když s Paulem vtrhl do jídelny. "Myslím, že to už mám!" zvolal Mike udýchaně. "Podívej! Řekl jsi, že to tajemství střeží sama Kálí, vzpomínáš si?"
Mike si sundal řetízek a podal přívěsek Singhovi. Ten si ho vzal, položil si ho na nataženou dlaň a uctivě si ho prohlížel.
"Kálí!" zašeptal.
"Zanechal mi ho otec," odpověděl Mike. "Je to jediná věc, kterou od něj mám."
Singh se zdál rozčilený - poprvé od chvíle, co ho Mike poznal.
"Kálí," zamumlal znovu. Potom náhle vzhlédl. "Mapa!" řekl. "Vyprávěl jste mi, že mezi listinami vašeho otce byla také námořní mapa - vzpomínáte si?"
"Ano, proč?"
"Myslíte, že byste ji poznal?" zeptal se Singh.
Mike váhavě přikývl. Mapy číst nedovedl, ale Winterfeld mu podrobně vysvětlil, co je na nich vidět. "Myslím že ano - proč?"
Singh sevřel amulet v dlani. "Potřebujeme stůl," řekl pak. "Rychle!"
Kamarádi se přirozeně nenechali dvakrát pobízet. Za pochvalných poznámek ze stolu vmžiku zmizely talíře a příbory.
"Ale... ale co jídlo!" protestovala slečna McCrooderová. "Co bude s jídlem? Dala jsem si s ním takovou práci!"
Nikdo jí však nevěnoval pozornost. Za minutku byl velký stůl prázdný a Singh přinesl v náruči hromadu stočených námořních map. Položil je na stůl a začal jednu po druhé rozbalovat. Když Mike spatřil tu spleť křivek, čísel, značek, rovnoběžek a poledníků, ztratil odvahu. Přestože byl pořád ještě přesvědčen, že řešení záhady nějak souvisí s jeho amuletem, ptal se sám sebe, jak je proboha má přívěsek s bohyní Kálí dovést na Zapomenutý ostrov?
"Tak dobře," spustil Singh, když rozbalil všechny mapy a rozložil na stole jednu na druhou. "Teď se pokusíme najít mapu, kterou vám ukázal Winterfeld."
Řeklo se to snadno, ale ukázalo se, že je to časově náročná a namáhavá práce. Singh nejprve vyřadil všechny mapy zobrazující jiné oblasti než Karibik, ale i potom jich ještě zbývalo hodně. Když před Mikem zůstaly poslední tři, bolela ho už šíleně hlava a pálily oči.
Pak teprve začala vlastní práce. Mezi amuletem a mapou bezesporu existoval nějaký vztah. Proto nejdřív porovnávali velikost přívěsku s velikostí ostrovů. K ničemu však nedospěli. Pak hledali ostrov nebo souostroví, jehož tvar by se podobal tvaru amuletu. Bezvýsledně. Potom hledali ostrov, jehož jméno by znělo podobně jako Kálí, ale nenašli ho. Kutáleli amulet po mapě jako minci a doufali, že je nějakým kouzlem dovede k cíli. Dělali ještě mnoho jiných věcí, všechny jen tak nazdařbůh.
Nakonec řekl Juan to, co si potají všichni mysleli.
"Tohle přece nemá smysl," řekl unaveně. "Takhle můžeme ten zatracený ostrov hledat ještě léta, a nenajdeme ho. Nejspíš není na téhle mapě vůbec zakreslený, bude asi jen na té, co ti zanechal otec."

"Kdyby tomu tak bylo, tak by ho otec už dávno našel," namítl Paul. "Kdyby existoval ostrov zakreslený jen na té jedné mapě, stačilo by, aby ji porovnal s libovolnou námořní mapou, a už by ho měl. Ne, vsadím se, že tenhle není zakreslený na žádné mapě."
"Jaký smysl by pak ta mapa měla?" zeptal se André.
Místo Paula mu odpověděl Mike. "To nevím. Ale něco... na ní bylo jiné než tady." Zvedl jednu ze tří zbývajících map a soustředěně si ji prohlížel. Měl stále silnější pocit - ne, už to věděl! - že má řešení v pravém slova smyslu ve svých rukou. Podobalo se však kluzké rybě, kdykoli se ho chtěl zmocnit, proklouzlo mu mezi prsty.
"Třeba tu mapu nakreslil tvůj otec zpaměti, a proto neodpovídá přesně skutečnosti?" vyslovila domněnku slečna McCrooderová.
Mike zavrtěl hlavou. "Ne," řekl, "vypadala stejně jako tahle, ale byla..." Zničehonic si vzpomněl. "Byla nakreslená na pergamenu," řekl. "Na tenoučkém pergamenu, který byl skoro průsvitný!"
Ind se tvářil velmi pozorně. "Na pergamenu?" ujistil se. "Na skoro průsvitném papíru?"
Mike přikývl a Singh pokračoval: "Vzpomenete si, jak byla velká?"
"Moc ne," odpověděl Mike. "Mnohem menší než tahle. Divil jsem se, proč je tak malá. Některá čísla a písmena musel psát otec pod lupou."
"To je ono!" řekl Singh. "Myslím, že jste to rozřešil."
"Opravdu?" zamumlal Mike. "Aspoň někdo si to myslí!"
Singh se krátce zasmál. Vstal. "Pergamen na palubě nemáme," řekl, "ani potřebné nástroje, abychom mohli nakreslit opravdu přesnou mapu. Ale třeba to půjde i jinak." Nato přistoupil ke skříni s mapami a hned se vrátil s nůžkami, lepidlem, připínáčky a několika kusy silné lepenky.
"Na co se chystáš?" zeptal se ho Mike.
Singh se znovu zasmál, ale tentokrát neodpověděl. Obrátil se k Juanovi. "Smím vás požádat, abyste mi z paluby přinesl svítilnu?"
Když se Juan poslušně vzdálil, ukázal Singh na mapu a podal Andrému připínáčky. "Připevněte ji na zeď," řekl. "Přímo nad stůl. A pokud možná rovně."
Na člověka, který celý život jen sloužil a poslouchal, umí docela dobře poroučet, pomyslel si Mike. Neřekl však nic, ale díval se beze slova, co se bude dít.
Juan přinesl svítilnu, a zatímco André připevňoval s Benovou pomocí mapu na stěnu, začal Singh vyrábět z lepenky čtvercovou krabici, do jejíž přední stěny vyřízl malý kulatý otvor. Opatrně postavil svítilnu doprostřed stolu, zapálil ji a černý karton na ni nasadil tak, aby takřka zcela zastínil její světlo. Nakonec požádal slečnu McCrooderovou, aby zhasla plynovou svítilnu osvětlující jídelnu.
Mike překvapeně nasál vzduch mezi zuby, když světlo zeslábloa nakonec zcela zmizelo. Úplná tma však nenastala. Otvorem, který Singh do krabice vyřízl, padal kužel světla na mapu připevněnou na stěně. Singh krabici několikrát posunul sem tam, až se žlutý kotouč světla ocitl přesně uprostřed mapy. Potom vzal amulet a položil ho na vystřižený otvor v lepence, odpovídající přesně velikosti přívěsku.
Výsledek byl překvapující. Singhova improvizovaná laterna magika promítla mnohonásobně zvětšeně obrysy amuletu na mapu. Singh amuletem ještě několikrát opatrně pohnul, aby ho nasměroval na správné místo, ale nakonec se zdálo, jako by amulet zaujal správnou polohu sám od sebe. A přestože Mike už tušil, co se stane, pocítil téměř bázlivé mrazení, když Singh definitivně skončil.
Stín bohyně Kálí padal na skupinu sedmi ostrůvků. Nohy bohyně spočívaly na dvou protáhlých sousedních atolech a pět z jejích šesti rukou se dotýkalo maličkých ostrůvků. Jen šestá, levá horní ruka ukazovala doprázdna. Náhle však Mike pochopil, že to není pravda. Mapa nebyla přesná. Na onom místě není přesná žádná mapa na světě! Tam, kam ukazovala šestá ruka bohyně Kálí, leží Zapomenutý ostrov prince Dakkara!

Trvalo jim čtyři dny, než dorazili k místu, které jim prozradil stín bohyně Kálí. Počasí bylo příznivé a celou dobu vál silný vítr, takže pluli jen pod plachtami a mohli šetřit vzácnými pohonnými hmotami. Nejspíš mohli k ostrovu doplout už večer čtvrtého dne, ale Singh rozhodl, že bude bezpečnější počkat do příštího východu slunce. Zakotvili proto u západního okraje souostroví, které tvořily tři velké a několik tuctů malých atolů, mezi nimiž se nořil z vody hotový labyrint nebezpečných útesů. Nikdo nenamítal nic proti tomu, aby mezi těmito překážkami propluli až druhý den ráno, protože to bude patrně i za světla životu nebezpečné. Za tmy by to byla hotová sebevražda.
A tak šli brzy spát, aby mohli druhý den časně ráno vyrazit dál. Přes rozčilení, které se jich zmocnilo při pomyšlení, co na ně druhý den čeká, všichni brzy usnuli. Na své pronásledovatele téměř zapomněli.
Oni však nezapomněli.

Mike se probudil uprostřed noci. Nevěděl sice, co ho probudilo, ale byl si jist, že to bylo něco konkrétního. Kroky? Hlasy? Třeba jen vlna, která narazila do trupu jachty, nebo někde něco upadlo. Sám od sebe se určitě neprobudil.
Chvíli naslouchal do tmy. Neslyšel už nic, ale věděl, že stejně neusne. Pohled na hodiny mu prozradil, že slunce vyjde už za půl hodiny a pak že beztak poplují dál. Proto vstal, oblékl se a vyšel z kajuty, potichoučku, aby nevzbudil ostatní.
Když se po špičkách plížil nízkou chodbou, ucítil lehký zápach spáleniny - připomínal mu doutnající dřevo a hořící gumu. Trpce se ušklíbl - jídlo, které jim slečna McCrooderová nabídla včera večer, chutnalo podobně.
Přikrčený se přiblížil ke dveřím, sáhl na kliku - a uprostřed pohybu strnul. Pach spáleniny zesílil. Teď už necítil zbytky včerejší večeře. Zápach přicházel zvenčí.
Když otevřel dveře a vyšel na palubu, spatřil červené plameny. Zadní třetina lodi byla zahalena hustým dýmem.
"Hoří!" vykřikl Mike. "Na palubě hoří!"

Rozkašlal se, dal si ruku před obličej a opatrně se vnořil do černého dýmu, v němž co chvíli šlehaly bílé a oranžovočervené plameny. Popel, horký vzduch, hořící cáry plachtoviny a paluba pod jeho bosýma nohama byly už nepříjemně horké. Když zvedl oči, spatřil, že plachta ještě nechytila. Byl to však malý zázrak a bylo otázkou okamžiku, kdy se to stane.
Horko mu ztěžovalo dýchání a vhánělo slzy do očí, takže sotva viděl před sebe. K ohnisku plápolajícího bílého světla klopýtal téměř poslepu. Byl si se zvláštním odstupem vědom nebezpečí, v němž se všichni nacházejí, skoro jako nezúčastněný divák. Kromě toho mu představa, že by uhořel na lodi na otevřeném moři, připadala tak absurdní, že se málem hystericky rozesmál.
Když se prodral skoro na záď jachty, poznal, že nehoří loď. Plameny šlehaly z malého člunu, přivázaného lanem k zádi, ale plápolaly už tak vysoko a s tak zuřivou silou, že by co nejdřív přeskočily na jachtu samou. Mike, bojující o každé nadechnutí, dovrávoral až na záď, padl na kolena a pokusil se lano rozvázat.
Vykřikl bolestí, když se prsty dotkl nízkého kovového zábradlí. Bylo už rozžhavené. Vteřinku seděl, tiše naříkal a tiskl si spálené dlaně k tělu. Pak to se zaťatými zuby zkusil ještě jednou.
Marně. Uzel se tak utáhl, že by Mike potřeboval páčidlo, aby ho rozvázal. Navíc se lana nemohl pořádně dotknout, protože bylo už tak horké, že mu každý dotek působil bolest. Navíc se otočil vítr a plameny šlehaly přímo proti němu. Přesto lanem dál zoufale škubal. Jediným výsledkem však bylo, že si ulámal nehty a po spálených dlaních mu tekla krev.
Tu se za ním ozvaly vzrušené hlasy, do praskotu plamenů zněly hlasité údery a kroky. Dřevo paluby před ním bylo už černé a na odprýsklém laku se začala vytvářet maličká ohniska požáru. Nejpozději za minutu se rozhoří zábradlí jako suchý doutnák.
Mike ještě jednou sebral všechnu sílu a zatáhl za uzel. Věděl však, že to nedokáže.
Zničehonic se vedle něj objevil Singh. Jednou rukou ho popadl a zvedl, v druhé držel dýku. Její ostří přeťalo lano a mořský proud se poskakující loďky okamžitě zmocnil a odnesl ji dál. Plameny, které před vteřinkou chňapaly po jachtě jako chtivé ruce tisíciprsté žhnoucí příšery, šlehaly náhle doprázdna a dým začal řídnout.
S Mikem se všechno začalo točit. Nepříjemně se rozkašlal, zavrávoral, a kdyby ho Singh v poslední chvíli nezachytil, byl by se zhroutil. Bylo mu najednou hrozně špatně. Teprve teď si doopravdy uvědomil bolest v rukou a nedostatek kyslíku. Za závojem slz viděl, že se kolem něj objevili kamarádi a slečna McCrooderová a zasypali ho otázkami. Byl však příliš slabý, aby jim mohl odpovědět. Nevnímal ani jednotlivá slova.
"Dopřejte mu klid!" řekla nakonec slečna McCrooderová. "Copak nevidíte, jak mu je? Cítí..." Vtom slečna McCrooderová zmlkla. "Co to máš na rukou!" vykřikla zděšeně. "Bože, Miku - co sis to udělal?"
Mike neodpověděl ani na to. Když mu však slečna McCrooderová sáhla na ruce, aby si je prohlédla, nedokázal potlačit bolestný výkřik.
"Rychle!" zvolala slečna McCrooderová. "Pomozte mi ho donést do podpalubí! Musíme ho ošetřit."
Mike nevěděl, kdo ho uchopil v podpaží a spíš nesl, než vedl dolů. Bylo mu na omdlení.
Až po nekonečných minutách přišel aspoň zčásti k sobě. Seděl na lavici v jídelně a na rukou měl bílé obvazy, stejně nepraktické jako palčáky. Spáleniny, které si způsobil, nebyly naštěstí tak hrozné, jak se zdálo, když měl ruce zakrvácené a ušpiněné od sazí. Přesto bude mít na rukou nejpozději druhý den ráno pár pěkných puchýřů a několik dnů si bude muset třikrát rozmyslet každý pohyb, který učiní. Když se to tak vezme, mohlo to dopadnout hůř - dalo by se říci, že měl štěstí. Slečna McCrooderová ho o tom právě přinejmenším popáté ujišťovala, když se z paluby vrátili Singh a ostatní chlapci. Chris jí pomohl ošetřit Mikovi ruce, zatímco Paul, Juan, Ben a André spolu se Singhem pozorně obhlíželi způsobené škody. Kontrolovali také, zda na jachtě nemůže vypuknout nový oheň, aby jim neshořela pod nohama, až si budou myslet, že jsou z nejhoršího venku.
Singhova první otázka platila přirozeně Mikovi. Jak se vám daří, pane?" zeptal se ustaraně. "Jste těžce zraněn?"
"Děkuju," odpověděl Mike. "Už je mi docela dobře. Není to tak hrozné."
Slečna McCrooderová mu sice několikrát opakovala, že to opravdu není tak zlé a že mu nezůstanou ani jizvy, ale Mike měl pocit, že mu někdo stahuje z rukou kůži. A že to dělá velmi horlivě.
"Měl jste velké štěstí," pokračoval Singh. "Mohl jste utrpět těžké zranění, nebo dokonce zahynout. Všichni jsme měli velké štěstí. Kdybychom oheň objevili o pár minut později..."
"Se štěstím to nijak nesouvisí," řekl Mike. "Někoho jsem slyšel."
Juan, stojící vedle Singha, nedůvěřivě vytřeštil oči, ale Ind se netvářil ani trochu překvapeně.
"Vy jste někoho slyšel? Koho?"
"Nemám tušení," odpověděl Mike. "Ale někdo se plížil po palubě. Probudilo mě to. Proto jsem oheň objevil včas."
Zatímco to říkal, pozorně přejížděl pohledem z jedné tváře na druhovi. Nikde však neobjevil zrádný záblesk nebo jen stopu rozpaků. Ať to byl kdokoliv, dokázal se skvěle ovládat.
"Okamžik," řekl Ben. "Má to znamenat, že ten oheň někdo... založil?"
"Jestli do loďky neudeřil blesk, je to zřejmě jediné vysvětlení," odpověděl Mike.
"Bylo to tak," řekl Singh klidně. "Podívejte. Tohle jsem vytáhl z vody." Hodil na stůl kus plachtoviny, kterou držel až dosud zmačkanou v ruce. Mike po ní neobratně sáhl obvázanýma rukama a hned ucítil pronikavý zápach.
"Petrolej?" zeptal se.
Singh přikývl. "Ano. Proto hořela loďka jako pochodeň. Nemělo by nejmenší smysl snažit se oheň uhasit."
"To znamená, že máme na palubě zrádce," zahřímal Ben. Pronikavě se při těch slovech zadíval na Paula, který přirozeně reagoval přesně tak, jak se Mike obával.
"Co na mě tak čučíš?" vyjel si na Bena. "Myslíš, že jsem to byl já?"
Ben se opovržlivě ušklíbl. "Nejdřív to malé nedopatření při našem útěku a teď tohle - ty nás opravdu považuješ za

úplné pitomce, viď?"
"To zrovna ne," odpověděl Paul vyzývavě. "Možná jen tebe. Myslíš, že jsem blázen a že zapálím loď, na které pluju? Vždyť bych uhořel nebo se utopil s vámi! Zamysli se nad tím, ty chytráku!"
Singh ukázal na plachtovinu nasáklou petrolejem, kterou Mike položil opět na stůl. "Myslím, že člověk, který založil oheň, s takovým úspěchem nepočítal."
"Ovšemže ne," řekl Paul sarkasticky. "Chtěl jsem jen potopit loďku, aby odtud nemohl nikdo zmizet. Pro případ, že by na ní chtěl dopádlovat zpátky do Anglie!"
"Nemyslím, že pachatel chtěl naši loď potopit," řekl Singh stále velmi klidně.
"Co tedy chtěl?" zeptal se Mike.
Singh učinil neurčité gesto. "Takový oheň je na moři vidět na míle," řekl. "Ke všemu ještě v noci."
Povzdychl si. "Za chvíli se rozední. Musíme vytáhnout plachtu. Jsem si jist, že budeme mít zanedlouho společnost."
Singh měl pravdu. O necelých deset minut později šedivý odlesk svítání narušil sametovou modř noci a jachta se dala do pohybu. A když se rozjasnilo a bylo vidět dál, spatřili ve vzdálenosti necelých pěti mil LEOPOLDA, mířícího plnou parou k malé jachtě.

Bez ohledu na svůj indický původ Mike nikdy nevěřil na předurčený osud, nebo dokonce na to, že existují síly, které tento osud určují a řídí lidské konání a bytí. Jestliže však existují, myslel si, mají velmi bizarní smysl pro humor a slabost pro kruté žerty.
Zoufalý útěk jachty trval už dobré čtyři hodiny. LEOPOLD se k nim za tu dobu mnohokrát přiblížil tak, že mohli rozeznat postavy na palubě té obrovské válečné lodi - a stejně často se zase vzdálil, až se změnil v pouhý stín na obzoru. Bitevní loď byla mnohem rychlejší než malá plachetnice, ale Singh se projevil jako nesmírně obratný kormidelník. Vždy se mu podařilo objevit v labyrintu maličkých ostrůvků a atolů plavební dráhu příliš mělkou pro pancéřovaného obra, anebo mezeru mezi dvěma útesy, jíž mohla jachta proklouznout, zatímco jejich pronásledovatelé museli překážku obeplout. Přitom vždy ztratili drahocenný čas. Singh si s německou válečnou lodí pohrával doslova jako kočka s myší. Dvakrát třikrát si dokonce už mysleli, že LEOPOLDU zcela unikli, ale loď se za nimi vždy znovu objevila jako přízrak, hrozivý obrovský pronásledovatel, kterého nebyli s to setřást, ať se o to snažili sebevíc.
Teď však bylo jejich štěstí definitivně u konce. Skupinu ostrovů a korálových útesů zanechali za sebou a mířili opět do otevřených vod, kde měl LEOPOLD se silnými motory nad jachtou obrovskou převahu. Také se k nim stále blížil. Mike by se možná dokonce smířil s myšlenkou, že tenhle závod nakonec prohrají, protože si nikdy vážně nenamlouval, že mají štěstí zpachtované. Teď mu však zdánlivě neodvratná porážka byla - tak jako všem ostatním - proti srsti, protože už téměř dosáhli cíle. Před půl hodinou Singh beze slova ukázal rukou na siluetu, jež se před nimi objevila na obzoru, a přestože neřekl jediné slovo, Mike věděl, co to je.
Zapomenutý ostrov.

Pohled na něj vyvolal v Mikovi hněv a zklamání, které mu div nevehnalo slzy do očí. Během půl hodiny se ze siluety na obzoru stal mohutný skalnatý ostrov, vystupující z vody jako nedobytná pevnost vytvořená rukou přírody. Mike odhadoval, že je ostrov velký dobré půl míle. Jeho stěny spadaly téměř kolmo do moře, jež se tříštilo o jeho skalnatý břeh. Při pozorném pohledu bylo už vidět zrádné vlny, tvořící se na hladině několik desítek metrů před pobřežím. Ostrov zřejmě obklopoval hotový obranný val korálových útesů a podmořských skalisek, které znemožňovaly, aby se k němu někdo přiblížil, natož se na něm vylodil. I kdyby však tento val neexistoval, Mike přes sebevětší snahu neviděl nikde pláž, zátoku, místečko, o které by se vlny netříštily. Každý pokus přistát na ostrově musel nutně skončit katastrofou. Třeba by se na břeh dalo vystoupit na jeho druhé straně, kde by útesy jachtu možná nerozpáraly a vlny ji neodhodily na strmé skály. Mike však věděl, že na to už nebudou mít dost času. LEOPOLD je téměř dostihl.
Mike se otočil a pohlédl na Winterfeldovu bitevní loď. V posledních deseti minutách to udělal mnohokrát. Jachta uháněla po větru s nadmutými plachtami a Singh ještě zapnul pomocný motor, aby ji přiměl k nejvyšší rychlosti. Mike měl pocit, že LEOPOLD dokonce trochu zmírnil tempo, kapitán si patrně uvědomil, jak jsou podmořské útesy nebezpečné, a nechtěl podstoupit zbytečné riziko. Proč taky? Jachta mu už nemohla uniknout. A i kdyby, pomyslel si Mike, koneckonců zavedli Winterfelda přesně tam, kam se chtěl dostat. Chviličku se sám sebe ptal, zda německý kapitán jejich útěk z lodi tajně nepodporoval, nebo ho přinejmenším tiše nestrpěl, aby se stalo přesně to, co se stalo. Teď však tyto myšlenky zaplašil. Bylo zbytečné lámat si s tím hlavu. Odpověď se dozvědí nejpozději za hodinu, možná dokonce dřív.
Mike se soustředil jen na to, co viděl před sebou. Singh opět trochu opravil kurz jachty, takže se k ostrovu neblížili zpříma, ale pluli téměř rovnoběžně s pobřežím. Ostrov skýtal majestátní a zároveň hrůzostrašný pohled. Nerostla na něm vůbec žádná vegetace a jeho stěny nevystupovaly z moře jen zdánlivě, nýbrž doslova kolmo. Ostrov se podobal titánskému skalnímu pilíři, který někdo odřízl dvacet nebo třicet metrů nad hladinou. Tam nahoře se patrně prostírala plošina, na níž se skrývalo jeho tajemství, ať jím bylo cokoli.
Z myšlenky, že ztroskotají tak těsně před cílem, se Mikovi div nedělalo špatně. Otočil se k Singhovi, který stál napřímen u kormidla a ani na vteřinu nespouštěl z očí ostrov a především moře na jeho úpatí.
"Copak jim opravdu nemůžeme uniknout?" zeptal se Mike.
S odpovědí nepočítal. Nejspíš by je tím všechny ohrozil, kdyby teď Singha rozptyloval. Ve zrádných vodách mohla být chvilička nepozornosti osudná. Přesto mu Singh po několika vteřinách odpověděl:
"Možná ano," řekl. Jestli se dostaneme na druhou stranu, máme ještě maličkou šanci. Ale bude to nebezpečné."
Mike se div nezasmál. Nebezpečné? Jaká byla tedy podle Singha jejich plavba dosud? Přesto se zeptal:
"Jak nebezpečné?"

"Mohlo by nás to stát život," odpověděl Singh. Neřekl to, jako by ho ta představa zvlášť děsila.
"Ale šanci máme?" ujistil se Mike.
"Malou," řekl Singh. "Když budeme mít dostatečný náskok a bozi budou při nás."
Mike se zas obrátil k LEOPOLDOVI. Pokud šlo o Singhovy bohy, neodvažoval se o nich vynášet soud - avšak LEOPOLD skutečně zpomalil. Sice se k nim stále přibližoval, ale jejich náskok se už neztenčoval tak rychle jako dosud.
"Pak to tedy zkus!" řekl Mike.
Singh váhal. "Nerozhodujete jen o vlastním životě," řekl. "Zeptal jste se svých přátel, zda to chtějí také riskovat?"
Mike se na něj překvapeně podíval. Zrozpačitěl, že ho na to upozornil Singh. Nemusel se jich však ptát. Stáli blízko a všechno slyšeli. Mike pocítil hlubokou vděčnost, když v jejich očích spatřil souhlas. Uvědomil si však také tíhu odpovědnosti, kterou tím na sebe bere.
"Zkus to," řekl tiše, ale rázně.
Jachta letěla dál na vlnách jako šíp a kamenné stěny ostrova se kolem ní jen míhaly. Přesto měl Mike náhle pocit, že čas ubíhá desetkrát pomaleji. LEOPOLD za nimi zaostával stále víc a před jachtou se zvolna vynořovala dosud neviditelná opačná strana Zapomenutého ostrova.
Mike měl co dělat, aby skryl zklamání. Druhá strana ostrova se nijak nelišila od přední. Skaliska se i tady tyčila jako pevná zeď, v níž neviděl sebemenší škvíru.
Najednou k nim od moře zalétl dunivý výbuch. O vteřinku později uslyšeli pronikavé, sílící svištění a pak vytryskl z moře necelých sto metrů před přídí jachty vysoký sloupec vodní tříště. Jachta se zachvěla v tlakové vlně jako zvadlý list ve vichřici a na palubu dopadl příval studené vody a zmáčel všechny skrz naskrz. Singh hlasitě zaklel ve své mateřštině a prudce otáčel kormidlem, aby se jachta vyhnula náhle zvířené vodě. Mike se pevně držel zábradlí.
"Co to bylo?" zděšeně zasípal André.
"Co by to bylo, ty jelimánku?" zeptal se Ben zle. "Paulův tatínek to myslí vážně," řekl a provrtával Paula pohledy. "Byl to varovný výstřel. A vsadím se o cokoli, že ten příští trefí jachtu."
Paul také div neupadl, když se jachta otřásla. Teď se napřímil a otočil k LEOPOLDOVI. Tvář měl bílou jako křída.
"To přece není možné!" zakoktal. "To přece nemůže udělat!"
Jako by LEOPOLD čekal jen na tato slova, vypálil na ně vzápětí druhý výstřel. Granát dopadl tentokrát podstatně blíž. Singh znenadání otočil kormidlem tak rychle, že se jachta naklonila na bok jako cyklista v ostré zatáčce. Stěžeň zaskřípěl námahou a plachta se nadmula, jako by se měla co nejdřív roztrhnout. Na palubě se ozvaly zděšené výkřiky a jachta provedla před Mikovýma nedůvěřivě vytřeštěnýma očima přímo neuvěřitelný manévr. Otočila se prakticky na místě a prudce vyrazila ke skalnatému pobřeží a k útesům ležícím před ním!
"Singhu!" zaječel Mike zděšeně. "Copak nás chceš zabít?"
Singh jeho slova nevnímal, vytrvale řídil jachtu stále stejným směrem. Mike opět sevřel zábradlí. Ke zničujícímu nárazu, který očekával, však nedošlo.

Napravo a nalevo od jachty vystupovala nad hladinu ostrá skaliska, ale plavební dráha přímo před jachtou byla volná. Mezi útesy se dalo proplout - a Singh to zřejmě věděl!
Mike přirozeně přemýšlel, kam Singh míří. I když se protáhnou mezi útesy - před jachtou nebylo nic než kolmá, neprostupná skála, o jejíž úpatí se mocnou silou rozrážely vlny. Jachta plula stále rychleji, chvílemi lehce zabočila doleva či doprava, jak Singh sledoval neviditelnou plavební dráhu. Tu a tam cosi škráblo o trup či narazilo pod vodou do boku jachty.
Mike se ohlédl k LEOPOLDOVI. Válečná loď zůstala ještě více pozadu a plula zřejmě stále pomaleji. Její kapitán patrně usoudil, že jachtu nemůže pronásledovat stejnou cestou, a rozhodl se nevystavovat loď zbytečnému nebezpečí.
To ani nemusel. Mike zděšeně sledoval, jak se jedna z velkých dělových hlavní na přídi bitevní lodi otáčí a zaměřuje přímo na jachtu - a jak z ní vyšlehl oslnivý záblesk.
Dunivý výbuch a bílá exploze zpěněné vody před jachtou následovaly téměř současně. Jachta se otřásla, jako by do ní udeřilo kladivo. Na palubu dopadly třísky a drobné ostré úlomky kamení a v plachtě nad Mikovou hlavou zela náhle téměř metrová díra s černými okraji. Winterfeld to myslel opravdu vážně.
"Příští výstřel sedí," řekl Paul. Na jeho tváři se zračilo čiré zděšení. "Zabijí nás."
Ani Mike se už neutěšoval, že to jsou jen varovné výstřely. Winterfeld je možná nechtěl zabít, ale byl zřejmě rozhodnut zastavit jachtu za všech okolností, i za cenu, že je zraní anebo jednoho či některé z nich zabije. Mike viděl, jak se hlaveň děla maličko sklonila. Zoufale pohlédl dopředu. Skalní stěna se k nim blížila šílenou rychlostí. Ještě pár vteřin a roztříští se o ni, jestliže je předtím nezasáhne granát a neroztrhá na kusy.
A jachta se dál řítila k ostrovu. Skála se blížila pořád rychleji jako žulová pěst, která je rozmetá - a pak náhle zmizela a tam, kde se před vteřinou tyčila zdánlivě neproniknutelná překážka, se otevřel úzký kanál.
Za jachtou se znovu ozval dunivý výstřel a hned nato exploze granátu, který však tentokrát zasáhl skalní stěnu. Oni už byli v bezpečí.

Třetí část
Mike nevycházel z údivu a také ostatní se na sebe dívali s otevřenými ústy. Kanál byl naprosto rovný, jako by někdo vzal obrovskou sekyru a jediným úderem ostrov rozťal. Voda jím klidně protékala a po výstřelech a vřavě předchozích minut se okolní ticho posádce jachty zdálo téměř tajuplné.
"To je... fantastické," zašeptal Mike.

Singh se usmál. "Vždyť jsem říkal, že ostrov chrání mocné kouzlo."
Mike mu neodporoval, ačkoli tušil, že je to spíš optický klam než kouzlo, co zakrývá vjezd do kanálu. Na výsledku to však nic neměnilo.
A zázrakům ještě nebyl konec. Kanál dlouhý asi sto metrů potom vyústil do kulatého jezera velkého asi jednu míli. Ostrov tedy nebyl jednolitý, tvořila ho jen mohutná stěna obklopující toto jezero.
Pláž, kterou postrádali na vnější straně ostrova, našli tady - a nejen to. Zvenčí byl ostrov holým skaliskem pokrytým vrstvou soli, na níž se neuchýlil život - tady uvnitř však životem přímo přetékal. Až po vrchol přírodních hradeb se pnulo listoví doslova neproniknutelné džungle, z níž se na všech stranách ozýval šelest, praskot, pískání a volání. Z listí vylétali ptáci a s křikem kroužili nad jachtou, která narušila jejich klid, a hejno povykujících opiček skákalo z větve na větev a sledovalo je po břehu. Byl to fantastický, nádherný pohled, zapomenutý ráj, který zde existuje možná stamiliony let a nikdo o něm neví.
Singh ukázal mlčky před sebe. Na ploché, skoro bílé písečné pláži stál asi tucet velkých budov podivného tvaru. Mikovo srdce se rozbušilo prudčeji. Tušil, že teď mají tajemství Zapomenutého ostrova na dosah.
Jak se jachta k budovám na druhé straně kráterového jezera pomalu blížila, viděl Mike, že z mnoha staveb zůstaly pouhé zříceniny. Budovy postavené z mohutných kamenných kvádrů byly zčásti rozbořené, zčásti zarostlé popínavými rostlinami, jimiž začala džungle dobývat zpátky území, o které ji člověk kdysi připravil. Nikde nebylo vidět sebemenší stopu lidského života. Ve dveřních a okenních otvorech visely velké pavučiny či závěsy z lián. Osada byla opuštěná, pochopil Mike, a to už dost dlouho.
Singh doplul s jachtou tak blízko k pláži, jak jen to šlo. Jachta však měla hluboký ponor, proto se nedostali tak blízko, aby mohli vystoupit na zem suchou nohou. Jelikož však byli všichni beztak promočeni až na kůži, nevadilo nikomu, že se musí poslední metry k pobřeží brodit. Mike přistoupil k zábradlí první a netrpělivě čekal, až se jachta zastaví. Singh ho však zadržel.
"Počkejte," řekl. "Bude lépe, když zůstaneme pohromadě."
"Proč?" zeptal se Mike. "Tady přece nikdo nežije, nebo ano?"
"Zříceniny mohou být nebezpečné," odpověděl Singh. "A jsou mnohem větší, než se zdá. Musíme být opatrní."
Mike se na Inda ostře zadíval. Neušlo mu, že se Singh obratně vyhnul jeho otázce a ve skutečnosti na ni neodpověděl.
"Někdo by měl zůstat u lodi," prohlásila slečna McCrooderová. "Co kdyby ji voda odnesla?"
Znělo to trochu nervózně a Mike se na slečnu McCrooderovou ani nemusel podívat, aby věděl, že pracně potlačuje strach.
"To není třeba," odpověděl Singh. "Už ji nepotřebujeme. Kromě toho nám možná nezbude dost času, abychom se vrátili pro toho, kdo by tady zůstal."
"Jak to?" zeptala se slečna McCrooderová zděšeně.
"Protože ostrov opustíme jinou cestou," odpověděl Singh trpělivě. Jako svobodní lidé, když se to povede. A když ne - tak jako zajatci na válečné lodi."
"Jako zajatci? Ale... Ale sem se přece v žádném případě nedostanou, nebo ano?" vykoktala ze sebe slečna McCrooderová. "Chci říct - o tom kanálu přece nevědí a jejich loď je příliš velká, aby jím mohla proplout."
"LEOPOLD určitě ne," řekl Paul. "Ale mají na lodi čluny. A viděli, kde jsme zmizeli."
"Obávám se, že má Paul pravdu," řekl Singh. "Určitě jim bude chvíli trvat, než najdou průjezd mezi útesy. Možná že při tom dokonce přijdou o jeden nebo dva čluny. Ale přesto myslím, že nemáme víc času než dvě tři hodiny."
"Spíš míň," řekl Paul zachmuřeně. "Nepodceňujte mého otce. Znám ho. A vojáci, které má s sebou, jsou zatraceně dobří."
"To jistě," ozval se posměšně Ben. "Proto jim až dosud unikáme, že ano?"
"Buď rád, že je tomu tak," řekl Mike rychle a dříve, než stačil odpovědět Paul. Čas, který jim zbýval, byl prostě příliš vzácný, aby jím plýtvali při nesmyslných sporech.
Potom se Mike s téměř velitelským gestem otočil k Indovi. "Tak do toho! Jdi napřed, Singhu!"
Ind seskočil z lodi první. Zapadl až po pás do křišťálově čisté vody, otočil se a zvedl ruce, aby pomohl ostatním. Mike, Paul, Juan, Ben a André nabízenou pomoc ignorovali, avšak slečna McCrooderová a Chris dovolili, aby jim silnými pažemi pomohl přes zábradlí a donesl je co nejblíž k břehu. Mike cítil, když se brodili po mírně stoupající pláži, že se ho zmocňuje podivný pocit, jakási směsice zvědavosti, pracně potlačovaného strachu z toho, co tady možná odhalí, a fascinace.
V prvních minutách neviděli nic než zříceniny a kameny pokryté mechem. Když se opatrně blížili k prvním velkým kamenným stavbám lemujícím pláž, mihlo se kolem nich pár malých zvířat. Jednou měl Mike dojem, že zahlédl za jedním oknem stín, který sebou chvatně škubl, když se tam podíval pozorněji, nebyl si tím však jist. Z džungle k nim pronikala matoucí směsice pachů a zvuků, nikoli však lidského původu. Ale přesto...
Mike si to nedovedl zdůvodnit, ale každým krokem, jímž se blížili ke zříceninám, v něm sílil pocit, že je pozorují neviditelné oči. Tento pocit byl nakonec tak silný, že se zastavil a otočil k Singhovi.
"Jseš si jist, že tady už nikdo není?" zeptal se ho.
"Je to už dávno, co jsem tu byl," odpověděl Singh.
"Ty jsi tady už byl?" zeptal se Mike překvapeně.
Singh přikývl. "Kdysi dávno," řekl.
"Ale... Vždyť jsi říkal, že nevíš, kde ostrov leží," řekl Mike.
"Byla to taky pravda," odpověděl Singh s úsměvem prosícím o prominutí. "Byl jsem pasažérem na lodi vašeho otce - tenkrát. Kdybyste se sem teď musel vypravit z Anglie, bez mapy a bez svého amuletu, myslíte, že byste ostrov našel?"
Mike musel uznat, že Singhův argument má něco do sebe. Nejspíš by Zapomenutý ostrov nenašel ani s otcovou

mapou. Singhova slova mu také vysvětlila, jak to že znal skrytý průjezd mezi útesy. Ale přesto ho Singhova odpověď neuspokojovala docela. Singh mu něco tajil, i teď.

Pocit, že je někdo pozoruje, zesílil, když vešli do první budovy.
V prázdném domě však spatřili něco zcela neočekávaného. Mika to zaujalo tak, že téměř zapomněl na strach. Zvenčí se budova zdála velká a podivná, vypadala jako obrovská, ale jednoznačně primitivní stavba, jakou znal ze školních učebnic a časopisů. Nejspíš by se dala přirovnat ke kyklopským zříceninám, objeveným v Egyptě či v Mexiku, k památkám po zaniklé kultuře, která dokázala vytvořit úžasné stavby, ale nepřekročila poměrně nízký stupeň technického vývoje.
Tady to však nebyla pravda, ani v nejmenším.
Když vstoupili polorozpadlými dveřmi dovnitř, objevilo se před Mikem a jeho kamarády něco, co bylo kdysi velkou tovární halou. Z jejího někdejšího zařízení se mnoho nedochovalo - co nebylo odvezeno, podlehlo erozi a zubu času. Spatřili tedy v podstatě jen prach a rez - ale přesto jasně rozeznávali, kde kdysi stály obrovské stroje. Ze zeleného koberce, který opět rostl na podlaze haly, se zvedaly masivní základy. Tu a tam trčelo ze země proděravělé potrubí, ze stěn visely zborcené zbytky trubek, od stropu se vinuly silné kabely jako zpřetrhané žíly obrovského kovového zvířete. Byla tam spousta kulatých kaluží třpytících se jako roztavené stříbro. V jejich bezprostřední blízkosti nic nerostlo a Singh se jim s respektem vyhýbal. A když si uvědomili, co mají hledat, objevili brzy místa, kde byly kdysi zřejmě zavěšeny rozvodné desky, otvory v kamenných stěnách, kde byly umístěné technické přístroje, a vegetací zarostlé obrysy, které však byly příliš pravidelné, aby je vytvořila ruka přírody.
Bylo skutečně zapotřebí jen nepatrné fantazie, aby slyšeli hlasitý rachot obrovských strojů, který se kdysi nesl tímto prostorem jako bušení kovového srdce.
"Co je to, Singhu?" zeptal se Mike. Bezděčně to zašeptal, ale akustika haly byla stejně podivná a bizarní jako všechno ostatní - jeho hlas se odrazil od stěn a mnohonásobně zesílil a jeho slova se vracela jako zkreslená ozvěna.
Singh mu neodpověděl, nýbrž dal mu pohybem ruky na srozuměnou, aby byl zticha, a Mike ho uposlechl. Měl náhle bláznivý pocit, že se ocitl na místě, kde zvuk lidského hlasu nemá co pohledávat.
Singh ukázal na dveře na druhé straně haly. Zamířili k nim a vešli do druhé, mnohem menší místnosti, jejíž strop se zřítil, a tak dovnitř padalo jasné sluneční světlo. Naskytl se jim pohled snad ještě bizarnější než ve velké strojovně, i když příroda začala také zde dobývat nazpět ztracený terén. Na jedné stěně viselo něco, co vypadalo jako psací stůl posetý knoflíky a vypínači. Byla v něm zapuštěna spousta matných šedivých sklíček, vedle nichž Mike objevil nápisy psané cizokrajným, velmi pohledným písmem, jež se nepodobalo ničemu, co kdy viděl. Zvědavě tam zamířil a natáhl ruku k jednomu knoflíku.
"Ničeho se nedotýkejte!" zvolal Singh tak zděšeně, že Mike rychle stáhl ruku zpátky a ustoupil o krok stranou. Teprve pak se k Indovi otočil.
"Co je to?" zeptal se.
"Nic zvláštního." Singh se už nesnažil skrýt svůj neklid. "Ale uděláme lépe, když se ničeho nedotkneme."
"Proč jsi tak nervózní, když to není nic zvláštního?" zeptal se Juan nedůvěřivě. "Tyhle krámy už přece nefungují, nebo jo? To přece není možné."
"Určitě ne," odpověděl Singh chvatně a tónem, který nezněl příliš důvěryhodně. "Ale radši buďme opatrní..."
Tu za nimi cosi zašramotilo. Singh zmlkl uprostřed věty a prudce se otočil.
Ve dveřích, jimiž právě prošli, se objevila jakási postava. Mike viděl jen siluetu, ale zřetelně rozeznával pušku, kterou muž držel v rukou. Její ústí se hrozivě pohybovalo sem tam, a když se Singh pohnul, namířilo přímo na něj. Slečna McCrooderová tlumeně vykřikla zděšením a hned si zakryla ústa rukou. Ben byl připraven ke skoku, zatímco ostatní - včetně Mika - ztuhli hrůzou.
Pár vteřin se nikdo ani nepohnul, ani muž ve dveřích. Potom Singh pomaloučku zvedl paže a otočil je otevřenými dlaněmi ven. Udělal gesto, jemuž rozumí v každé době všechny národy. Potom opatrně vykročil k neznámému muži, ale když postava výhružně zvedla pušku, okamžitě se zastavil. Mike bleskurychle uvažoval, jakou mají šanci přemoci muže, dřív než by je svou zbraní mohl ohrozit. Nestáli právě výhodně. Určitě by je nemohl zneškodnit všechny, ale jeho pozice ve dveřích byla příliš výhodná. Jistě by je dva či tři zastřelil, než by se k němu dostali.
"Trautman?" řekl Singh. Pokročil opět směrem k muži a znovu se zastavil, když se opakoval varovný pohyb pušky.
Mike na Inda překvapeně pohlédl. "Kdo je to, Singhu?" zeptal se. "Ty ho znáš?"
Singh na jeho slova nereagoval, ale postava ve dveřích se teď rovněž pohnula. Jediným krokem vystoupila ze stínu. Z černého obrysu se stalo tělo a Mike spatřil, že muž je velmi starý. Dřív to byl zřejmě hotový obr, ale pod tíhou nejméně osmdesáti let, na která ho odhadoval, se jeho ramena sklonila dopředu. Jeho tvář byla úzká a zbrázděná hlubokými vráskami jako vyrytými nožem a zarostlá krátce sestřiženým bílým plnovousem. Stejně bílé měl i vlasy, jež mu visely v tenkých pramenech skoro až na ramena. Na sobě měl rozedranou tmavomodrou uniformu, z jejíchž rukávů odprýsklo zlato tří tenkých rovnoběžných proužků, a kdysi bílé kalhoty.

Ať muž působil jakkoli staře a nemocně, pohled jeho očí tento dojem vyvracel. Mike pochopil, že před nimi stojí starý muž, určitě však nikoli stařec.
"Trautman?" opakoval Singh. "Jste... jste to vy?"
Ind udělal další krok - a tentokrát proti tomu stařec nic neměl. Sklonil trochu hlaveň pušky, jejíž ústí už nemířilo přímo na Singhovu hlavu.
"Kdo jste vy?" zeptal se. "Odkud znáte moje jméno? Jste..." Muž se zarazil. V jeho nedůvěřivě se blyštících očích se objevil výraz pomalého rozpomínání.

"Singh?" zamumlal. "Jsi... to ty?"
Ze Singhovy tváře rázem zmizel napjatý výraz. Objevil se na ní osvobozující úsměv. Spustil ruce. "Je to už dávno," řekl. "Měl jsem strach, že mě nepoznáte."
"Singh?" opakoval Trautman udiveně. Sklonil pušku, ale nechystal se k Indovi přistoupit. Se zřejmou nedůvěrou si prohlížel jeho společníky. Jeho pohled se zastavil na Mikově tváři, potom zavrtěl hlavou, jako by si v duchu položil otázku a hned si na ni odpověděl.
"Taky jsem tě nepoznal," řekl a zavrtěl znovu hlavou. "Byl jsi ještě skoro dítě, když jsi tu byl naposledy. Koho to máš s sebou? Proč jste sem přišli? A co je to za loď, která křižuje venku před průjezdem? Jak to že na vás stříleli? Co je to za děti, Singhu? Proč je sem přivádíš? Víš, že je to zakázané."
"Neměl jsem jinou volbu," odpověděl Singh. "Muži na té lodi nás pronásledovali. Dozvěděli se o Dakkarově dědictví a hledají ho."
"A tys je zavedl přímo sem?" zeptal se Trautman. "Takhle se řídíš jeho rozkazy?"
"Musel jsem to udělat," odpověděl Singh. Na okamžik se odmlčel a pak ukázal na Mika. "Kvůli němu."
Trautmanova pozornost se znovu soustředila na Mika, který měl pocit, že se do něj starcovy tmavé oči přímo zavrtávají. Potom se jeho ruce svírající dosud pušku roztřásly.
"To... to není možné," zašeptal.
Singh se usmál. "Je to on, Trautmane. Nemův syn."
"Nemův?" opakoval Juan s úžasem.
Stařec se roztřásl po celém těle. Bylo těžké rozeznat mezi vráskami na jeho tváři nějaký výraz, ale Mike cítil, že se ze všech sil snaží ovládnout. Oči mu zvlhly.
"Opravdu," zamumlal potom, "je... je to on. Bože, vypadá... vypadá stejně jako jeho otec. Jako by vstal z mrtvých."
Najednou se vzchopil, otočil se k Singhovi a div nevykřikl: "Proč ho sem přivádíš? Víš, co přikázal jeho otec! Přísahal jsi, že mu to břímě nikdy..."
"Singh za to nemůže," přerušil ho Mike.
Trautman se otočil k němu. "Promiňte, mladý pane," řekl, "ale obávám se, že nevíte, o čem mluvíte. Tajemství tohoto ostrova musí být uchováno na věky. Bylo to poslední přání vašeho otce a my jsme oba přísahali, že spíš obětujeme život, než abychom ho nedodrželi."
"Singh nám všem zachránil život," pokračoval Mike. "Nejsme tady dobrovolně. Muži na té lodi mě a mé kamarády unesli, protože chtějí odhalit tajemství tohoto ostrova. Singh nás vysvobodil."
"Je to tak?" zeptal se Trautman.
Singh přikývl. "Ano. Teď není čas, abychom vám všechno podrobně vysvětlili. Ale říká pravdu. Pronásledovali nás až sem, ale našli by ostrov i bez nás, protože se kapitán té lodi zmocnil dokladů otce prince Dakkara. Museli jsme vás varovat. Doufám jen, že jsme nepřišli příliš pozdě."
"Pak je vše ztracené," odpověděl Trautman. "Vaši pronásledovatelé objeví průjezd mezi útesy a tohle všechno zde najdou." Jeho pohled jako by mířil přes Singha do prázdna. "Víš, co to znamená."
"Trochu času ještě máme," odpověděl Singh chvatně. "Co je s lodí? Kdyby nám přálo štěstí, mohli bychom ostrov opustit, dříve než najdou průjezd mezi útesy."
Trautman se trpce usmál. "Ne," řekl. "To nemůžeme, Singhu. Znáš Nemův rozkaz stejně dobře jako já."
Singh udělal zlostné gesto. "Nemohl tušit, co se stane," řekl. "Buďte rozumný, Trautmane! Chcete, aby jeho syn zemřel?"
"Ovšemže ne," odpověděl Trautman. Na tváři měl stále ten podivný smutný úsměv. "Nejde o to, co chci, Singhu," pokračoval. "Já..." Zarazil se, chviličku hledal správná slova a pak se otočil a opřel pušku o zeď vedle dveří. "Teď to ale beztak nehraje roli," řekl. "Pojďte tedy se mnou."
Když se vraceli za Trautmanem do sousední velké haly a k druhým skrytým dveřím, pohlédl Mike na Singha, který se však tvářil, jako by nevyslovené otázce v jeho očích nerozuměl. Mike na něm snad poprvé od doby, co ho poznal, jasně viděl, že má strach.
Prošli halou a vydali se po úzkých schodech dolů. Teprve zde se Mike ocitl po Singhově boku.
"Kdo je to, Singhu?" zeptal se ho šeptem.
"Důvěrný přítel vašeho otce," odpověděl Singh. "Možná jediný, kterého kdy doopravdy měl. Přísahal, že bude do smrti opatrovat jeho dědictví."
"Mého otce?" opakoval Mike pochybovačně. "Nebo toho... jak mu říkal? Nema?"
Teď se usmál Singh. "Mějte ještě chviličku strpení, pane," řekl. "Hned všechno pochopíte."
Schody byly přímo nekonečně dlouhé. Po stém stupni Mike přestal kroky počítat, ale když se konečně ocitli dole, byl si jist, že jsou hluboko pod mořskou hladinou. Tato představa v něm vyvolala neklid. Zdálo se mu, že přímo fyzicky cítí miliony a stamiliony tun vody na skále nad jejich hlavami, a slyšel každé tiché zapraskání, pravidelný zvuk padajících kapek a pnutí skály, která jako by se právě v tuto chvíli chystala zhroutit a...
Tu se proud jeho myšlenek přetrhl. Mike vytřeštil oči. Zastavil se, jako by narazil do neviditelné zdi. Zezadu do něj vráželi kamarádi, ale Mike to ani necítil. V nejbližších přímo nekonečných vteřinách nevnímal, co se děje kolem něj. Prostě tam stál a zíral kolem Singha a Trautmana dolů.
Chodba vyústila na úzkou kamennou galerii, která se táhla ve výšce dobrých dvaceti metrů kolem stěn obrovské jeskyně, jejíž dno však tvořila jen z malé části pevná skála. Mnohem větší část pokrývaly vody přírodního podmořského přístavu.
A přímo pod nimi ležel kolos.
Loď - pakliže to byla loď, neboť Mike neviděl ještě nikdy nic, co by se jen trochu podobalo tomuto fantastickému

plavidlu - byla na sto metrů dlouhá a měla štíhlý tvar připomínající ocelový doutník. Trup byl z oceli, která se leskla tajuplným šedozeleným odstínem. Asi uprostřed se jako hrb zvedala plochá věž, na kterou vedlo několik železných žebříků. Dvě velká kulatá okna z vydutého skla působila jako strnulé rybí oči. Tuto podobnost ještě zdůrazňovala obrovská zadní ploutev trčící do výšky jako ocas velryby. Příď končila dlouhou ostruhou, která měla kovové hrany a čepele a podobala se zbrani obrovského mečouna, a od přídě až na záď se táhl ocelový hřeben bodců. Obrovské plavidlo se více než lodi podobalo bizarní pravěké nestvůře, která se po milionech let probudila k životu.
Teď už Mike neměl další otázky. Nebylo nic, co by mu Singh či Trautman museli vysvětlit. Teď už znal tajemství Zapomenutého ostrova. Pochopil ho v okamžiku, kdy jeho pohled padl na velká písmena tvořící na přídi jméno lodi: NAUTILUS
Přestože v tuto chvíli nebylo patrně nic tak vzácné jako čas, Singh i Trautman trpělivě mlčeli, dokud se Mike neprobral z šoku vyvolaného pohledem na ponorku natolik, aby se mohli pomalu vydat dál. Příkré schody bez zábradlí vedly do hloubky, z níž by se Mikovi za normálních okolností zatočila hlava. Teď však propast zející vedle něho vůbec nevnímal. Loď neztratila nic ze své tajuplné fascinace, ani když se k ní přiblížili. Naopak: Mike se na ni nemohl vynadívat. Měl stále větší pocit, že stojí před něčím, co bylo vytvořeno sice uměle, ale přesto je víc než pouhý stroj. Nemohl říci, co cítí. Pocit, který v něm vyvolával pohled na NAUTILA, byl příliš silný, aby ho mohl vyjádřit slovy.

Téměř bázlivé mlčení přerušil až po několika minutách Paul: "NAUTILUS!" zašeptal. "On... skutečně existuje. Je tedy pravda, co se vypráví. Všechny... všechny ty příběhy jsou pravdivé!"
Mike s přemáháním odtrhl pohled od ponorky a otočil se k Paulovi. Paul a ostatní ho sice následovali, ale zastavili se kousek za ním a při pohledu na ponorkvi reagovali každý jinak: užasle, nevěřícně, překvapeně či zděšeně. Jedině Chris zřejmě nechápal, co vidí.
Mike si najednou vzpomněl, jak se Paul polekal, když Mike poprvé uslyšel své pravé jméno. "Ty jsi to věděl, viď," zeptal se ho. "Otec ti řekl, co na tomhle ostrově najdeme."
"Ne!" zvolal Paul zděšeně. "Ani slovo, přísahám! Ale... ale každý přece slyšel o kapitánu Nemovi a o NAUTILOVI. Ty taky!"
To byla pravda. Kdo by neslyšel o fantastické, ne-polapitelné ponorce, s níž bájný kapitán Nemo brázdil světové oceány?
"Považoval jsem to za legendu," pokračoval Paul. Hlas se mu třásl a jeho pohled těkal po trupu ponorky. "Všichni jsme to považovali za legendu! Nikdo nevěřil, že ta loď opravdu existuje!"
"Váš otec se postaral, aby tomu tak bylo," dodal Singh. "Byl to jeho poslední čin. Dopravil NAUTILA na tento ostrov, opustil ho a postaral se, aby se z jeho příběhů staly legendy. Myslím, že to nebylo tak těžké. Lidé jsou rychle ochotni považovat za pohádku všechno, co nedokážou pochopit."
"Tak proto sem má Winterfeld namířeno!" zamumlala slečna McCrooderová. Její slova nebyla určena nikomu konkrétnímu. Zdálo se, jako by je řekla sama pro sebe. Pak přešla pomalu kolem Paula a ostatních a zamířila k ponorce. Byla bledá. "Zřejmě tušil, co tady najde. Bože! Na téhle lodi by byl... neporazitelný!"
"Mohl by ovládnout svět," potvrdil Singh.
"Nebo zničit," dodal tiše Trautman.
Slečna McCrooderová se rychle ohlédla a upřeně se na ně zadívala. "To nemyslíte vážně!" řekla. "Chci říct... je to mohutná loď, ale nic víc!"
"Mám strach, že se mýlíte, mylady," namítl Trautman. "Při plném vybavení by tato loď byla neporazitelná. Nikdo by ji nedokázal zadržet či zničit. Nemo nikdy zcela nevyužil jejích možností, protože pochopil, jaké nebezpečí představuje. Nakonec dopravil NAUTILA sem a postaral se, aby nemohl ostrov nikdy opustit."
"Okamžik," ozval se Ben. "Má to znamenat, že na něm nemůžeme odtud zmizet?"
"Na NAUTILOVI?" Trautman s úsměvem zavrtěl hlavou. "Kdyby tomu tak bylo, nikdy bych vás sem nezavedl." Ukázal na vodní hladinu před lodí. "Tunel vedoucí do této jeskyně je zasypaný. Nemo skálu odstřelil, než ostrov definitivně opustil. Vchod je zatarasen obrovským skaliskem. Museli jste ho vlastně vidět. Je to jediný útes, který na této straně ostrova vyčnívá nad hladinu."
"Ale kdyby se ho podařilo odstranit..."
Trautman Bena přerušil. "To je vyloučené. Potřebovali bychom na to tuny trhaviny. A čas. A nemáme ani jedno, ani druhé."
"Pak je všechno ztracené," řekl Ben ponuře. "Winterfeld tu bude nejpozději za dvě hodiny. A ponorku najde."
"Ne," odpověděl Trautman, "nenajde. Tajemství této lodi nesmí nikdy padnout do rukou jednotlivce. Moc, kterou NAUTILUS představuje, je příliš velká."
"Výborně," řekl Ben. "A co chcete udělat? Natřete ho načerno, aby ho neviděl, nebo rychle zazdíte dveře?"
"Udělám, co mi poručil kapitán Nemo," odpověděl Trautman vážně. "A co jsem měl udělat už dávno." Podíval se na Singha, a přestože oba nepromluvili, ba nehnuli ani brvou, cítil Mike zcela jasně, že Trautman položil Indovi otázku a Ind na ni stejně neslyšně odpověděl.
Po chvíli se Trautman mlčky otočil a zamířil ke dveřím ve stěně. Byly tak masivní a těžké jako dveře trezoru a Trautman se do nich musel opřít vší silou, aby je otevřel.
"Co se chystá udělat?" zeptal se Ben nedůvěřivě, když stařec zmizel.
Singh neodpověděl, ani když otázku opakoval Mike. Tak uplynula nejméně minuta, než se Singh probral z podivné strnulosti a zvedl ruku. "Musíme odejít," řekl.

"Trautman NAUTILA zničí, viď?" zeptal se Mike.
Singh odpověděl jen náznakem přikývnutí.
"Ale to je přece šílenství!" protestoval Ben. "Je to... je to přece nejfantastičtější loď na světě! Jestli je pravda jen polovina toho, co se o ní vypráví, je to..."
"Zbraň," skočil mu Mike do řeči. "Nejstrašnější zbraň, jakou si můžeš představit."
Ben na něj nechápavě civěl, ale na Singhových rtech se objevil vděčný úsměv. "Doufal jsem, že si to pomyslíte," řekl. "Souhlasíte tedy, abychom ponorku zničili?"
"Změnilo by se něco, kdybych nesouhlasil?" zeptal se Mike.
"Ne," odpověděl Singh otevřeně. "Ale jsem přesto rád, že jste se rozhodl tak a ne jinak."
"Vy jste se snad oba zbláznili!" protestoval znovu Ben. "Nemáte právo ponorku zničit. Nepatří vám! Patří..."
"Komu?" přerušil ho Mike. "Tvým krajanům? Francouzům? Němcům? Indům? Kterému národu bys ji vydal? Kdo by byl podle tvého názoru nejvhodnější, aby ovládl svět?"
Bena to na okamžik zmátlo a trochu polekalo. Pak zlostně mávl oběma rukama. "Hlouposti!" řekl. "Je to jen loď. Ať je jak chce silná, nikdo nemůže její pomocí ovládnout celý svět."
"Sám NAUTILUS by na to nestačil," přiznal Mike. "Ale vědění, které přináší. Myslíš, že by se lidé spokojili s tím, že by ho obdivovali či postavili do muzea? Povím ti, co by udělali: Vrhly by se na něj zástupy vědců a inženýrů a odhalily by postupně všechna jeho tajemství. A zneužily by jich při konstrukci nových zbraní a nových válečných strojů. Můj otec to věděl, a proto dopravil ponorku sem."
"Ale nezničil ji!" trval Ben na svém.
"Ne. Ale určitě nechtěl, aby padla do rukou šílenců toužících po moci!" odpověděl mu Mike prudce. Ponechal záměrně otevřené, zda tím myslí Winterfelda, nebo Benovy krajany.
"Ponorku je třeba zničit," opakoval s těžkým srdcem, i když ho ta myšlenka děsila. Ta neuvěřitelná loď tu ležela dlouhá léta a čekala na něj, jen aby přišel a dal rozkaz k jejímu zničení. Nedalo se však nic dělat. A bylo patrně dobře, že své rozhodnutí musel učinit tak rychle. Nebyl si ani trochu jist, že by dopadlo stejně, kdyby měl víc času uvažovat o něm. Měl náhle pocit, že chápe, proč jeho otec NAUTILA nezničil. Ponorka znamenala nejen obrovskou moc, ale stejně velké pokušení. Mike si nebyl jist, zda by mu odolal, kdyby mu byl vystaven dlouho. Nejspíš by to nedokázal nikdo.
"Tak pojďme," řekl.
"Kam?" zeptal se Ben. "Vy chcete domů doplavat?"
"Winterfeld vás tam dopraví," řekl Singh.
"Winterfeld?" Ben přímo zaječel. "Zbláznil ses! Ten nás zabije!"
"To neudělá," odpověděl Mike místo Singha. "Když Trautman NAUTILA zničí, proč by nás ještě držel v zajetí?"
"Winterfeld si nemůže dovolit pustit nás na svobodu," odporoval mu Ben. "Unesl nás a střílel na nás. To všechno bychom ohlásili."
"A kdo by nám to věřil?" zeptal se Mike klidně. Ukázal na ponorku. "Myslíš si opravdu, že by nám jediný člověk na světě uvěřil, co jsme tu našli?" Zavrtěl rázně hlavou. "A i kdyby - Winterfeld je náš nepřítel, ale není vrah." Pak se obrátil k Singhovi. "Co bude s Trautmanem?"
"Zůstane tady," odpověděl Ind.
Mika to zarmoutilo, ale neřekl ani slovo. NAUTILUS byl pro Trautmana vším. Posledních patnáct či možná více let neměl jeho život jiný smysl, než střežit ponorku. Až ji zničí, ztratí obsah i jeho život.
"Nechceš se s ním rozloučit?" zeptal se Mike.
Singh pohlédl mlčky na dveře, za nimiž Trautman zmizel. Potom zavrtěl hlavou. "To není třeba," řekl. "Myslím, že by o to ani nestál."
"Já se snad rozbrečím," řekl Ben. "Vám dvěma úplně přeskočilo! Uvědomujete si to? Máte vůbec ponětí, jaký poklad chcete zničit?"
Mike na to neodpověděl. "Pojďme," řekl jen.
Všichni se otočili a zamířili mlčky ke schodům, ale po několika krocích se André náhle zastavil a zeptal: "Kde je slečna McCrooderová?"
Mike se zastavil také a překvapeně se ohlédl. Ještě než se stačil přesvědčit, že s nimi slečna McCrooderová opravdu není, řekl Ben: "Daleko zajímavější mi připadá otázka: Kde je Paul?"
Chvilku nikdo nepromluvil. Mike prohledával pohledem každý kout a každý stín.
Pak Ben pokračoval: "Tvůj přítel vzal roha! Nejspíš utíká za tatínkem, aby mu ukázal cestu!"
Mike se na Bena užasle podíval. Pořád ještě odmítal věřit, že tomu tak je, ale fakta mluvila jasnou řečí. Mike by býval zlostí a zklamáním nejradši hlasitě vykřikl. Nemohl pochopit, že by je Paul opravdu zradil!
"To se mu nepovede!" řekl Ben rázně. "Má náskok pouhých pár minut. Pojďte, dohoníme ho!"
Všichni se rozběhli a pospíchali jeden za druhým po schodech nahoru. Mika strhli prostě s sebou. Schody mu teď připadaly mnohem strmější než cestou dolů a také mnohem delší. Mimo Singha byli všichni udýchaní, už když zdolali pouhou polovinu schodiště. Stoupali stále pomaleji - a nakonec zůstali stát kousek předtím, než se ocitli nahoře. Nezastavili se však vyčerpáním či z nedostatku sil.
Tam, kde byl dřív otevřený vchod, stál jim teď v cestě zátaras z trosek, dřeva, kamenů a všemožného harampádí. Vznikl zjevně v chvatu a nezdál se příliš pevný, ale když jím Mike jako první začal cloumat, hrozilo nebezpečí, že se rozhýbá celá halda a zřítí na ně.
Singh Mika jemně odstrčil, ale vzápětí jemu i ostatním pokynul, aby mu pomohli. Spojenými silami se jim podařilo překážku odstranit, ale ztratili tím další cenné minuty, o které Paulův náskok vzrostl.
Vzrostl dostatečně, jak se ukázalo. Jakmile se jim podařilo odklidit zátaras natolik, aby se vzniklým otvorem protáhli,

vyběhli ven. Singh dlouhými skoky prolétl strojovnou a pádil k pláži. Mike a ostatní mu byli těsně v patách.
Přiběhli však pozdě. Jachta už nekotvila tam, kde ji opustili, ale odrazila od břehu a právě v tuto chvíli se otočila a její příď zamířila ke středu jezera. Velká plachta sice visela zplihle na stěžni, ale Mike slyšel zvuk malého motoru, jímž Paul uvedl jachtu do pohybu.
Singh běžel, jak mohl nejrychleji. Vrhl se dolů po břehu a do vody a nejprve se zdálo, že by jachtu mohl ještě dostihnout.
Loď však byla rychlejší a Singh by závod prohrál. Brodil se vodou, jak to šlo, potom si lehl na hladinu a ze všech sil za jachtou plaval. Chvíli s ní dokonce držel krok, avšak na rozdíl od něj neznal motor vyčerpání. Singhovy síly naproti tomu rychle slábly. Nakonec pokus vzdal. Chvíli ještě šlapal vodu na místě, pak se otočil a vrátil se na břeh.
Mike a ostatní stáli také po pás ve vodě. Spojenými silami pomohli zcela vyčerpanému Singhovi na břeh.
"Ten zatracený zrádce!" láteřil Ben. Já mu nikdy nevěřil, ale vy jste na mě nedali!"
Jeho slova zasadila Mikovi těžkou ránu. I když právě viděl, co se stalo, nemohl uvěřit, že by se v Paulovi tak hrozně zklamal. Najednou ucítil v očích horké pálení.
"Doufejme, že narazí na útesy a utopí se, dřív než ho jeho otec vyloví," pokračoval Ben nenávistně. "Třeba ho sežerou ryby!"
"To by musely vylézt na břeh," ozvalo se za nimi.
Všichni se překvapeně otočili a nejen Mike vytřeštil nedůvěřivě oči, když spatřil postavu, která se vynořila z podrostu za nimi. Sotva stála na nohou a pravou ruku si tiskla ke spánku.
"Je to hotový balzám, když člověk slyší, jak je oblíbený," řekl Paul stísněným hlasem. Mezi prsty mu stékal na obličej čůrek krve. Když přišel blíž, zakopl a div neupadl.
"Paule!" vypravil ze sebe Mike, celý bez sebe. "To jsi ty? Ale kdo je potom...?!"
"No - kdopak ještě chybí?" zamumlal Paul. "Hádej třikrát!"
Mike nerozuměl už vůbec ničemu. Odpověď na Paulovu otázku byla jasná, ale to přece... "To přece není možné!" zašeptal. "Slečna McCrooderová?"
"Všiml jsem si, že nenápadně zmizela," potvrdil Paul, "a vydal jsem se za ní. Když jsem uviděl, že míří na jachtu, chtěl jsem, aby mi to vysvětlila."
"No a?" zeptal se Ben.
"No a?" Paul se ušklíbl a spustil ruku: Všichni viděli, že má nad pravým okem malou tržnou ránu. Pleť pod ní probleskovala tmavě fialově. Nejpozději za hodinu tam bude mít obrovskou bouli.
"Zvedla kámen a hodila ho po mě, ty chytráku!" řekl a záměrně použil Benův oblíbený výraz.
"Tomu... tomu nevěřím," odpověděl zmateně Ben.
Paul se posměšně ušklíbl. "Dobře děláš," řekl. "Ve skutečnosti jsem slečnu McCrooderovou a její mrtvolu zakopal v džungli. A na jachtě odplouvá jeden z námořníků mého otce, kterého jsem propašoval na palubu. Divím se, že jste ho už dávno neodhalili. Měl jsem ho v pravé kapse u kalhot, rozumíš?"
"Ale slečna McCrooderová..." koktal Mike. "To přece nedává vůbec žádný smysl!"
Paul se podíval nejprve na krev na své ruce, potom zachmuřeně na Mika. "Klidně tomu věř," řekl popudlivě. "Nebo nevěř, pro mě za mě. Mám dojem, že ti to brzy sama vysvětlí - na LEOPOLDOVI."
"Pak tedy byla zrádcem ona," řekl Ben zlostně. "Měl jsem pravdu. Byl mezi námi zrádce. Celou dobu pracovala pro Winterfelda. Od začátku."
"Ano, a proto by ses teď mohl Paulovi omluvit," řekl Juan. Benovou odpovědí byl jen zlý pohled. Ben rozhodně nepatřil k lidem, kteří se někdy za něco omlouvají.
"Na to teď není čas," vmísil se do hovoru Singh. Odpočinul si už natolik, že mohl vstát. "Musíme se vrátit k Trautmanovi. Rychle!"
"Proč?" zeptal se Mike.
"Nesmí NAUTILA zničit!" odpověděl Singh a zároveň se otočil. "Pojďte se mnou - honem!"
Mike mu užuž chtěl položit další otázku, ale Singh se rozběhl tak rychle, že hned zmizel ve strojovně.
"Co to do něj vjelo?" podivil se André. "Nejdřív chce ponorku za každou cenu vyhodit do povětří a pak dělá, jako by náš život závisel na tom, aby se to nestalo."
"Winterfeldovi muži se sem teď dostanou rychleji, než jsme očekávali," řekl Juan. "McCrooderová jim ukáže průjezd mezi útesy."
"A co?" zeptal se André. "Tím líp. Aspoň nás z ostrova odvezou o něco dřív. Jaký je v tom rozdíl?"
Nikdo na to nedovedl odpovědět, ale Mike měl náhle velmi nedobrý pocit. Cosi mu říkalo, že v tom rozdíl je. A že na tom možná závisí jejich život.

Singh už dávno dostihl Trautmana, když se vrátili do podzemního přístavu, kde ležel NAUTILUS. Jeskyně se změnila - pod stropem svítila řada velkých lamp, které vrhaly na vodu a obrovský trup ponorky oslnivě bílé světlo. Mikovi připadalo, že cítí lehké vibrace - jako by se pod jeho nohama rozběhly mohutné stroje. Trautman a Ind stáli poblíž ponorky, rozmlouvali spolu a prudce gestikulovali. Zřejmě se jich zmocnila panika.
Singh se odmlčel, když se k němu Mike a ostatní přiblížili. Jediný pohled do jeho očí Mikovi prozradil, že se nevrátil včas.
"Je pozdě!" řekl Mike.
Singh přikývl. "O minutu. Mechanismus, který ponorku zničí, byl už uveden do chodu a žádná síla na světě ho nezastaví."
Mika zamrazilo v zádech. Otočil se k NAUTILOVI a přejížděl pohledem po lesknoucích se pancéřových plátech jeho

trupu. Ponorka tam stála stejně jako předtím, nepoškozená, a Mike na okamžik prostě odmítal Singhovým slovům věřit.
"Pak bychom tu neměli postávat, ale zmizet, dřív než ta loď vyletí do vzduchu," řekl nakonec Ben. "Kolik času nám zbývá?"
"Dvě hodiny," odpověděl Trautman. "Možná tři, ale rozhodně ne víc."
"Tak nač ještě čekáme?" zeptal se Ben.
Singh si povzdechl. Zavřel oči, sevřel ruce v pěst, zhluboka se nadýchl a odpověděl: "Nebude zničen NAUTILUS, Bene."
"Nebude zničen NAUTILUS?" Ben zamžoural očima. "Co tedy..."
"Zmizí celý ostrov," řekl Trautman.
"Celý... ostrov?" zakoktal Ben. "Co to má sakra znamenat? To přece není možné!"
"Je to možné," řekl Trautman vážně. Rozmáchl se rukou. "Tenhle ostrov je vrcholek podmořské sopky, která vyhasla už před tisíci lety. Její kráter se naplnil vodou. Hluboko pod našima nohama je však nitro sopky stejně žhavé jako kdysi."
"A co?" zeptal se Ben. Hlas se mu třásl. "Co to má společného s NAUTILEM?"
Trautman se obrátil přímo k Mikovi. "Tvůj otec s podobným nebezpečím počítal. Potopit jen NAUTILUS by nemělo smysl. Vyzvedli by ho, ať by to trvalo jakkoli dlouho. I jeho vrak by představoval obrovské nebezpečí. Proto dal tvůj otec navrtat do ostrova hluboké šachty, které sahají až k lávovému jádru." Na chvíli se odmlčel a pak tiše pokračoval: "Ty šachty jsem otevřel. Mořská voda proteče do hlubin a dopadne na lávu. Explodující pára pak zničí celý ostrov."
"Ale... to je přece šílenství!" zachraptěl Ben. "Vy jste se všichni zbláznili!"
"Času bychom bývali měli dost," hájil se Singh. "Dvě hodiny by bohatě stačily, abychom se vrátili na LEOPOLDA a varovali Winterfelda. Nikdo nemohl tušit, že nenajdeme jachtu na svém místě."
"Musíte to zastavit!" žádal Ben. "Nesmí se to stát! Musíte... něco udělat. Vypněte to!"
"To nemůžu, chlapče," řekl Trautman smutně. "Teď už to nemůže udělat nikdo."
"Co je s NAUTILEM?" zeptal se Mike.
Trautman svraštil čelo. "Co by s ním mělo být?"
"Ptám se: Můžete ho uvést do chodu?" pokračoval Mike. Je schopný plavby?"
"Mohli bychom se pokusit s ním uprchnout," rozvíjel Juan Mikovu myšlenku.
"To je vyloučené," odpověděl Trautman. "Vždyť jsem vám to už řekl. Kanál je zatarasený. Nedostali bychom se odtud, i kdybychom ponorku uvedli do chodu. A já si nejsem jist, že by se mi to podařilo. Už dvacet let se nepohnula."
"Ale je to jediná šance!" trval na svém Mike. "Třeba... třeba bychom mohli to skalisko prostě odsunout. Ta ponorka je šíleně mohutná!"
"Skalisko je větší," odpověděl Trautman klidně. "Ani NAUTILUS nemůže pohnout horou. Zahynuli bychom."
"Tady zahyneme v každém případě," namítl Juan. Ukázal na Mika. "Mike má pravdu. Já jsem taky pro, abychom to aspoň zkusili. Jaký rozdíl je v tom, jestli při tom zahyneme, nebo počkáme tady, až vyletí do vzduchu celý ostrov?"
Travitman mlčel.
"Prosím, Trautmane! Třeba... třeba odhodí to skalisko výbuch sopky, dřív než se celý tunel zřítí na nás. Vím, že... že to je zoufalá naděje. Třeba máme šanci jen jedna ke stu, ale i to je pořád víc, než máme tady."
"Potřeboval bych několik dnů, abych loď připravil k plavbě," namítl Trautman. "Nemluvě o tom, že NAUTILUS potřebuje vyškolenou posádku. Nejspíš bychom se prostě potopili, i kdyby se nám podařilo ostrov opustit."
"Tak se prostě potopíme!" řekl Mike - ne, skoro to vykřikl. Propadal už zoufalství. "Trautmane, je to naše jediná šance! Prosím!"
Minulo pár vteřin, než Trautman odpověděl. Jen se na Mika díval, v jeho tváři se nepohnul jediný sval. Mike však četl v jeho očích, jaký neslyšný boj se v něm odehrává.
Nakonec Trautman přikývl. "Tak dobře," řekl. "Pokusme se o to!"

Dvě hodiny, o nichž Trautman hovořil, téměř minuly. Ostrov už nebyl klidný. Vibrace a chvění půdy, jejichž skutečný význam Mike v první chvíli odhadl špatně, zesílily. Voda, v níž NAUTILUS kotvil, se vlnila a čas od času se ze stropu uvolňovaly kameny a menší balvany. Když zasáhly NAUTILA, mohutné ocelové tělo ponorky zadunělo, jako by vystřelilo dělo. Před několika minutami se uvolnil ze stropu balvan, který byl tak velký, že by poškodil i masivní loď. Naštěstí NAUTILA minul a urval jen pořádný kus skalnatého břehu, ale Mike pochopil, že je to výstraha. Jejich čas se chýlil ke konci.

Všichni stáli ve věži NAUTILA a Trautman svíral velké kormidlo tak pevně, jako by ho chtěl rozlomit. V místnůstce určené vlastně jen pro kormidelníka a nanejvýš ještě pro jeho pomocníka bylo velmi těsno, ale nikdo nenavrhl, aby sešli dolů do lodi, kde bylo dost místa pro sto nebo ještě více lidí.
Mike cítil zvláštní vzrušení, které nijak nesouviselo se strachem z toho, co je asi čeká. Připadal si stále více jako ve snu. Před několika málo hodinami ještě nevěděl, že tato loď existuje, a teď se pod Trautmanovýma rukama probudila k novému životu. I kdyby to učinila jen proto, aby byla za pár minut definitivně zničena - byl to povznášející pocit, který se nedal popsat slovy.
V posledních dvou hodinách prošli NAUTILEM od jednoho konce k druhému a pod Trautmanovým a Singhovým vedením udělali tisíce věcí, které z valné části nechápali. Zázrak, ve který se ani neodvažovali vážně doufat, se však stal: Stará zaprášená ponorka se každou pákou, za kterou zatáhli, každým vypínačem, který zapnuli, každým ventilem, který otevřeli, probouzela o kousek více k životu. Teď se trupem nesl tajuplný hukot silných motorů jako šepot neviditelných elektrických duchů. Po více než dvaceti letech procitl NAUTILUS ze začarovaného spánku, aby ještě jednou vyplul na moře. Možná naposledy.

Dunění motorů trochu zesílilo a vlny narážely do ocelového trupu ponorky v jiném rytmu. Mikovi se rozbušilo srdce. NAUTILUS se dal do pohybu, pomalu, jako veliké železné zvíře, které procitlo z hlubokého spánku a teď začíná znovu objevovat svou sílu. Trautman se dotkl vypínače a na přídi ponorky se rozsvítil silný reflektor a ozářil tunel před nimi. Mike viděl, že se strop tunelu před nimi snižuje a ve vzdálenosti dvou či tří set metrů téměř dotýká vody. Kdesi v dálce, ještě mnohem dál probleskovala maličká skvrna denního světla.
Ponorka plula stále rychleji. Současně se trochu ponořila, takže se vlny brzy valily přes její trup. Trautman jim vysvětlil, že se nemohou zcela potopit, poněvadž to vyžaduje rozsáhlé přípravy a posádku, která ví sama, co má dělat, nikoli jen na povel hýbat pákami.
Škvíra mezi stropem tunelu a vodou byla právě tak vysoká, aby jím proplula věž ponorky. Do Mikových uší proniklo tupé dunění. Zděšeně sebou škubl, když kolem lodi začaly jako kroupy padat kameny a skalní úlomky. Některé zasáhly i ponorku, která se pak rozezněla jako obrovský zvon. Ostrov se už nad jejich hlavami hroutil. Mike se tiše modlil, aby dopluli ke konci tunelu včas.
NAUTILUS plul ještě rychleji. Chviličku se hnal tunelem jako torpédo a světlá skvrna na konci se zvětšila v půlkruh. Potom Trautman rychlost opět snížil. A hned nato spatřili skalisko.
Mike div nezasténal zklamáním. Tunel vedl přímo na širé moře, jak řekl Trautman. Nebe venku nebylo modré. Přímo nad ostrovem se na obloze odrážela rudá záře ohně a na vodní hladinu se snášel jemný popel. Mike rozeznával část velkého šedočerného mračna dýmu stoupajícího téměř kolmo k nebi. Jezero v kráteru a staré budovy už byly zřejmě zničené. Sopka začala opět dštít oheň. Jako zázrakem se tunel zatím nepropadl a jakousi krutou hříčkou osudu skalisko neuzavíralo výjezd zcela, ale trčelo z vody šikmo jako kamenné kopí, právě tak, aby kolem něj mohla proplout loď jen o něco menší než NAUTILUS. Pro ocelového obra však bylo skalisko nepřekonatelnou překážkou.
Trautman zpomalil rychlost a nakonec ponorku zcela zastavil. Přední třetina NAUTILA už vyčnívala z tunelu. Jejich záchrana byla na dosah.
"A co když do něj prostě vrazíme?" zeptal se Juan.
Trautman zavrtěl hlavou. "Rozpáralo by náš trup jako nůž," řekl. "Pancéřové desky vydrží hodně, ale nejsou nezničitelné."
Tu ostrovem otřásl dunivý úder. NAUTILUS se zachvěl a kolem dokola opět padaly do vody úlomky skal. Mikovi se zdálo, že slyší strašlivé skřípění vycházející přímo z hlubin moře, a chviličku měl pocit, že přímo cítí nepředstavitelné síly, jež se hluboko pod nimi chystají jedinou děsivou explozí vymazat ostrov z tváře světa.
"Nějaká možnost přece musí existovat!" trval na svém Juan.
"Možná," zamumlal Trautman. Nervózně si přejel rukou po bradě. Jeho pohled těkal po stěnách skály, pokrytých solí a uzavírajících výjezd.
"Jedna šance možná existuje. Když se pořádně rozjedeme a plnou parou najedeme na skalisko, tak se nám to možná podaří."
"Myslíte, že se skála rozlomí?"
"Myslím, že se rozlomí NAUTILUS," odpověděl Trautman klidně. Jeho boky se odpředu dozadu roztrhnou. Uzavřeli jste všechny přepážky, jak jsem vám řekl?"
Všichni přikývli a Trautman pokračoval: "Pak tedy máme šanci. Třeba budeme dost rychlí, abychom se přes skálu převalili."
"Ale loď klesne ke dnu jako kámen!" protestoval Ben.
"Hned ne," odporoval Trautman. "Potopí se, ale pomalu. Přepážky budou odolávat tlaku vody možná dost dlouho, abyste stačili ponorku opustit. S trochou štěstí vás LEOPOLD vyloví."
"Nás?" zeptal se Juan. "A co bude s vámi?"
"Já patřím sem," odpověděl Trautman vážně. Já bych nemohl žít nikde jinde. Ale vy jste příliš mladí, abyste zahynuli tak nesmyslně. Musíme to riskovat."
Nato stiskl Trautman několik knoflíků a NAUTILUS se pomalu sunul zpátky do tunelu, aby získal dostatečný rozjezd k zoufalému pokusu o únik. Mike dostal zničehonic strach, hrozný strach. Všichni o tom riziku věděli, ale Mike teď na okamžik málem propadl panice. Před očima se mu vynořil děsivý obraz. Viděl, jak NAUTILUS s prasklými, rozpáranými boky, jimiž se dovnitř valí voda, visí bezmocně zaklíněn mezi ostrovem a skaliskem, zatímco nebe nad nimi hoří a ponorku zasypávají balvany a láva.
"Zadržte!" zvolal náhle Singh. "Zadržte, Trautmane! Podívejte! Tamhle!"
Všichni se zděšeně otočili a pohlédli směrem, kam ukazovala Singhova natažená ruka. Trautman mezitím ponorku chvatně zastavil.
Za skaliskem se vynořil šedivý kolos. LEOPOLD plul kolem ostrova - tak těsně, jak to bylo možné, aby nenarazil do nebezpečných útesů. Mířil plnou parou k ústí tunelu.
"Co...?" ozval se překvapeně Trautman.
Jeho slova zanikla v temném zadunění. Nad přídí válečné lodi se objevil bílý obláček dýmu a o zlomek vteřiny později všichni zaslechli známé děsivé vytí, které šíleně rychle sílilo.
"Střílejí!" vykřikl Ben. "Ti šílenci na nás střílejí!"
Granát však nezasáhl NAUTILA. Moře těsně vedle skaliska se vzepjalo obrovskou bílou explozí, a ještě než se zpěněná voda snesla dolů, vypálil LEOPOLD druhý výstřel a hned nato třetí. Poslední dva už zasáhly cíl. Když granáty dopadly na skalisko, rozlétly se na všechny strany jiskry a úlomky kamení.
"Střílejí.... střílejí na skalisko," zašeptal Trautman celý bez sebe. "Bože, snaží se skalisko odstřelit!"
Přesně o to se bitevní loď snažila. LEOPOLD pálil na skalisko před tunelem jeden granát za druhým. Svět před otvorem zanikl ve změti plamenů a dýmu a skalních úlomků - a děla pálila pořád dál. I když bylo skalisko hodně velké, nakonec

mohutným výbuchům podlehlo. Závojem zpěněné mořské vody a plamenů posádka ponorky sledovala, jak se kamenný obr zakymácel, náhle se po celé délce rozlomil - a zmizel v moři!
"Pevně se držte!" zvolal Trautman.
NAUTILUS doslova poskočil. Stroje zařvaly a najednou se zdálo, jako by exploze rozbouřila vodu i za zádí ponorky. NAUTILUS vyrazil z tunelu jako torpédo. Když se otřel o zbytky rozstříleného skaliska, ozval se strašlivý náraz a Mike měl pocit, že kdesi pod jeho nohama cosi praská. Hrozivý zvuk valící se vody, na který čekal, se však neozval. Místo toho se NAUTILUS vzepjal, na okamžik doslova vystřelil z vody a dopadl na hladinu tak prudce, že všichni upadli a Trautman narazil do kormidla.
A pak měli překážku za sebou. Před nimi se prostíralo otevřené moře a Trautman stál u kormidla a otáčel jím, ještě než se Mike postavil na nohy.
Zatímco za nimi v ohni a dýmu explodoval Zapomenutý ostrov, NAUTILUS mířil stále rychleji na otevřené moře.

"Nemyslíš, že by ses měl aspoň teď omluvit?" zeptal se Juan.
Jeho slova platila Benovi, který spolu s ostatními vystoupil na palubu NAUTILA. Poprvé za celou dobu, co Mike Angličana znal, viděl ho trochu v rozpacích.
Den se chýlil ke konci. Na východě se už nad obzorem rozléval soumrak, ale Mike pozoroval nejbizarnější západ slunce, jaký kdy zažil - nebe se barvilo rudě, ale byla to záře vystupující z vody.
Celý ostrov pukl a klesl do moře necelou čtvrthodinu poté, co vypluli z tunelu a sledovali, jak se i LEOPOLD rychle otočil a prchal z jeho nebezpečné blízkosti. Oheň jako by však hořel dál pod mořskou hladinou. Dokonce i tady, ve vzdálenosti dobrých dvaceti mil, cítili ještě teplo, které k nim zanášel vítr. Síly, jež rozpoutal Trautman, se ještě ani zdaleka neuklidnily.
"Tak dělej," pokračoval Juan, "zachovej se výjimečně jako džentlmen."
Ben se kousal do rtu a zachmuřeně civěl do země. Paul už sestoupil do malého člunu, uloženého v prohlubni na zádi NAUTILA, a neměl důvod ještě na něco čekat. Mike se podíval k západu a zjistil, že LEOPOLD už není daleko. Mířil k nim plnou parou a dohoní je nejpozději za deset minut. Oni tady však potom už nebudou.
"Tak dělej," řekl i André. "Kdyby nebyl s námi, byli bychom možná všichni mrtvi."
"Já vím," zamručel Ben neochotně. "Tak dobře: Mrzí mě to. Choval jsem se jako idiot."
Paul překvapeně zvedl oči, když k němu Ben zničehonic přistoupil a napřáhl ruku.
"Promiň," řekl Ben. "Spletl jsem se." Najednou se však na jeho tváři objevil široký úškleb a Ben dodal: "Ale nevěřím ti ani teď!"
Paul se na něj chviličku bezmocně díval a pak se bouřlivě rozesmál. Ben a ostatní se přidali a Ben nakonec ustoupil stranou, aby udělal místo Mikovi. Také ostatní chlapci kousek poodešli, aby se ti dva mohli rozloučit.
Mike k příteli přistoupil, ale najednou se nemohl rozpomenout na slova, která si předtím tak pečlivě připravil. Nemohl než prostě stát a dívat se na Paula, který na tom byl zřejmě stejně. Loučení je vždycky obtížné - ale tohle loučení bolelo.
"Nechceš... nechceš si to přece jen rozmyslet a zůstat s námi?" zeptal se nakonec Mike.
Po Paulově tváři přelétl stín. "To nejde, Miku," řekl. "Otec by nedal pokoj, dokud by mě nenašel. A kromě toho patřím k němu."
Paulův otec porušil všechny rozkazy a pomohl NAUTILU opustit ostrov. Nezmocnil se ho a nepotopil ho jen proto, že byl na palubě ponorky jeho syn a že nechtěl za nic na světě připustit, aby ho vzali s sebou. A nejdůležitějším důvodem bylo právě to, co řekl Paul Mikovi: Patří k němu, nikoli k nim. Ať půjdou kamkoli.
Mike najednou ucítil v krku tvrdý, hořký knedlík. Přišlo mu zatěžko promluvit.
"Tak už zmiz," řekl. "A pozdravuj ode mě svého otce. Nebýt jeho, byli bychom teď patrně všichni mrtvi."
"Určitě vás nepřestane pronásledovat," řekl Paul.
"Já vím," odpověděl Mike. "Ale my na sebe budeme dávat pozor. Třeba se jednoho dne ještě setkáme."
Paul neodpověděl, ale po několika vteřinách se beze slova otočil, rozvázal lano malé lodičky a odrazil se od boku ponorky. Mike se za ním díval, dokud se člun nezměnil v malý bod na vlnách, který se stále více ztrácel.
Náhle si uvědomil, že Paul nemíří k LEOPOLDOVI, jak bylo domluveno, ale že pluje směrem vedoucím takřka v pravém úhlu od NAUTILA. Byla to poslední přátelská služba, kterou jim Paul prokázal: V této situaci musel jeho otec změnit kurz své lodi, aby zachránil syna, což jim zajistí další náskok.
Mike se vděčně usmál. Možná že Paula už nikdy neuvidí, ale věděl, že zůstanou přáteli až do konce života, ať se stane, co se stane. A to je na světě možná to nejcennější.

148

95